

DEVİRİMCİ YOL

SAYI 22

20 Eylül 1978

5. T1

**sunî denge
öncü savaşı
ve
direniş
komiteleri
üzerine...**

ORTA SAYFA

**Cumhuriyet Gazetesine
devrimci ihtar boykotu!**

Objektif niteliğini tamamen kaybetmiş, taraflı ve gerici yayın politikasını protesto etmek amacıyla;

CUMHURİYET GAZETESİNE KARŞI (Şimdilik 15 gün süreyle) BOYKOT KAMPANYASINI BAŞLATIYORUZ...

25 Eylül Pazartesi gününden itibaren 15 gün süreyle Cumhuriyet Gazetesini almayacağız...

Tüm devrimci ve ilerici ve demokratik örgütleri bu devrimci ihtar boykotuna katılmaya, Cumhuriyet Gazetesini almamaya ve okumamaya çağırıyoruz...

SAYFA 5

EMEKÇİ HALKA KALKAN ELLER KIRILMALI!

**Yıkıl sın
faşist Şah
monarşisi**

SAYFA 11

**Nikaragua
halkı
yenecek!..**

SAYFA 12/13

(Sancaktepe Ülevalı Kuruluş Cephesi Havana Temsilcisiyle MİP temsilcisi arasındaki görüşmeden bolunlar...)

**4. Olağan TOB-DER
Kongresi ve
sonrası...**

SAYFA 4/5

**Sivas halkı faşist
saldırıları püskürttü...**

SAYFA 2

**Elâzığ direnişi
sürüyor...**

SAYFA 3

SİVAS HALKI FAŞİST SALDIRILARI PÜSKÜRTTÜ!..

Sivas'ta faşist katiller emekçi halklarımız üzerine ilan ettikleri savaş her geçen gün geliştirdikleri yöntemlerden biriyle sürdürdüler. Faşist katiller "alevi-sunni" çatışması görüntüsü yaratarak, ilericilere, devrimcilere, yurtseverlere saldırarak için tertipler düzenlediler. Bunun sonucu olarak on kişi öldü yüzlerce dükkan, ev yakıldı, yıkıldı. Bu olay oligarşinin iddia ettiği gibi bir alevi-sunni çatışması değildir, sadece ve sadece faşist katiller kendi saldırılarını gizleyebilmek ve kendilerine taban bulabilmek için böyle bir görüntü yaratmak istiyorlar. Bu olaylar, gerçekte, faşistlerin alçakça saldırılarından ve emekçi halkımızın bu alçakça saldırı karşısında kendini savunmasından başka bir şey değildir. Faşist katillerin tüm halka yönelik saldırıları CIA, MIT, Kontr-Gerilla'dan MHP ve Ülkü Ocaklarına uzanan bir zincir tarafından planlanmakta, tertiplenmekte ve hayata geçirilmektedir. Bugün Sivas'ta gündeme gelen faşist saldırı ve provokasyon, dün Malatya'da, Demirci'de, Kars'da gündeme gelen saldırının bir tekrarıdır. Faşistler eski saldırı örneklerinde olduğu gibi, Sivas'ta da ırk ve mezhep farklılıklarını körükleyerek, emekçi güçleri bölmek ve parçalamak istediler. Ancak bu plan Sivas halkının direnişi ile kısmen de olsa bozuldu. Ve Sivas halkı anti-faşist direnişin en şanlı örneklerinden birini verirken, faşizmi ve faşizme karşı mücadeleyi öğre-

nerek savaşta ve savaşarak öğrendi.

OLAYLAR GELİŞİYOR...

Sivas'ta meydana gelen olayların ön hazırlıkları gerici faşist güçler tarafından, çok önceleri başlatılmıştı. Faşist katiller Ramazan ayı boyunca mezhep ayrılıklarına dayanan propagandalarını camilerde, evlerde ve besleme gazetelerde bilinçli bir şekilde yaygınlaştırıyorlardı. Olayın öncesinde sürekli olarak, "camilere saldırılıyor", "oruç tutturulmuyor", "aleviler ayaklanacak" şeklinde söylentiler yaygınlaştırılıyordu.

Çevre köy ve kasabalara yayılan faşist militanlar mezhep ayrımına dayanan gerici propagandalarını yaygınlaştırırken para ve silah toplamak için de yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Daha önce Sivas'a diğer illerden getirilen faşist militanlar ise Ülkü Ocaklarının yatakhanelerinde bannıyor, çalışmalarını ve saldırı hazırlıklarını buradan yürütüyorlardı. Bu tertibin hazırlanması ramazan ayı boyunca bilinçli bir biçimde sürdürüldü. Buna karşılık devrimciler bu tertibi boşa çıkartmak için, halkla omuz omuza olma gerekliliğini anlatan; ırkçılık ve mezhepçiliğin faşistler tarafından körüklendiğini, Sivas'ta faşistlerin saldırı hazırlıkları yaptıklarını açıklayan bil-

diriler dağıttılar, toplantılar düzenlediler. Bunun yanısıra devrimciler örgütlü oldukları mahallelerde böyle bir saldırı karşısında daha iyi savunma yapabilmek için de hazırlandılar. Halkın böyle bir saldırı karşısında hazırlıksız yakalanmaması için tedbirler aldılar. Faşistler tarafından önceden tertiplenen olaylar 3 Eylül günü patlak verdi. Beş altı yerde birden 80-100 kişilik gruplar halinde harekete geçen faşistler daha önceden tespit ettikleri mahallelere, evlere ve dükkanlara saldırıya başladılar.

CHP'lilerin, ilericilerin, hatta Ülkü Ocaklarına istenen yardımı yapmayan AP'lilerin dükkanlarına da saldırıya faşist katiller diğer yandan da olayın ilk alevlendiği, Alibaba mahallesinde de saldırıyı sürdürüyorlardı. "Hesap Soracağız", "Komünistlere Ölüm" çığlıklarıyla birçok koldan mahalleye hücum eden faşist sürüler aynı zamanda, uzun menzilli tüfeklerle mahalleyi yayılma ateşine tuttular. Faşist sürüler burada halkın kararlı direnişi ile karşılaşılıyor. Devrimci ve ilerici bir geleneği olan Alibaba mahallesi, uzun bir süredir devrimcilerin denetiminde olan bir mahalledir. Mahallenin bu durumunu bilen faşistler, saldırı alanı olarak özellikle Alibaba mahallesini seçmişlerdi, ancak Alibaba mahallesinin direnişi emekçi halka uzanan elleri kırmaya yetti.

Yüceyurt (Çavuşbaşı), Altıntabak ve Yenimahalle semtlerinde de halkın aktif ve kararlı direnişi saldırganları yenilgiye uğrattı. Faşistler belediye binasını, belediye çarşısını, ilericilerin evlerini, dükkanlarını yağmalayıp yakarken saldırganlıklarını ığrenç boyutlara vardurdular. Yüceyurt (Çavuşbaşı) mahallesinde bütün herkesin gözü önünde küçük bir kız çocuğuna tecavüz etmeye yeltendiler. Ancak bütün mahalle bu olayı nefretle karşıladı ve faşist saldırganları mahalleden söküp attı. Birçok mahallede devrimcilerin önderliğinde kurulan barikatlarla halk kendini savunarak faşistleri püskürttü. Sivas halkının faşist saldırıya karşı verdiği bu savunma mücadelesinde 7 faşist saldırgan öldü.

Faşistler bu olayı bir alevi-sunni çatışmasına birindürmeye özen gösterdiler. Ancak gelişen olaylar bu çatışmanın bir alevi-sunni çatışması olmadığını tüm çıplaklığıyla ortaya koydu. Örneğin faşistlerin saldırdıkları mahallelerin başında Yüceyurt (Çavuşbaşı) mahallesi gelmektedir ve bu mahallede hemen hemen bir tane bile alevi ailesi yoktur; ancak mahalle, genelde devrimcilerin ilericilerin oturduğu bir bölge olarak bilinmektedir. Yine olaylarda faşistlerin saldırdıkları kişilerin büyük bir çoğunluğu ilerici-devrimci nitelikli emekçi halktan kişilerdir. Tüm bunlar göstermektedir ki, Sivas olayları faşist karşı-

Sivas olaylarının içinden...

Aşağıda, Sivas'lı Devrimci arkadaşlarımızın yaptığı değerlendirmeyi sunuyoruz:

İlimiz Sivas'ta uzun süredir ev, mahalle, kahve toplantılarıyla, yazılmalarıyla her yerde "Komünistlerin Sivas'ı terkettiği"ni -böylelikle kendi tabanlarına cesaret veriyorlardı- "Diğer komünistleri de Sivas'tan, hatta Türkiye'den atacaklarını, Camilerin aleviler-komünistler tarafından yakılacağını, Müslümanların birleşmeleri gerektiğini" söylediler ve yaydılar.

İlericilerin evlerini bombaladılar, insanları kurşunladılar, kahve ve demekleri otomatik silahlarla taradılar. Evlerine giden devrimci kitleye ateş açarak üç kardeşimizi yaraladılar. Tüm bu çalışmalarını arife öncesi dağıtılan tahrik dolu bildirileriyle noktaladılar.

Amaçladıkları, yapmak istedikleri, her bölgenin koşullarına ve ortamına göre propaganda yapmak anlayışına uygun olarak Sivas'ta da mezhep ayrımını körüklemek, emekçi halkın direniş gücünü pasifize etmek ve kendilerine kitle tabanı ve gelir temin etmektir.

3 Eylül Pazar günü saat 11.00-11.30 civarında Çukurtarla mevkiinde polis-faşist ikilisinin bir devrimcinin üzerine saldırmasıyla başlayan olay giderek büyüdü. Aylar öncesinde hazırlanan plan gereği Sivas'ın her yerinde ÜGD'li faşistler taksilerden megafonlarla "Aleviler camiye bomba atılsın, aleviler camileri yakıyorlar, müslümanları kesecekler, müslümanlar ırırleşelim" diye bağırmağa başladılar. Bu yalanlarıyla çok az bir kesim de olsa halktan yanlarına kattıklarıyla, yaş ortalamaları 13-15 olan gericiler kitlesi faşistlerin önderliğinde, CHP Belediye, Genel-İş binalarını tahrip ettiler. Daha sonra Yüceyurt mahallesinde "komünistlerin Cami derneği" diyerek bir cami derneğine ve bir çok ev ve dükkan saldırıdılar. Dükkanlarda 13-14 yaşlarındaki bir kız tecavüze yeltendiler. Ancak Yüceyurt halkının direnişi bu yağmacı ve talancı kitleyi püskürttü. Yüceyurt'tan Meydana inen faşistler meydandan Kepçeli ve Dikilitaşa kadar HARAÇ vermeyen bütün işyerlerini tahrip ve talan ettiler. Ki bu işyerlerinin bir çoğu sünni AP'lilerindir.

Bu arada bir grup da İstasyon Caddesinde tahrip ve talan yaparak Altıntabak'ta bir kahveyi, kapalı bir derneği, birçok işyeri ve evi yakdılar. Bir çoğunu tahrip ettiler. Yeni mahalle halkının kararlı direnişi karşısında bozguna uğrayan gözü dönmüşler Kümbet, Dört Eylül ve yörelerinde tahrip ve talanlarına devam ettiler.

Bir başka grup, Hacı Sait, Gülyurt, Yiğitler, Şehitler, Kılavuz ve civarlarında tahrip ve talanlarına devam ediyordu.

MIT-KONTR-GERİLLA, vb.'nin hazırladığı oyunları sivil faşist güçler yerine getirirken, Güvenlik kuvvetleri de onlara silah taşıyarak, silahlarını kaçırarak, onlarla birlikte saldıran, onları askerî eğitimden geçirerek saldırıya uğrayan emekçi halkı ve evlatlarını tutuklayarak, sahte "Filistin gerillaları" yaratarak, oyundaki rolünü başarı ile oynuyordu.

Olayın başlarında YALANLARI belirli ölçüde tutmuştu. Ancak zaman geçtikçe camilere saldırı olmadığı öğrenildikçe kitlelerinin dağılımı karşısında YALANLARINDA ağız değiştirdiler. Ve başladılar "ikinci namazından çıkan müslümanlar kurşunlandı" demeye. Bir söz vardır. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar". Bu faşist köpeklerin mumları yatsıya kadar da yanmayacak. Olayların 11.00-11.30 da başladığı herkesçe bilinen bir gerçek. O halde nasıl oluyor da ikinci namazından çıkanların taranması, kurşunlanması ile olaylar

başlıyor. Ki hemen belirtelim, Sivas Valiliği 8.9.1978 tarihli Anadolu gazetesinde şöyle bir açıklamada bulundu:

"3-4 Eylül 1978 tarihinde ilimizde vakubulan çok üzücü olaylar sonrası bazı meçhul kaynaklarca ilimizde bazı camilerin bombalandığı veya yakıldığı şeklinde söylentiler çıkartılarak vatandaşlarımız tahrik olunmak istenmektedir.

Olay günü ve sonrası ilimizde hiçbir camiye belirtildiği şekilde bir tecavüz vaki olmamıştır. Sayın halkımıza duyurulur. Fikret Koçak Sivas valisi"

Bu açıklama üzerine, halk düşmanları valinin alevi olduğunu, onun için bu açıklamayı yaptığını söylemeye başladılar.

Bu açıklama konusunda bizim düşüncemiz şudur. Vali olayların üzerine gitmekten korkmakta ya da en azından çekinmektedir. Zira bu söylentiler valinin belirttiği gibi "bazı meçhul kaynaklarca" değil ÜGD'li faşistlerce yayılmıştır. Bunu kör gördü, sağır işitti.

Olaylar sürerken basın ve yayındaki bu olaylara ilişkin bütün açıklamalar, sonunu bir mezhep kavgası olarak gösteriyor. Böylece bu açıklamaları yapanların kimden yana oldukları ve kimin yedeğine düştükleri bir kez daha açıkça görülmektedir.

Olaylarda ölenlerin sayısı açıklandığı gibi 10 değildir. Onlarca insan ölmüştür. Evleri, işyerleri basılıp da saldırıya uğrayan ilericilerden 3-4 insan ölmüştür. Ölümlerin diğer kısmı faşistlere ve onlarla birlikte saldıranlara aittir.

Basına Açıklama

3.9.1978 Pazar günü saat 16.30 sıralarında bir grup faşist saldırganlar mahalleimize gelecek bir çok ev ve işyerlerinin yanısıra Yüceyurt Mahallesi Camii onarım ve güzelleştirme derneğini de tahrip ederek yağmalamışlardır. Yüceyurt mahallesi Camii onarım ve güzelleştirme derneği yöneticileri olarak bu saldırıya şiddetle kınıyoruz.

Yüceyurt Mahallesi Camii onarım ve güzelleştirme derneği adına üye üye Başkan Hacı Kaya Kenes Sakir Sökmen Recep Yılmaz

Yüceyurt Mahallesi sakinleri ile yapılan röportaja aşağıda yayınlıyoruz:

3.9.1978 PAZAR- (KANLI ARİFE), saat: 16.30-17.00 sularında mahalleye gelen, hayli kalabalık ve iki kola ayrılan, beş on kişinin koşullandığı, ne yapacağını bilmeyen gözü dönmüş gerici güçler (MHP'li Ülkü Ocakları ve komandolarını destekleyen AP'li, MSP'li, amaçsız, insanlıktan sıyrılmış, "milliyetçiyim, müslümanım" diyen, "din elden gidiyor" diye şamata kopartan bir gürühten) oluşan topluluk hedef olarak ilk önce Yüceyurt Karakolu ve Cami derneğini tahrip etmişlerdir. Daha sonra bura mahalle halkına ve işyerlerine, evlere, kadına, kızı, erkeğe, çocuk-çocuğa saldırarak büyük zarar vermişlerdir. (Üç kişi tabanca kurşunuyla muhtelif yerlerinden, 15-20 kişi ise taht, demir hurçlarla yaralanmışlardır). Bu yaralıları Numune Hastanesine götürüldüğünde ise, Nöb. Doktor şunları söylemiştir. "Bu yaralılar nerden geliyor", "Çavuşbaşından" deyince "Atın bir kenara beklesinler" diyor. Bunun üzerine yaralının yarasını sarmadan gönderiyor ve yaralı evde mahalle halkı tarafından sarılıyor.

Mahalleye ise şu sloganlarla saldırı yapılmıştır. "Müslüman Türkiye, Komünist Çavuşbaşı, Küçük Moskova, Kızılbaşlar dışarıya, Vurun Komünist Camisine". Böyle demişlerdir fakat bu topluluk mahallede hiçbir Alevinin olmadığını iyi biliyordu. Mahalle halkının büyük bir kısmının CHP'li olduğunu ve mahallede diğer siyasi görüşlerin olmadığını iyi biliyorlardı. Bu olayı nefretle kınıyoruz.

ALTINTABAK- YENİ MAHALLE

3.9.1978 arife günü 800-1000 kişilik bir kalabalıkla faşistler Kırtal Kıraathanesi'ni, Halk-Der'i, beş dükkan ve 5 evi yakdılar. Daha sonra devrimcilerin örgütlü olduğu Yenimahalle'ye saldıran faşistlere karşı direndik. Kurulan barikalara saldıran faşistler 3 ölü, 2 yaralı verince çareyi kaçmakta buldular. Bütün mahalle halkı olarak gece gündüz nöbet tuttuk ve daha önce oluşturduğumuz Direniş Komitesi adına toplantılar düzenledik. Hâsra uğrayan evler için bir kampanya açtık.

Bir emekçi

devrim güçlerinin emekçi halklarımız üzerinde azgınca yürüttükleri savaşın bir parçasıdır. Diğer yandan çatışmalar sırasında yaralanan ilericiler, devrimciler hastanelerden geri çevrildi. Bazı doktorlar ilerici devrimci mahallelerden gelen hastalara bakmadılar. Halk kendi yaralarını tedavi edebilmek için gece gündüz çalıştı, daha önce oluşturulan Direniş Komitesi çalışmalarını bu alanda da sürdürmeye uğraştı.

Diğer birçok yerde olduğu gibi Sivas'ta da polisler çok açık bir biçimde saldırganları savunmuş ve desteklemiştir. Resmi polisler ev ev dolaşarak propaganda yaparken sivil polisler de silah ve mermi taşıyarak faşistlere yardımcı olmuşlardır. Yine bazı polislerin şehir dışında faşistlere eğitim yaptırıldığı halk tarafından tespit edilmiştir. Olaylar sırasında tesadüfen yalananan faşistler polisler tarafından karakollardan kaçırılmış, karakola düşen emekçi halkı mahkum edebilmek için faşistlerden sahte şahitler düzenlenmiştir.

Vali, emniyet müdürü ve polislerin aylardır devrimcilere saldıran faşistleri tutan tavırları saldırganlara cesaret vermiş olay günü ise bütün polisler ortadan kaybolmuş, olaylardan hemen sonra ortaya çıkarak faşistlere karşı direnen halkı tutuklamışlar halka saldırmışlardır.

Sivas'ta gelişen olaylar emekçi halklarımızın önüne özlü dersler koymaktadır. Faşist güçler yürüttükleri bu savaşta son derece örgütlü bir biçimde, her türlü askeri-maddi olanaklara sahip olarak hareket etmektedirler. Ülke çapında tek merkezden planlanan saldırılarına paralel olarak her türden yalana ve demagojiye başvurabilmektedirler. Bunun karşısında, devrimci halk güçleri gerek araç ve gereç açısından, gerekse örgütlülük açısından oldukça büyük zaafı taşımaktadır. Faşistler halk kitlelerini peşlerine takmaya çalışan toplu saldırılarda bulunmaktadırlar. Bu saldırıların hiçbir cevapsız kalmamalıdır. Faşist katiller her saldırıların cevabını fazlasıyla almıştır. Bunu gerçekleştirebilmeleri için ön koşulu emekçi halk kitlelerinin bütün yönleriyle örgütlenmesidir ve varolan zaafıların hızla giderilmesidir.

Evet Sivas'ta büyük bir anti-faşist direniş gerçekleştirilmiştir. Faşist katiller saldırılarında 7 ölü vermişlerdir. Ama tüm bunlara rağmen devrimcilerin olaylara müdahale etmesinde, anti-faşist halk güçlerinin yönlendirilmesinde birçok eksikliğin olduğu şüphe yoktur. Devrimciler bu olaydan çıkardıkları dersler ışığında örgütlenmelerine hız vermelidirler. Mahallelerde kurulan ortak savunma komiteleri geliştirilmeli, bu tür komitelerin örgütlenmesine hız verilmelidir. Bu yaşanan gerçekler aynı zamanda Türkiye'nin birçok bölgesinde mücadele yürüten emekçi kitlelere bir mesaj niteliği taşımaktadır. Bir iç savaş doğrultusunda gelişen olaylar karşısında bütün olanaklarımızı seferber ederek örgütlenmemizi pekiştirmek zorundayız. Bugün "faşistlerin katliamlar düzenlediklerini" durmaksızın tekrar etmek artık hiçbir şey ifade etmemektedir; faşistler bütün saldırı ve katliamlarında gereken cevabı almışlardır.

Faşistler yine kudurmuşçasına saldırıcağılardır. Faşistler yine alçakça katliamlarıyla emekçi halk güçlerini teslim almayı planlayacaklardır.

Ama meydan boş değildir!

Faşistlerin saldırılarına karşısında direnenler de vardır, döğüşenler de vardır. Bugün süren savaş karşısında kayıtsız kalmamamız, bu savaşa karşı çıkılamaz. Belki bir takım burjuvazi dostları bu savaşın üstünü örtmeye çalışacaktır, belki bu savaşı "alevi-sunni çatışması" diye karalamaya, karartmaya çalışacaklardır.

Ama savaş acımasız kurallar içinde sürmektedir. Sivas bir kere daha göstermektedir ki bu savaşta ayakta durabilmenin tek koşulu vardır, bu savaşın kurallarına uymak!

Bunu Alibaba mahallesi halkı, Elazığ halkı, Mamak halkı öğrendi, öğretiyor.

Ve bugün bunun için bağırabiliyoruz;

YAŞASIN SİVAS DİRENİŞİMİZ!

EMEKÇİ HALKA KALKAN ELLER KIRILMALI!

Faşist güçlerin emekçi halklarımıza karşı yürüttüğü acımasız bir yok etme ve tahakküm altına alma savaşı karşısında "biz kardeş kavgasına karşıyız" "barıştan ve kardeşlikten yanayız" şeklindeki şamataların artık sadece burjuva liberallerine has bir ahmaklık göstergisi değil, daha ötesi, emekçi halklarımızın mücadelesinde kararsızlık, yılgınlık ve tereddüt yaratmaya yönelik bir ihanet olduğu her geçen gün daha açık bir şekilde görülebiliyor. Burjuva liberallerinin sınırlı toplumların tartışılmaz gerçeği olan sınıf mücadelesinin keskinleştiği her dönemde tekrar edip durmayı bir gelenek haline getirdikleri şu kör gözlerin bile gördüğü gerçeklere sırt dönen barış havariliğini bir tarafa bırakalım. Sözde işçi sınıfı adına bu "kardeş kavgası"nın burjuvazi tarafından önlenmesini bekleyenler devrimci değil demokrat adına bile layık değillerdir. Ve onlar bugün köklü ekonomik ve sosyal temelleri olan çatışmaya bir burjuva liberali gibi boşuna karşı çıkmaya ve onu durdurmaya uğraşırken ve onun durdurulmasını burjuvaziden yalvar yakar beklerlerken ülkemiz gerçeklerinin ve proletaryanın sınıf bakış açısının ne kadar uzağında olduklarını sergilemektedirler. Hükümetten bu "kardeş kavgası"ni önlenmesini bekleyen, bu savaşta proletaryanın ve emekçi halkların yanında saf tutan Devrimcilere küfretmeyi kendilerine başlıca iş edinen TKP-TİKP ve TİP gibileri emekçi halklarımıza karşı ihanet içinde olanlardır. Bu revizyonistler halk saflarında kararsızlık ve tereddüt yaratmaya çalışarak emekçi halklarımızı arkadan hançerlemektedirler.

Savaşı biz istemiyoruz. Savaşı emekçi halk güçleri başlatmıyor. Bugün her gören göz görüyor ki faşist güçler emekçi halklarımıza karşı acımasız bir yok etme ve tahakküm altına alma savaşı yürütüyorlar. Halkın üzerine kurşun yağdırıyor, otobüsleri, kahveleri otomatik silahlarla tanyolar. Kitlelerin toplu olarak buldukları yerlere bombalar atarak toplu katliamlar tertipliyorlar. Malatya'da, Sivas'ta, Elazığ'da görüldüğü gibi halk içerisinde körüklenen bazı ayrımlardan da yararlanarak gerici ayaklanmalar düzenliyorlar. Yakıyor, yıkıyor, yağmalıyorlar. Ve herşeyi halkın gözü önünde uluorta yapıyorlar. Bütün bunları göz göre göre yapıyorlar. Bütün bunların karşısında emekçi halkın ve devrimcilerin elini kolunu bağlayıp beklemesini istemek düpedüz namussuzluktur. Devrimcilerin, halkın bütün bu saldırılarına karşısında kendisini meşru bir şekilde savunmasını istemelerine ve bunu yapmalarına karşı onları da anarşinin öteki sorumluları diye ilan etmeye kalkmak da gene namuslu bir insanın yapabileceği birşey değildir.

Sivas bütün bu gerçeklerin Malatya, Elazığ ve benzerlerinden sonra yeniden kanıtlanmasıdır sadece.

Sivas'taki olaylar Malatya ve Elazığ'da meydana gelen olaylarla tam bir bütünlük teşkil ediyor. Faşistlerin Erzurum'dan Sivas'a, Tokat'tan Elazığ'a doğru çizilecek bir çember içinde kalan bölgeyi kendileri için stratejik bir hedef olarak seçtikleri görülüyor. Bu alan içerisinde toplumun, egemenlik kurmalarına olanak sağlayacak olan kesimleri ile (ağalar ve büyük tüccarlar) ilişkiler kurarak, toplumun emekçi kesimleri üzerindeki baskı ve şiddetlerini arttırarak onları işsizliğe ve yokluğa-açlığa mahkum edip zorla büyük göçlere ya da sinip teslim olmaya zorlayarak bu bölgeyi kontrol altına almak istiyorlar. Yakıp yıkımlar, yağmalar, cinayetler, polis, MİT baskıları ve onlara iş vermeyip ellerinde olanları yağmalamak çabaları hep bunun için. (Alevi-sunni çatışmaları hikayeleri bütün bunların perdeleme çabasından öte hiç bir şey değil).

Bunu başaramayacaklar. Elazığ'da da başaramayacaklar. Malatya'da da başaramayacaklar. Sivas'ta da başaramayacaklar. Saldırdıkları her yerde yüzleri açığa çıkarılacak, gereken dersi alacaklar, emekçi halka kalkan eller kırılacak...

Elbette Devrimciler kendilerine düşen görevlerini gereğince yerine getirebilirlerse...

Bugün, bu konuda birçok eksikimizin olduğu ortada olan bir şeydir. Geniş emekçi yığınlarının bu gerçekleri kavrayabilmesi, bu mücadeleye seferber olabilmesi ve faşist hesapların boşa çıkarılabilmesi, faşist güçlerin saldırılarının püskürtülerek halkın nihai zaferinin gerçekleştirilebilmesi, şüphesiz, uzun ve çetin bir mücadelenin işidir. Ve de öncül savaşı bir proletarya partisinin bu mücadeleye doğru çizgideki önderliğinin gerçekleştirilebilmesi ile mümkündür. Devrimcilere düşen görev bu mücadelede bütün gücüyle bütün varlığıyla etiyile, dişiyile, tırnağıyla halkın yanbaşında yer almak, mücadelenin en ön saflarında kararlılıkla savaşmak ve Devrimci Hareketimizin örgütlü mücadelesini proletaryanın öncül savaşı partisi seviyesine bu zorlu ve çetin Devrimci Yoldan geçerek viktorelaktır.

**DEVRİMCİ
YOL**

Elâzığ direniş sürececek!..

Bugün, Elazığ, herhangi bir Lübnan kentinden farkıdır. Elazığ'da meydana gelen olaylar, yükselen devrimci hareketin ve emekçi halk hareketinin karşısında daha da hırçınlaşan, resmi ve sivil faşist güçlerin saldırıları ve devrimcilerin bunlara verdiği cevaplar dizisidir.

31 Ağustos'ta Devrimci Hareket yeni bir adım attı. Faşistlerin işgalinde bulunan Çarşı Mahallesinde Doğu DEV-GENÇ açıldı. (Askıcılar, faşistlerin etkin olduğu bir bölgede dernek açmanın adam kırdırma anlamına geldiğini söyleyerek, Devrimci Yol'cuları ypratmaya çalıştılar. Bu bölgede bu tür çalışmaların faşist saldırıların artmasına yol açacağı şeklinde pasifist görüşler ileri sürdüler). 31 Ağustos'ta derneğe girmekte olan bir arkadaş faşistlerce elinden yaralandı. Bu olay üzerine devrimciler faşistleri mahalleden sürüp çıkarttılar, faşistlerin etkinliği altındaki bölgeyi bir saat işgal ettiler.

Daha sonraki günlerde olaylar yoğunlaştı. 1 Eylül'de DEV-GENÇ dinamitlendi. 2 Eylül'de derneğin çevresindeki ilerici esnaftan birinin dükkanına faşistler dinamit attı. Elazığ'daki faşistlerin saldırıları başsırlıklı sonuçlanınca, Kayseri ve Maraş'tan getirilen faşistlerle güç takviesi yapıldı. Derneğin çevresindekilere, yoldan geçenlere gelişigüzel ateş eden faşistler ilerici bir esnafı (Haydar Gedikoğlu) öldürdüler, 5 kişiyi yaraladılar.

4 Eylül'de dağıttıkları bildiri "4 Eylül'ün" kendileri için "bir bayram değil, bir yas günü olduğunu ve komünistlere gereken dersin verileceğini" ilan ettiler.

6 Eylül'de 1800 Evler semtinde çıkan bir çatışmada TES-İŞ Şube sekreteri Talat Diş ve aynı sendikadan Ahmet Aydın adlı faşistler öldürüldüler. Talat Diş işçiler üzerinde her türlü baskı uygulayarak (onları MİSK yanlısı) sarı TES-İŞ sendikasına bağlamaya çalışan ve faşistlerin Elazığ çapındaki örgütleyici militanlarından biriydi. Aynı gün, Erzurum'da Doçent Orhan Yavuz'u öldürme olayına karışan Mehmet Etkeser ve Fevzi Etkeser adlı faşistlerle çıkan başka bir çatışmada, Fevzi Etkeser yaralandı. Bu kayıplar faşistleri yaralı itlere döndürdü. Faşistler misilleme yapmaya kalkıştılar. 7 Eylül'de, faşistlerin zorbalığı karşısında onlara boyun eğerek maddi yardımda bulunan Haşim Solmaz isimli bir esnaf ve bir ilerici esnafı (Süleyman Yalçın) katlettiler. 12 Eylül'e kadar, genellikle geceleri, faşistlerle çatışmalar sürdü. İlericilere ait evler kurşunlandı, dinamitlendi. Devrimciler bu günlerde savunmada kalmalarına rağmen sürekli tetikte durdular ve olayların kendi aleyhlerine dönüşmesini engellediler.

12 Eylül'de MHP Merkez İlçe başkanı ve belediye encümen üyesi Yasin Uçar öldürüldü. Halk düşmanı bu ağanın ölümü üzer-

ine, öldürülenin feodal ilişkilerini de kullanan faşistler saldırılarını arttırdılar. İlerici olarak bilinen fotoğrafçı Yusuf faşistler tarafından öldürüldü. Hastane önünde çıkan bir çatışmada ise bir faşist öldürüldü.

13 Eylül'de 1800 Evler'deki anti-faşist mücadelenin yiğit militanlarından Bayram Ergül arkadaşımızı kaybettik. İler Bankasında çalışan arkadaşımız iş çıkışında faşistlerin saldırısına uğradı ve başından vurularak katledildi.

13 Eylül'de, faşistler, ayrıca, ellerinde bulundukları Belediye'nin öncülüğünde yeni bir propaganda geliştirdiler. Bu propagandaya faşistlerin kandırdığı bir kısım esnaf da katıldı. Faşistler, esnaflara yönelik saldırıları "protesto etmek" amacıyla Elazığ'daki bütün dükkanların kapatılması çağrısında bulundular. Bu çağrıya ilerici ve anti-faşist esnaflar uymadılar.

Elazığ'da devrimci mücadele yükselmektedir. Devrimci Hareketin ve emekçi halk güçlerinin bu güçleniş faşistleri şaşkına çevirmekte, halka yönelik saldırılarını arttırmalarına yol açmaktadır. Ama halka uzanan eller tek tek kırılmaktadır ve bundan sonra da kırılacaktır.

Elazığ halkı öğrenerek savaşacak ve savaşarak öğrenecektir.

TÖB-DER 4. OLAĞAN KONGRESİ ve SONRASI

TÖB-DER 4. Olağan Genel Kurulu 21-24 Ağustos tarihleri arasında yapıldı. Devrimci Öğretmen burjuvazinin devrimci-demokrat öğretmen hareketini tümüyle yok etmeye yönelik saldırısını kısmen de olsa püskürterek Demokratik Merkezîyetçiler, Özgürlük Yolu ve Devrimci Demokratik Birlik gruplarıyla güç birliği içinde TÖB-DER yönetimine geldi.

Burjuvazi, Kongre öncesinde TÖB-DER'e karşı gerici bir operasyona girişti. TÖB-DER'i bölüp parçalayarak onu ülkedeki sınıflar mücadelesinin bugünkü düzeyinin çok gerisinde sıradan bir meslek örgütü haline dönüştürüp, teslim almak ya da tümüyle yok etmek amacını güden bu gerici operasyonda baş rolü TKP revizyonistleri gönüllü olarak oynuyorlardı. Kongrenin birinci günü gelişen olaylar, burjuvazinin bu gerici saldırısının başarıya ulaşma olasılığını ortaya çıkardı. "Birlik Dayanışma" (BD) revizyonistleri, TİP'lileri ve CHP'lileri kendilerine payanda yapıp, karşılarında, aralarında çeşitli derin görüş ayrılıkları olması nedeniyle gerçekten alternatif bir ittifak olmadığı için başarı kazanarak Başkanlık Divanını ele geçirdiler. Devrimci Öğretmen, örgütün birlik ve bütünlüğüne, devrimci-demokrat öğretmen hareketinin geleceğine yönelen bu saldırı karşısında, emekçi halka karşı devrimci sorumluluğunun bilinciyle davranarak, TSİP, Özgürlük Yolu ve KSD gruplarıyla, bu tehdidi kısmen de olsa püskürtmek üzere geçici bir uzlaşma yapma kararı alarak, bu gruplarla güçbirliği içine girdi. Ve böylece Kongre, 170 kararlı ve disiplinli delegesiyle Devrimci Öğretmen'in, burjuvazinin TÖB-DER'in ve devrimci-demokrat öğretmen hareketinin geleceğini tehdit eden oyununu altüst etmesiyle sonuçlandı.

KONGRE GELİŞMELERİ

BD şeflerinin kongrede nasıl bir politika izleyecekleri birinci gündün belli oldu. Sabahın erken saatlerinde kongre salonunu kuşatan karanfilli İGD beslemeleri, devrimci delegelere saldırarak oligarşiden ilk olumlu puanı aldı. Üzerinde BD yazan sopalarla kongreyi abluka altına alan İGD'liler polisten yeteri kadar destek gördüler. Gergin bir havada yapılan divan seçimlerini BD, Demokrasi İçin Birlik, Halkçı Eğitimciler ve Devrimci Demokrat Öğretmen Gruplarının aday provokatör Süleyman Üstün 280 oy alarak kazandı. Devrimci Öğretmen adayı 181; TSİP-KSD-Özgürlük Grubu ve Devrimci Derleşme adayı 200 oy aldılar.

Ve böylece Kongre çalışmaları, halklarımızın emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesinin kopmaz bir parçası olan devrimci, ilerici, demokrat öğretmen hareketinin dağıtılması ve kontrol altına alınması tehdidi altında başladı.

Bu tehdidin püskürtülmesi için, Özgürlük Yolu, TSİP ve KSD ile güçbirliğine yönelen Devrimci Öğretmen, Süleyman Üstün'ün kongre çalışmalarını aklamaya maddesinden sonra tatil etme ve böylece 6 ay TÖB-DER'i yönetme niyetinin çok açık biçimde ortaya çıkması üzerine divana güvensizlik önergesinin verilmesini gündeme getirdi. 350 imzalı güvensizlik önergesinin verilmesinden sonra Süleyman Üstün, Divanı elden kaçırmamak için olmadık oyunlara girişti, TÖB-DER hukuk bürosunun açıklamaları üzerine önergeyi oylamak zorunda kalan divan, çekileceği yerde, 277 güvensiz oyuna karşı 349 güvensizlik oyu aldığı halde, "divana duyulan güvenin tekrarlandığını, çalışmalara ertesi gün devam etmek üzere oturumu kapattığını" duyurdu. Düşük divanın bu tutumuna devrimci Demokrat Öğretmen Grubu katılmadı. Ve düşük divan, tutanakları gasbederek salondan ayrıldı. Bunun üzerine yeni divan seçimine geçildi.

Divandan düşürülmeyi hazmedemeyen, "ilerlemeci" Süleyman Üstün, gasbettığı

kongre tutanaklarında tahrifat yaparak ertesi gün mahkemeden divana ilişkin bir "ihtiyat-i tedbir" kararı aldı. Fakat bunu muhatabına tebliğ etmedi. Kongre, çalışmalarını normal süresi içinde tamamladı ve yeni yönetimi seçti, Süleyman Üstün ise, kendi adına delege kartı bastırarak 28 Ağustos günü "BD toplantısı" düzenledi. Bu toplantı, aynı zamanda ilerlemecilerin uzun süredir hazırlığını yaptıkları "İlerici Öğretmenler Derneği"nin kuruluşu çalışmasıydı. Halkçı Eğitimciler ve Demokrasi İçin Birlikçiler, o ana kadar birlikte davrandıkları Birlik Dayanışmanın bu hain emelini sezince divandan ve toplantıdan protestolarla ayrıldılar. Ve hayret edilecek bir olay oldu: Yasa dışı olarak, TÖB-DER'i mahkemeler yoluyla ele geçirmek isteyen Süleyman Üstün, 6 kişilik divanda 2 kişi kaldıkları halde, yani divan ikinci kez düştüğü halde toplantıyı sürdürdü. İGD, İKD'nin "yığınsal" katılımıyla ve 59 gerçek TÖB-DER delegesiyle yapılan seçimleri BD listesi sıfıra karşı 180(!) oyla kazandı. Ve "Birlik Dayanışma"cılara bakılırsa 400'e yakın delegenin katıldığı kongre ve seçimler yasal olmuyor da, 59 delegenin seçtikleri yasal oluyor!

BİRLİK DAYANIŞMANIN YAPTIKLARI, BUNDAN SONRA YAPACAKLARI VE DEVRİMCİLERE DÜŞEN GÖREVLER

TKP revizyonistlerinin 4. Kongrede stratejisi şuydu: *Müttefikleri ile birlikte, ne pahasına olursa olsun, TÖB-DER yönetimine gelmek. Eğer bu işi başaramazlarsa yine müttefikleriyle birlikte ayrı bir örgüt kurmak.* (BD'nin ittifakta Halkçı Eğitimcilerle arslan payını vermeye, azınlıkta kalmaya razı olmasının nedeni budur).

Bu oyun, BD'nin her türlü yöntemi kullanmasına rağmen tutmadı. Çünkü, ilerlemecilerin rezillikleri öyle açığa çıkmıştı ki, hiçbir grup açıktan açığa ilerlemecilerle birlikte görünmek istemiyordu. Özellikle, kendi aralarında bir birlik sağlayamayan Halkçı Eğitimciler, bütün yönleriyle deşifre olmuş olan ilerlemecilerle birlikte görünmenin hesabını veremeyeceklerini bildikleri için, geçici bir süre için de olsa, BD'dan kopmuşlardır. Bu kopuş ilerlemecilere en büyük darbeyi vurmuştur. Çünkü aynı örgütlenme operasyonunda Halkçı Eğitimcilerin bulunmaması, hem Hükümetin desteğinin yokluğunu, hem de kitle desteğinin kaybolmasını doğuracaktı. (TKP revizyonizmi açısından Demokrasi İçin Birlik grubu, bu operasyonda olsa da olurdu olmasa da. Çünkü herkes gibi onlarda bilmektedir ki TİP'in, toplumun diğer kesimlerinde olduğu gibi, öğretmen kesiminde de, tabanı yoktur).

Halkçı Eğitimciler, ittifakı bozunca BD yalnız kaldı ve bunun üzerine hemen yeni bir taktik geliştirdi. Bu taktik, *gerginliği ve iki başlılığı sürdürerek, burjuva basınının da yardımıyla öğretmen tabanında huzursuzluk yaratıp yeni bir kongre yaptırmak ve bu sayede eski ittifakı yeniden gerçekleştirmek.* Başka bir deyişle aynı örgütlenmeyi sağlamak için herşeye yeniden başlamak. Veya kargaşa yaratıp TÖB-DER'in kapatılmasını sağlamak ve bu boşluktan yararlanarak yeni bir örgüt kurmak. İşte kendi kendilerini TÖB-DER Genel Merkezi olarak ilan eden BD çetesinin "üç ay içinde Olağanüstü Örgütsel Birlik Kongresi" kararı almalarının nedeni budur. TÖB-DER'in hayali "Genel Başkanı" Talip Öztürk, (ki kendisi TÖB-DER üyesi bile değildir) yaptıkları işin yasal olmadığına kendisi de inanıyor olmalı ki yeni bir kongre öneriyor.

Bu taktik bugünlerde iki değişik kanaldan hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Birincisi, BD, şubelere tahrir edici, yalan dolu bildirimler göndererek, bölge toplantıları düzenleyerek gerginliği iyice artırmakta ve kendi yarattığı bunalıma çözüm bu-

lunması için provokatif eylemlere girişmektedir. Amaçları, öğretmenleri ve TÖB-DER dostlarını, "Artık bu işe bir çözüm yolu bulunmalı ve yeni bir kongre düzenlenmelidir" türünden bir görüşe yöneltmektir. TKP revizyonistleri, bu tür yollarla bir çok öğretmeni yeni kongreye razı edebileceklerini sanmaktadırlar. Onlar, ikinci olarak, şu sanının herkesin kafasına yerleşmesini amaçlamaktadırlar: "Her iki yönetim de meşru değil". Böyle bir anlayışın vavp dayanacağı yer, yeni bir kongredir ve TKP revizyonistlerinin de istediği budur.

Öte yandan, Demokrasi İçin Birlik ve Halkçı Eğitimciler, —sanki BD ile gizli bir anlaşma yapmışlarcasına— bugünlerde tam da yukardaki anlayışı savunmaktadırlar. Her iki grup, iki tarafı da meşru görmediklerini belirtmekte, yeni bir kongre düzenlenmesini istemekte ve bu yolda çaba harcamaktadırlar. Görülmektedir ki Demokrasi İçin Birlik ve Halkçı Eğitim Grupları, kongrenin başında olduğu gibi, bugün de ilerlemecilerin yedeğine düşmektedirler.

Sorunun asıl önemli yanı, Kongre sırasında ve sonrasında, BD'nin her yaptığına faşist ve gerici güçlerden alkış toplamasıdır. Oligarşi TÖB-DER'i güçten düşürmek için, bütün sözcükleriyle, BD'nin ihanetlerini malzeme olarak kullandı ve hala da kullanıyor.

TKP revizyonistlerinin, herşeyi bir yana bırakıp, çok adi taktiklerle TÖB-DER yönetimine karşı başlattığı bu "savaşım" karşısında devrimciler asla seyirci kalamazlar. İlerlemecilerin bu hain emellerini iyice kavramak ve karşı tedbir almak zorunludur.

Bir defa, BD'nin, artık bundan böyle TÖB-DER'de yapabileceği tahribata kesinlikle izin verilmemelidir. Şube ve bölge toplantılarında bu sahtekarların çirkin yüzü açığa çıkarılmamalı, yapabilecekleri provokasyonlar önlenmelidir.

Hem burjuva hukukunun yasallığı, hem

örgütsel yasallık ve hepsinden önemlisi devrimci ilkeler açısından, TÖB-DER'in bugünkü yönetimi tek meşru yönetimdir. İlerlemeciler burjuvaziye sığınarak, şu veya bu mahkeme kararıyla TÖB-DER'e oturamayacaklardır. Onlar da bunun farkındadırlar. Fakat TÖB-DER'in kapatılmasına kadar varabilecek sonuçlar yaratmaktan kaçınmamaktadırlar. Çünkü, revizyonizm kendi denetimi altına alamadığı bir örgütün yaşamasına izin vermek istemez. Ancak bu hesabın karşılığının çok zor ödeneceği de bilinmelidir.

YENİ KONGRE ÇÖZÜM MÜ?

Bugün gelinen noktada yeni bir kongrenin çözüm olduğu iddia edilemez. Bütün TÖB-DER üyeleri gibi, Devrimci Öğretmen de varolan durumu hoş karşılamamaktadır. Ancak, bu, olumsuzluk, yeni bir kongre ile değil, meşru yönetimi tanıyıp çalışmalarını güçlendirmekle giderilebilir. BD, kongre sonuçlarına tahammülsüzlüğü alışkanlık haline getirmiştir. O, illet derecesine varan "ben yönetim" hastalığına yakalanmıştır. Çözüm, BD'nin özeleştiri yapılıp örgütsel çalışmalara katılmasındadır.

BD, TÖB-DER'i parçalayabilecek midir? Buna gücü yetecek midir? İlerlemeciler bir kez kafalarına ayrı örgütlenmeyi koymuşlar. Onları bundan vazgeçirmek mümkün değildir. Öyleyse ne yapmak gerekir?

TÖB-DER üyelerinin oldukça az bir kesiminin desteklediği BD'nin TÖB-DER'de daha fazla tahribat yapmasına izin verilmemeli ve onlar kaderleriyle başbaşa bırakılmalıdır. İlerlemecilerin TÖB-DER'den ayrılmasını TÖB-DER'in mücadelesini zayıflatmaz, aksine güçlendirir. Telaşa kapılmadan öğretmen kitesine bütün bu gerçekler anlatılmalıdır. Bu arada, devrimciler, ilerlemecilerle uğraşacağız diye günlük siyasal görevlerini asla ihmal etmemelidirler.

Şu bir gerçektir: BD, TÖB-DER'i değil, kendi kendini parçalayacaktır.

PROTOKOL

TÖB-DER 4. Olağan Genel Kurulunda Devrimci Öğretmen, Demokratik Merkezîyetçiler, Devrimci Demokratik Birlik ve Özgürlük grupları arasında imzalanan protokol metnini aynen yayımlıyoruz.

21-24 Ağustos 1978 Tarihleri arasında yapılan TÖB-DER 4. Olağan Genel Kurulunda Devrimci Öğretmen, Demokratik Merkezîyetçiler, Devrimci Demokratik Birlik ve Özgürlük Grupları olarak bizler aşağıda belirtilen çerçevede güçbirliği yaptık:

Birçok temel konuda önemli görüş ayrılıkları taşıyan Devrimci Öğretmen, Demokratik Merkezîyetçiler, Devrimci Demokratik Birlik ve Özgürlük Gruplarının bu şekildeki bir güç birliğine gitmelerini doğuran temel amaç ve anlayış şu olmuştur:

Halk düşmanı faşist güçlerin, emekçi halklarımıza karşı kıyasıya bir yıldırma, tahakküm altına alma ve yok etme savaşına giriştiği ve buna karşı emekçi halkların, onun devrimci-ilerici unsurlarının meşru ve meşru olduğu kadar da onurlu bir yaşama ve direnme mücadelesi sürdürdüğü bir dönemde yaşıyoruz.

TÖB-DER 4. Olağan Genel kurulu halklarımızın emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesinin kopmaz bir parçası olan devrimci, ilerici demokrat öğretmen hareketinin dağıtılması ve burjuvazinin kontrolü altına alınması tehdidi altında başlamıştır.

İşte biz Devrimci Öğretmen, Demokratik Merkezîyetçiler, Devrimci Demokratik Birlik ve Özgürlük grupları olarak TÖB-DER'i burjuvazinin kuyruğuna takmamak, eğitim emekçilerinin TÖB-DER içindeki örgütsel birliğini korumak için, örgütümüzü geriletmeyi, mücadelesini dağıtmayı, kontrol altına almayı amaçlayan bu sağ tehdidi püskürtmek için anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şövenist ilkeler doğrultusunda güçbirliği yapmaya karar verdik.

Bizler, TÖB-DER'i, ülkemizde süre giden bu ölüm-kalım savaşında halklarımızın mücadelesinin bir parçası haline getirmek için; Halk düşmanı faşist güçler tarafından işçilere-köylülere-memurlara ve tüm emekçilere yöneltilen yok etme ve yıldırma savaşına karşı emekçi halklarımızın sürdürdüğü yaşama mücadelesinde TÖB-DER'in de onurlu yerini alması için; TÖB-DER'i bu anlayışla mücadele veren öğretmenlerin devrimci birliklerinin bir ifadesi olan, bir örgüt konumundan uzak tutmak amacıyla yönetimde ortak sorumluluk almak üzere güç birliği yapmayı ve yönetimde bulunduğumuz sürece bu doğrultuda çaba sarfetmeyi, içinde bulunduğumuz somut siyasal koşullarda halklarımıza karşı bir görev ve sorumluluk olarak gördük.

TÖB-DER KONGRESİ ve DEVİRİMCİ ÖĞRETİM HAREKETİNİN GELECEĞİ...

TÖB-DER'in 4. Olağan Kongresi olağanüstü bir ilgi ve genel olarak ülkemizin, özelde de ülkemiz solunun içinde bulunduğu durumu yansıtacak biçimde olağanüstü bir karmaşa içinde geçti, ve aynı şekilde sonuçlandı.

Kongre başlarken, oligarşi, ülkemizde en güçlü kitlesel örgütlenmelerden biri olan TÖB-DER'i kontrol altına alarak etkisizleştirmek, bunu yapamazsa da bölüp parçalayarak dağıtmak ve bu suretle kendisine geniş emekçi yığınların ağır bir sömürü ve baskı politikaları altında tutulacağı bir dönemde toplumsal muhalefeti kontrol altında tutabilmesi için yol açmak hesapları peşindeydi. Ve bu işte kendisine uşaklık edecek TKP, TİP gibi hainler bularak onlarla anlaşmıştı.

Kongre 170 Devrimci Öğretmen'in bir kale gibi oluşturduğu barıkatta bu hesapların parçalanması; öğretmen hareketinin burjuvazinin kontrolü altına alınması ve yok edilmesi tehdidinin kısmen de olsa ortadan kaldırılması ve fakat oluşturulan yeni yönetimde tutarlı bir üst merkezi yönetime kavuşamaması ile sonuçlandı.

Sonuç elbette öğretmen hareketinin geleceği açısından olumlu ve olumsuz yönleriyle iyi değerlendirilmelidir.

Burjuvazinin TÖB-DER üzerine bu denli eğilmesi boşuna değildi elbette. Onları bu konuda bu denli umutlandıran olgu öğretmen hareketi içindeki revizyonistlerin geniş bir etkinlik sahası bulmalarıydı. Revizyonistler daima bütün kritik durumlarda burjuvazi için bir basamak oluşturur. 4. Kongre bu gerçeği bir kez daha bütün çıplaklığı ile sergiledi. TKP ve şimdilerde onun kuyruk sallayıcısı rolündeki TİP TÖB-DER'i önümüzdeki zor dönemde burjuvazinin hizmetine sunmak için görülmüş bir sadakatla çalıştılar. Fakat görevlerini ancak kısmen başarabildiler.

Kongre sonrasında oligarşinin devrimci öğretmen hareketini kontrol altına alma ve ortadan kaldırmaya yönelik girişim tehditleri karşısında zorunlu olarak oluşan yeni yönetim bilindiği gibi kendi bünyesinde son derece önemli görüş ayrılıkları bulunduran grupları barındırıyor. Bu nedenle mevcut yönetimin geniş öğretmen kitlelerinin anti-faşist mücadelesine doğru ve tutarlı-devrimci bir önderlik görevi yerine getirebileceği şüpheli sayılmalıdır. Bu yönetimden beklenen şüphesiz ki ya kendi bünyesindeki tutarsızlıkları gidermesi, ya da hiç değilse önümüzdeki zor dönem içinde emekçi halklarımızın faşist güçlere karşı sürdürdüğü ölüm kalım savaşında mümkün olduğu kadar yardımcı olmaya çalışması, tabanla sürecek olan mücadeleye engel olmama ve en kısa bir zaman süreci içinde, geniş yurtsever öğretmen kitlelerinin devrimci bir önderliğe kavuşmasına hazırlanması olacaktır.

4. Kongre bir kez daha geniş öğretmen kitlelerine artık önümüzde iki yoldan birisini seçmek zorunda olduğumuzun vurgulanması için de bir vesile oldu. Ya revizyonizmin çöküşü, burjuvaziye teslimiyete ve yenilgiye giden ihanet yolu, ya da halklarımızın kurtuluşuna giden Devrimci Yolu.

Bugün bilindiği kadarıyla TKP revizyonistleriyle aralarında hiç bir köklü ideolojik ayrım çizgisinin bulunmadığı ve herhalde ideolojik olmayan nedenlerin sonucu olarak TKP'lilere karşı tavır içinde bulunan TSİP eğilimli gruplar da mevcut yönetimde yer aldı. Onlar önümüzdeki dönemde nasıl bir çizgi izleyecekler? TSİP bugün uluslararası revizyonist çizgi karşısında aynı konumda bulunduğu ve sadece o çizgini ülkemiz koşullarına doğru olarak uygulamadığı noktasında karşı durduğu TKP karşısında sürekli erimekte

ve hızla hiç bir siyasi ve sosyal temeli kalmayan bir siyaset durumuna gelmektedir.

Mevcut yönetimde bu siyasal eğilimdeki kişiler de bir bakıma 4. Kongrede sergilenen iki yol ağzındadır. Kuşkusuz ki onların tutumları da yeni yönetimin geleceğini belirleyen en önemli unsurlardan birisini oluşturacaktır. Ve yine onlardan beklenen şey emekçi halklarımıza karşı acımasız saldırıların sürdüğü bir dönemde hiç değilse tutarlı bir demokratik tavrı takınmalarını önleyecek bir yolda ilerlemeleridir.

Burada bir iki cümleyle bir noktaya de-

ğinmekte yarar var. HK'cılar gibi bazıları "Devrimci Öğretmen'in kongrede sosyal faşistlerle işbirliği yaptığını, revizyonistlerle uzlaşıp onların kuyruğuna takıldığını" ileri sürüyorlar. Bu gibi rasgele söylenmiş lafları fazla ciddiye almamak gerektiğini söylersek herhalde dostlarımız bize danılmazlar. Ve zaten onların da söylediklerine kendilerinin de inandığını sanmıyoruz. Herhalde birilerinin kendilerine Devrimcilere kızıp küfredip bağırıp çağırma görevi verdiğini sanıyor olmaları. Bize böyle bir yönetim içinde yer aldığımız ve TÖB-DER'in tümüyle ortadan kaldırılması tehdidi karşısında geçici bir uzlaşma yaptığımız için bu kadar öfke-

lenenler. acaba bunun yerine bizim ne yapmamızı önerebilirlerdi ki? (25 HK'cı ile beraber ittifak yapıp 200 oyluk bir demokratik cepne gösterisi yapmaktan başka ?!) Geçelim.

Hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Revizyonistlerin barikatları birer birer kırılacaktır.

Halkımızın Devrimci Yolunun önündeki engeller birer birer aşılacak, Devrimci Öğretmen'ler halkımızın faşist güçlere karşı sürdürdükleri savaşta Devrimci Yolumuzdaki yerlerini alacaklardır.

CUMHURİYET GAZETESİ'NE DEVİRİMCİ İHTAR BOYKOTU...

* CUMHURİYET GAZETESİNE KARŞI (Şimdilik 15 gün süreyle) BOYKOT KAMPANYASINI BAŞLATIYORUZ...

Objektiflik niteliğini tamamen kaybetmiş, taraflı ve gerici yayın politikasını protesto etmek amacıyla Cumhuriyet Gazetesi'ne karşı (şimdilik 15 gün süreyle) boykot kampanyası başlatıyoruz.

25 Eylül Pazartesi gününden itibaren 15 gün süreyle Cumhuriyet Gazetesi'ni okumayacağız.

Tüm devrimci ve ilerici, demokratik örgütleri bu devrimci ihtar boykotuna katılmaya, Cumhuriyet Gazetesi'ni almamaya ve okumamaya çağırıyoruz.

Bizi Cumhuriyet gazetesine karşı bu şekilde bir uyarı boykotu başlatmaya zorlayan başlıca nedenler; gazetenin yayın politikasında onun burjuva anlamda dahi objektiflik niteliğini yitirmesi, ve gerici bir politik çizgi izleyerek demokrat-ilerici niteliğinin ortadan kalkması doğrultusundaki gözlemlerimizdir.

Cumhuriyet gazetesini, giderek burjuva anlamda dahi objektif bir gazete olma özelliğini yitirmektedir. Hükümetin izlediği politikalara uygun yayın yapma gayretinin, pratikte, hükümetin git-tikçe yaygınlaşan sağ politikalarına paralel olarak genel olarak siyasal gelişmeleri ve özel olarak sol içi gelişmeleri çarpıtarak yansıtılmasına yolaçtığı görülmektedir. Bu gelişmeler, hükümetin daha sağ politikalara doğru eğilim göstermeye başladığı bir dönemde bir kez daha önem kazanmaktadır. Bu yüzden sol adına genişçe bir sol ve emekçi kesim yayın yapan Cumhuriyet gazetesinin bu tutumuna karşı çıkmak önemli bir demokratik-siyasi görev olarak görülmelidir. Öyle ki önümüzdeki dönem içinde bu tutum, emekçi halklarımızın mücadelesi açısından daha ciddi durumları gündeme getirebilecek, sol adına, emekçi halklarımızın mücadelesi daha da tehlikeli bir şekilde çarpıtılabilecektir.

Cumhuriyet gazetesini sol içi gelişmeleri tamamen çarpıtarak yansıtmaktadır.

TÖB-DER Kongresi sırasındaki yayını, DİSK'in Ören toplantısını yansıtmaması bunun en iyi örneğidir.

TÖB-DER Kongresi sırasında, mevcut gruplar arasında ayrım gözetilen, açıkça taraf tutan bir şekilde ve de olayları tamamen çarpıtıcı biçimde bir yayın yapmıştır. Geneldeki TÖB-DER'i burjuvazinin denetimi altına alma ve devrimci-öğretmen hareketini ortadan kaldırma politikalarına uygun olarak, haberler çarpıtılarak verilmiş ve açıkça yalan haberler yazılmıştır. Bu politikanın TÖB-DER'de uygulayıcısı konumundaki TKP'ye karşı olan tüm gruplara karşı ve özel olarak da Devrimci Öğretmen grubuna karşı bir tavır izlenmiştir. Özel olarak sürekli bir şekilde devrimciler ve devrimci öğretmenler aleyhinde yazılar yayınlanmıştır.

Aynı tutum hükümetin kuyrukçuluğunu yapan TKP dışındaki diğer sol gruplara karşı da izlenmektedir.

DİSK'in Ören toplantısı da, aynı şekilde tamamen çarpıtılarak, aksettirilmiştir. Adeta Politika gazetesinin ağızıyla yayın yapılmıştır.

Ayrıca Cumhuriyet gazetesini genelde solu ve emekçi halklarımızın devrimci mücadelesini karalayıcı ve küçültücü bir yayın sürdürüyor. Solu bütünüyle tutarsız, parçalanmış, "hayır gelmez" bir şekilde gösterebilmek için çaba sarfediyor. Devrimci mücadeleye ve devrimci düşüncelere karşı özel bir yıpratma gayretini sarfediyor. Devrimci düşünceleri karalamaya yarayacak her türlü gerici fikre sayfalarını açarak, devrimci mücadeleyi bir provokatörler hareketi olarak göstermek ve halklarımızın devrimci mücadelesini pasifize edebilmek için çaba sarfediyor.

Gazete bu doğrultuda, öteden beri devrimci eylemleri küçültücü bir yayın yapıyor. Örneğin bir DKÖ mitingi gerici gazetelerde bile 30 bin kişi olarak gösterilirken Cumhuriyet bunu 5 bin kişi olarak göstermiştir.

Demokratik ve Devrimci kuruluşların ve DİSK-TÖB-DER-TMMOB-DEV-GENÇ gibi örgütlerin demeç ve bildirimlerine ve basın açıklamalarına ya hiç yer verilmemekte, ya da tamamen çarpıtılarak verilmektedir. Ülkemizdeki devrimci gençliğin büyük kitlesiyile örgütlendiği DEV-GENÇ'in açıklamalarına hiç yer verilmez, ya da adı ortak açıklamalardan bile çıkartılırken, sahte örgütler öne çıkarılmaya çalışılmakta, faşist örgütlerin bildirimleri devrimcilerinkinden daha çok yer bulmaktadır.

Bütün bunların yanı sıra Cumhuriyet devrimci yayın organlarının ilanlarına ambargo uygulamaktadır.

Bugünkü geldiği konumuyla Cumhuriyet gazetesini, ilerici-demokrat ve objektif niteliklerini hızla yitirmiştir. Başta da değindiğimiz gibi önümüzdeki muhtemel siyasal gelişmeler göz önünde tutulacak olursa, bu durumun hükümetin izleyebileceği sağ politikalara paralel olarak ilericilik ve solculuk adına geniş halk kesimlerine çok daha gerici tavırların empoze edilebilmesi potansiyelini taşımaktadır. Böyle bir gelişmeye izin verilmesi şüphesiz söz konusu olmamalıdır.

Cumhuriyet gibi bir gazeteden istenilen ve beklenen şudur:

- Olaylar ve haberler çarpıtılmamalı ve objektiflik ilkesine uygun olarak yayın yapılmalıdır,
- Buna uygun olarak sol gruplar arası taraf tutucu, solu ve devrimci mücadeleyi kötüleyici bir yayın yapılmamalıdır.
- Genelde emekçi halklarımızın çıkarlarını güden demokratik bir çizgi, hükümetin sağ politikalarına paralel yayın yapma amacıyla terkedilmemelidir.

Bugüne kadar gözlemlenen olumsuz çizgisi terkedilmediği takdirde bugün başlattığımız süreli boykot süresiz bir hale dönüş-türülecek, Cumhuriyet öteki gerici basın organlarının yanındaki kendi seçtiği yerine oturtulacaktır.

Tüm devrimci-demokratik örgüt ve kişileri bu devrimci ihtar boykotuna katılmaya, 25 Eylül Pazartesi gününden itibaren şimdilik 15 gün süreyle Cumhuriyet almamaya ve okumamaya çağırıyoruz.

Devrimciler bütün ülkede bu devrimci protesto boykotunu en yaygın bir biçimde örgütleyeceklerdir.

«KANATLI J-78» TATBİKATI:

Kürt halkına karşı girişilecek bir soykırımın ön denemesi mi?

Son günlerde Kürdistan'da yapılan "Kanatlı Jandarma-78" tatbikatının çeşitli fotoğrafları tüm basın organlarında yer aldı. Tatbikatta "düşman" tarafını temsil eden askerler bir kürt köyündeki erkekler, kadınlar, çocuklar yaşlılar gibi giyinmişler, onlar gibi konuşup yaşamaktadırlar; türk silahlı kuvvetlerini temsil eden askerler ise kürt emekçileri görünümündeki "düşmanı" imha etmektedirler.

"Kanatlı J-78" tatbikati, Orta Amerika ülkelerinde, Orta Amerika'nın Nato'su olan CONDECA (Orta Amerika Savunma Konseyi) bünyesinde yapılan, kırsal kesimde gerilla örgütlerinin etkin olduğu bölge halklarına karşı uygulanan "KARTAL" adlı askeri terör hareketlerinin tümüyle aynıdır.

Türkiye'nin askeri bakımdan stratejik diğer bölgelerinde de yapılan bu tür tatbikatlar oligarşinin

nin iç savaşa yönelik örgütlenmesinin bir somutlaşmasıdır.

"Kanatlı J-78" tatbikati oligarşinin askeri güçlerinin kürt emekçilerinin emperyalist sömürüye, faşist teröre ve milli zulme karşı mücadelesini pasifize etme amacını taşıyan bir gövde gösterisidir. "Kanatlı J-78" tatbikati ileride kürt halkına karşı girişilecek bir soykırımın ön denemesidir.

Oligarşinin kürt emekçilerini pasifize etmeye yönelik bu tür gövde gösterileri kürt halkının devrimci mücadele azmini daha da kamçulamaktadır. Oligarşinin her türlü iç savaş örgütlenmelerini yenecek tek güç, faşizme ve emperyalizme karşı türk ve kürt emekçilerinin devrimci mücadelesidir.

KÜRDİSTAN'DA MİLLİ ZULME SON!

Şentepe katliamının hesabı sorulacaktır...

1 Eylül gecesi, sabaha karşı, Pol-Bir'li faşist polistler 3-4 saat önce bölgede geçen bir olayı bahane ederek 3 yurtsever, buldukları eve kanlı bir baskın düzenleyerek, katletmişlerdir.

Olay gecesi, Yenimahalle'de faşistler devriye gezen bir polis arabasına ateş açıp kaçmışlardır. Takibe girişen polisler, bir rastlantı sonucu, sokakta bir yurtseveri yakalamışlardır. Ondan bölgede demek açma çalışmaları yapan üç yurtseverin adreslerini alan polis ekibi daha sonra bu evleri baskınla da aradıklarını bulamamıştır. Ev baskınlarında, aradıkları üç kişinin, demek olarak açmayı düşündük-

leri evde olduklarını ve bu evin adresini öğrenen polisler söz konusu eve baskın yapmışlardır. Şentepe semtine su sabahın erken saatlerinde verildiği için, temizlik yapmak için eve gelmiş olan 3 yurtsever, mahalle halkının gözleri önünde, apansızın, makinali tüfekle polisler tarafından katledilmişlerdir.

Daha sonra "çatışma" iddiasını ileri süren güvenlik yetkilileri bu konuda yaptıkları açıklamalarda, birbirleriyle çelişkiye düşmüşlerdir. Katliamın sorumlusu katil polisler bugün ellerini kollarını sallaya sallaya yeni cinayetlerin hazırlığı içinde ortalıkta dolaşı-

yorlar. Ecevit Hükümeti ise bu katliamın karşısında sessiz kalarak faşist katilleri yüreklendirmeye devam ediyor. MC döneminde "hukuk devleti" diye yaygara basan CHP'li parlamenterler ise bu tür terör eylemleri karşısındaki sessizlikleriyle resmi terör uygulamalarının suç ortakları durumuna düşüyorlar. Sahte demokrat maskeler, böylece bir bir düşüyor.

Demokrat geçinip de bu tür terör eylemleri karşısında susanları emekçi halklarımız asla unutmayacaktır. Ve bu faşist katliamın sorumlularından hesap sorulacaktır.

Düzici'ndeki faşist tertipler devrimci mücadelemizi durduramaz!

Düzici Eğitim Enstitüsü ve Öğretmen Lisesi MC döneminde faşistlerin yuvalandığı, halka ve devrimcilere karşı saldırıların düzenlendiği birer faşist üssü haline gelmişlerdir. Faşist çeteler bütün saldırılarına rağmen Düzici halkını yıldırma amaçlıdır. Faşistler son MC hükümetinin düşmesinden, CHP hükümetinin kurulmasından sonra da saldırılarını yoğun bir şekilde sürdürdüler.

Fakat bütün bu saldırıları yığılca göğüsleyen devrimciler, faşistlerin Düzici Eğitim Enstitüsü'ndeki gücünü kırdılar. Bu durum elbetteki eğitimin sağlıklı, demokratik bir şekilde sürmesinden yana olmayan faşistlerin işine gelmedi. Ve iyice azgınlaşarak 24 Ağustos 1978 günü okulu yakdılar. Bununla ilgili olarak faşizmin Düzici ile ilgili planının maşaları olan Haruniye ÜGD Şubesi Başkanı Adnan Enişte ve aynı demek üyesi Ferhat Maça olay günü yakalandılar ve suçlarını itiraf ettiler.

Böylece ülke çapında sürdürdükleri saldırılarla eğitimin engellenmesini, okulların kapatılmasını amaçlayan faşistler, bir kere daha bütün kanıtlarıyla, suçüstü yakayı elevermiş oldular.

Düzici'nden bir grup devrimci

İskenderim işçilerinin faşizme karşı yükselen mücadelesi durdurulamayacaktır!

İskenderim Demir-Çelik fabrikasında devrimci işçilerin mücadelesinin günden güne yükselmesi karşısında, bu onurlu mücadeleyi boğmayı amaçlayan faşist güçler, faşist olmayan bütün işçilere karşı ellerinden geldikince saldırılar düzenlemektedirler.

Devrimci işçilerin fabrika içinde ve dışında faşistlere karşı verdikleri mücadelede son zamanlarda önemli gelişmeler gerçekleşti. İskenderim'de fabrika arasında işçileri taşıyan trenden faşistler atılmıştı. Faşistler servis treni ile gidip gelemez olmuşlardı. 1 Eylül günü gündüz vardiyasında çalışan işçilerin dönüşü sırasında trene gizlice giren bir faşist tarafından, şehir dışında, terinin, imdat kolu çekilerek durması sağlandı. Bu sırada, daha önceden arabalarla trenin durdurulduğu yere gelmiş olan faşistler, trenden inen işçilerin üzerine ateş açtılar. İşçiler bu saldırı karşısında, topluca, taşla ve diğer silahlarla karşı koydular. Bu çatışma sonunda faşistler, iki yurtseveri katlederek, kaçtılar. Bu olay üzerine, işçiler İskenderim'de kitlesel gösteriler yapmaya başladılar. Devrimcilerin önderliğindeki bu gösterilere polis ve jandarma engel olmak isteyince, halkla polis arasında silahlı çatışma başladı. Bu çatışma sırasında bir polis öldü.

Bir gün sonra İskenderim halkı, jandarmanın ve polisin baskısına rağmen kitlesel bir biçimde iki yurtsever işçinin cenaze törenini yaptı.

İskenderim'de bizzat MİT tarafından örgütlendirilen faşistlerin ve bizzat MİT ve kontr-gerillanın saldırıları halk güçlerinin mücadelesini asla durduramayacaktır.

Öldürülen yurtseverlerin hesabı halk güçleri tarafından mutlaka sorulacaktır.

İskenderim'li Devrimci İşçiler

Yaşasın DEV GENÇ!

Safranbolu Kıbrıscık

Biz Safranbolu Kültür Derneği olarak Türkiye gençliğinin tek merkezi örgütü olan DEV-GENÇ'i tanıyıp ve destekliyoruz.

YAŞASIN DEV-GENÇ!

DEVİRİM İÇİN TEK YOL DEVİRİMCI YOL!

Safranbolu Kültür Derneği Yönetim Kurulu

Kargı

Kargı (ÇORUM) Kültür Derneği Yönetim Kurulu 13.8.1978 günü toplanarak oy birliği ile DEV-GENÇ'i destekleme kararı almıştır.

Kargı Kültür Derneği Yönetim Kurulu

Çekem

Partileşme süreci içerisinde bulunduğumuz bu dönemde DEVİRİMCI YOL'un saflarını (saflarımızı) terkeden bir grup oldu. Biz bu ayrılmayı doğal karşılarıyoruz. Çünkü partileşme süreci kendi içerisinde küçük burjuva pislüğünü ve sağlıksız unsurlardan taşıyacaktır. Bu sağlıksız unsurlardan, küçük burjuva pislüğünden arınmadıkça, işçi sınıfının öz örgütü olan savaşı partisi de kurulamaz.

Askıların DEVİRİMCI YOL hareketinden ayrılmaları hareketimizin daha da sağlam bir temele oturduğunu göstermektedir.

Oligarşinin baskısına rağmen kitleler içerisinde kök salan, oligarşiyi korkutan DEVİRİMCI YOL hareketi aynı şekilde oligarşinin sol içerisindeki uzantıları olan oportünistleri ve revizyonistleri de korkutacaktır. Elbette çamur atacaktırlar. Ama attıkları çamurların içinde kendileri eriyip yok olacaktırlar.

Oligarşinin rüyasına giren DEV-GENÇ faşizme karşı aktif mücadele vererek kitleleri kucaklamış, kucaklamaya devam ediyor ve edecektir.

İçimizde olan tüm ateşimizle DEV-GENÇ'i destekliyoruz.

Çekem Halkla Dayanışma Derneği - Halfeti/URFA

Aydın

Ülke çapında bütün devrimci gençlik derneklerini bağrında toplayan, gençliğin emperyalizme ve oligarşiyeye karşı mücadelesinin halkımızın mücadelesiyle birleştirilmesi doğrultusunda, hayatın her alanında faşist zulme karşı militan ve kararlı mücadelesini dün olduğu gibi bugün de sürdüren, DEV-GENÇ'i ve onun mücadelesini destekliyoruz.

Yaşasın DEV-GENÇ ve Onun Şanlı Mücadelesi! Yaşasın Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği! Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!

Aydın'dan DEVİRİMCI YOL taraftarları

DEVİRİMCI YOL DERGİSİNE

Kıbrıscık Öğrenim Kültür Derneği 22.7.1978 tarihinde yapılan III. Olağan Kongresinde üyelerinin çoğunluk kararı ile derneğin adını değiştirmiş, yeni adını Kıbrıscık Devrimci Gençlik Derneği (Kıbrıscık DEV-GENÇ) olarak tespit etmiştir.

Yeni Yönetim Kurulu daha sonra toplanarak TDGDF (DEV-GENÇ'i) destekleme kararı almıştır.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Kıbrıscık DEV-GENÇ Yönetim Kurulu adına Başkan Gürel Erhan

Aksaray

Türkiye gençliğinin tek merkezi kitle örgütü olarak DEV-GENÇ'i tanıyıyoruz.

NİĞDE-AKSARAY KÜLTÜR DERNEĞİ (AK-DER) YÖNETİM KURULU

Kemerhisar

Kemerhisar Devrimci Gençlik Derneği (Kemerhisar DEV-GENÇ) 31 Temmuz 1978 tarihinde yapılan dernek Genel Kurulunda DEV-GENÇ'e katılma kararı aldı.

Yurtdışı

Ülkemizdeki "anti-oligarşik, anti-emperyalist" devrim mücadelesinde Devrimci Yol'un gösterdiği doğru çizginin saflarında olmanın coşkusu içindeyiz. Bu yüzden oligarşinin ve onun soldaki uzantılarının boy hedefi durumundayız.

Devrimci Hareketimiz, sağdan ve soldan gelen tüm saldırı ve provokasyonlara rağmen, saflarındaki kararsız, pasifist unsurlara karşı amansız mücadele vererek, her geçen gün daha da çelikleşmektedir.

Devrimci mücadelemizde başarılar diler, devrimci selamlarımızı iletiriz.

Braunschweig Türkiye'li İşçiler Derneği
Salzgitter Türkiye'li İşçiler Birliği

Fransa'da, Montbeliard'daki devrimciler olarak ülkemiz gençliğinin tek merkezi örgütü olan DEV-GENÇ'in kuruluşunu devrimci bir coşkuyla selamlarız.

DEV-GENÇ'in Türkiye'de, emperyalizme, oligarşiyeye ve faşizme karşı yürüttüğü onurlu kavganın yanında olduğumuzu bildiririz.

Bu arada hizipçi bir grubun, DEV-GENÇ örgütünü, savunmaksızın şanlı DEV-GENÇ'in mirası üzerine konma çabaları kulağımıza çalınmaktadır. Şu bilinmelidirki, devrimci hareketimiz sağdan ve soldan gelen her türlü revizyonist ve oportünist engelleri aşarak, devrimci mücadeleyi her gün bir adım daha ileriye götürecektir. Devrimci Hareketimizi durdurmaya hiçbir sapık akım engel olamayacaktır.

Montbeliard'lı devrimciler

KIRSAL KESİMDE SÖMÜRÜYE SON MITİNG VE YÜRÜYÜŞÜ

9 Eylül 1978 de Edirne'nin Keşan ilçesinde kırsal kesimdeki sömürüyü anlatan, düşük taban fiyatlarını protesto eden "Kırsal Kesimde Sömürüye Son" mitingi yapıldı.

Devrimci Yol taraftarları çok öncelerden çalışmalara başlayıp kurdukları köy komiteleriyle; kahve konuşmalarını, duvar gazetesi, bildiri, el ilanı, yazılama kampanyalarını yürüterek yoksul üreticinin düzene olan tepki-

leri siyasi hedefler gösterilerek anlatıldı.

Analar, bacılar, işçiler, köylüler hep bir ağızdan haykırdılar.

"Üreten biziz, yöneten de biz olacağız"
"Banka-tüccar kahrolsun, üreticiler bir olsun"
"Kahrolsun Faşizm"
"TEK YOL DEVRİM"

TRABZON FEE'DE MÜCADELE DEVRİMÇİ ÖNDERLİK ALTINDA SÜRÜYOR

Trabzon Fatih Eğitim Enstitüsü uzun bir süre, görünüşte de olsa, faşistlerin etkinliği altındaki bir eğitim kurumu olmuştur.

Faşistlerin etkinliğinin kırılması doğrultusunda uzun süre mücadele edilmiş, ancak doğru bir mücadele biçimi hayata geçirilemediğinden başarılı olunamamıştır.

Bu gelişim süreci içinde ikibuçuk yıl önce oligarşi tarafından kapatılan Fatih Eğitim Enstitüsü öğrenci Demeci açılarak, 2. Olağan Genel Kurulu yapıldı.

Aktif mücadele önerilerine yan çizen KSD, kongre öncesinde, ilkesiz bir şekilde ittifak önerisinde bulundu. Ve önerisi doğal olarak kabul edilmedi. Bunun üzerine KSD, ille de seçimi kazanmak özlemiyle diğer revizyonistlerle ortak bir davranış içine girerek devrimcilerin başarısını engellemek için çabaladı. Yapılan seçimlerin sonunda KSD ile 5'lik Kitle taraftarlarının ittifakı 158, İGD ile 7.5'lük Kitle taraftarlarının ittifakı 74 oy aldı. Devrimci Gençlik (DEV-GENÇ) grubu ise 237 oy alarak seçimleri kazandı.

Trabzon Fatih Eğitim Enstitüsünden bir grup devrimci

HALKIN KURTULUŞU TARAFTARLARINDAN BİR MEKTUP

Devrimci Yol Dergisine

30.7.1978 günü Adana Meydan mahallesinde ALÖB Başkanı Oktay Çiğdemal ve YDGD üyesi Faysal Kelleci Aydınlik-TKİP revizyonistleri tarafından katledildiler.

(...) Biz yoldaşımızın katledilmesi üzerine açtığımız kampanya öncesinde ve kampanya sırasında tüm halk güçleriyle iyi ilişkiler geliştirme çabası içerisindeydik. Ve belli meseleleri karşılıklı anlayış içerisinde çözmeye çalışıyorduk.

(...) Meydan bölgesi anti-faşist bir potansiyel taşıdığından ve devrimci sloganların yoğunluğu açısından, Devrimci Yol'la karşılıklı olarak birbirimizin eskimiş, gündemini yitirmiş ve okunmayan sloganlarını gerekirse sililecektik. Ancak bu meseleyi de karşılıklı anlayış çerçevesi içerisinde halletmeye özel çaba gösterecektik.

Ancak gelişen pratik içerisinde biz yazı silme konusunda yukarıda anlaşılan noktalara pek fazla uymadık. Bu da bizim bazı arkadaşlarımızın halk güçlerinin birliği meselesinin önemini yeterince kavrayamadılarında. Biz işlenen bu hata karşısında açık yüreklilikle öz eleştiriyi yapmayı, halk güçlerinin birliğini sağlama sürecinde bir adım olarak ele aldık ve Adana'lı Devrimci Yol taraftarlarına öz eleştirimizi yaptık. Ancak bu olumlu gelişmeyi, gelişme içindeki hatamızı ve öz eleştirimizi Adana dışındaki devrimcilere de göstermek ve onların ufkunu bu noktada genişletmek açısından bu olumlu tavırların ve öz eleştirimizin Devrimci Yol dergisinde ve Halkın Kurtuluşu gazetesinde yayınlanmasını yararlı görüyoruz.

(...) Biz Adana'lı Halkın Kurtuluşu taraftarları olarak halk güçlerinin birliğini sağlamada bundan sonra da inatçı bir şekilde davranacak bu noktada karşılaşılan hataları devrimci bir tarzda aşmak için çaba göstereceğiz.

YAŞASIN HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ!

FAŞİZME ÖLÜM
HALK HÜRRIYETİ!

Halkın Kurtuluşu Yolunda
Adana'lı Devrimciler
24 Ağustos 1978

NOT: Bu yazının aynısı Halkın Kurtuluşu gazetesine de gönderilmiştir.

KSD'nin halk güçlerini bölme tertiplerine karşı uyanık olalım!..

Geçtiğimiz günlerde Antalya'da KSD'cilerle Devrimci Yol arasında istenmeyen bazı olaylar gelişti. Sol hareket saflarında mahkum edilmesi gereken hastalıklı kafa yapılarının yansıması olarak gelişen bir çatışma ortamı doğrudan bir biçimde oligarşi tarafından kullanılmaya çalışıldı.

Artık Türkiye'de meydana gelen "sol gruplar arasındaki" çatışmalara polis direkt bir biçimde müdahale etmektedir. Bu somut olgu Antalya'da gelişen son olayla bir kez daha görülmüştür, polis çatışmayı daha üst boyutlara sıçratabilmek için ANT-GÖR'ü bombalayıp suçu devrimcilere atmaya çalışmıştır. Devrimciler bu konuda son derece duyarlı olmalıdırlar. Ama hiç kimse devrimcilerin bu duyarlılığını devrimcilere karşı kullanmaya kalkmamalıdır. Devrimciler oportünizmin her türlü saldırısını gerektirdiği bir biçimde defetmeyi bilmektedirler. Elbette devrimciler bir noktaya kadar sabredebeklerdir. Bundan sonra gelişecek olayların günahı devrimcilerin üzerinde değildir. KSD'ciler bu noktada "ticari" işlerini gerçekleştirmek için "mafia yöntemlerini" devrimcilere karşı kullanmamalıdırlar. Bu tavırlar sol harekete hiçbir şey kazandırmaz. Ancak KSD hareketi gerek kafa yapısı itibarıyla gerekse içinde yer alan unsurların konumu itibarıyla bu duyarlılıktan yoksundur. Antalya'da gelişen olaylar bunu birkez daha ortaya koymuştur.

Antalya olayı ile ilgili olarak Antalya'daki Devrimci Yol taraftarları bir bildiri dağıtmışlardır. Olayların açıklıkla ortaya konulduğu bu bildiriyi aynen yayınlıyoruz.

Bu gün ülkemizde silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma bir iç savaş sürecini derinleştiren bir doğrultuda gelişiyor. Emekçi halk güçleri her geçen gün faşist teröre karşı birleşmek ve mücadele etmek gereğini kavrayıp, bütün olanakları ile direnmeye çalışıyor. Emekçi halka karşı açılmış bu ölüm kalım savaşında, emekçilerin saflarında ihanete, el titremesine, dağınıklığa, uyuşukluğa ve pasifliğe hiç yer yokken, son günlerde Antalya'da gelişen olaylar devrimci halk güçleri arasında büyük bir karamsarlık, umutsuzluk ve burukluk bıraktı ve elbetteki aklı başında hiç kimse bu olayların Devrimci Harekete yararı olduğunu iddia edemez.

Ancak ne yazık ki sol içerisinde bu tür olaylardan kendi siyasi varlıklarından medet uman hastalıklı sakat kafa yapısı hala nifak tohumları ekmeye devam etmektedir. Ve ne yazık ki şu andaki konumlarıyla da bundan hoşnut görünmekte ve kurtulmaya da tüm çabalarına rağmen yanaşmamaktadırlar.

Herşey tüm demokrat kamuoyu önünde gelişmiştir. Zirai Donatım Kurumu gübre depolarında çalışan işçilerle devrimciler bir kaç yıl önce ilişki kurmuşlar ve burada belli somut bir örgütlenmeye ve mücadeleye girmişlerdir. Ve geçen yıl işçiler bir dernek kurmuşlar taşarounu aradan çıkarmışlar, ücretlerini de yüzde yüze yakın arttırmışlardır. Daha sonraları ise patrona her isteklerini kabul ettirmeye başlamışlardır. Ancak yeni ihale dönemine gelindiğinde ortaya yeni müteahhitler çıktı. Hem de, "devrimci" kisvesi altında. Eski taşaron ve fedailer bu işi artık tek elde edebileceklerini anlayınca kendi kişisel çıkarlarına KSD'yi alet etmeye kalktılar. KSD'cilerle ilk görüşmemizde, bu işe "maddi kaynak" açısından yaklaştıklarını söylediler ve meseleyi anlattığımızda bu işe girmekten vazgeçtiklerini belirttiler.

Fakat daha sonra neler (??) olduysa KSD'ciler yeniden bu işe girmeye karar verdiler. Görüşmelerimizde işi yöneten üç kişiden birinin kendilerinden olmasını Demeğe kesilen paranın da (ki bu para işin yürütülmesi ve dernek masrafları için harcanır) bir kısmının kendilerine verilmesini istediler. Biz bunun saçma olduğunu orada herkesin kendi siyasi çalışmasını yapabileceğini ama bir iki kişisi olan her siyasetin de yönetimde olamayacağını anlattık (kaldı ki zaten kendilerinin de şimdiye kadar hiç bir siyasi çalışmaları yoktur). İhaleve girmelerinin müteahhitlik olacağını 8-10 yıldan beri bu işi yapan işçilerin ekonomik-demokratik mücadelelerine engel olmak anlamına geleceğini ve patronların onları bize karşı koz olarak kullanacağını defalarca anlatmamıza ve bu sorunu devrimci bir şekilde çözmek için çeşitli öneriler getirmemize rağmen KSD'cileri bir türlü ikna edemedik.

Daha sonra ihaleye girdiler -ki biz bu ihaleyi tanımadığımızı başından belirttik- ve işçilerin ortak tespit ettiği ücretten ton başına 5 lira düşük fiat verdiler. (Belki de müteahhitliklerinin gereğini yerine getiriyor.) Demokratik kitle örgütleri toplantılarında bu konuyu açtık ve en ince detayına kadar bu konunun herkes tarafından araştırılmasını incelenmesini ve herkesin bu konuda tavrını ortaya koymasını istedik. Bu arada patronların bize karşı oynamak istedikleri oyunun üzerine yürüdük.

Nispeten işçi arkadaşlar ekonomik-demokratik haklarını korumak ve patronların bu oyunlarını açığa çıkarmak üzere direnişe geçtiler. Ancak başından beri engel olmaya çalıştığımız, yanlış olacağını sürekli vurguladığımız üzücü olaylar bundan sonra gelişmeye başladı. Ne yazık ki KSD'ciler patronların ve polisin görevini objektif olarak üsleniler. Ve meseleyi bilmeyen çok genç arkadaşlarla ve sağdan soldan topladıkları birkaç gurubetçi işçiyi direniş yerini sardılar. Tahriklerine kapılmaya-çağımızı anladıktan sonra dayanamayarak silahlı saldırıya geçtiler, Devrimciler de gerektiği şekilde kendilerini savundular. Sonuçta bizzat polisin bir haftadır beklediği ve istediği olmuştur. Polisin ortama kızıştırmak için hemen gereğini yapmış ve aynı akşam Ant-Gör bombalanmıştır. Bunun üzerine polisin daha büyük provokasyonlara girişebileceği -ki bu hala geçerli bir varsayımdır- düşüncesiyle çatışmayı durdurma kararı aldık.

Belki, geçtiğimiz yıl tüm devrimciler adına kara bir teke olan bir olayla ilgili olarak "devrimci terör uyguladık" diyen sakat kafa yapısı şimdi de "devrimci terör uyguladık isteğimizi elde ettik" diyebilir, NEDEN, niçin ve neye hizmet ettiğini bilmeden hareket eden, basit küçük çıkar hesabı yapanların işine bizim pek aklımız ermez, ama çok açık bir gerçek vardır ki o da, bu olayın, polise, Devrimci Harekete karşı saldırı zeminini hazırlayan ve Devrimci Halk Güçleri aleyhine bir olay olmasıdır.

Bu arada KSD'nin hangi anlayışla nasıl bir noktaya geldiğine de değinmekte yarar var. Her şeyden önce KSD'nin varlığı Devrimci Yol'un varlığına bağlıdır.

Özel olarak Antalya'da, KSD'nin "en güçlü" olduğu yerde, Devrimci Yol örgütlenmesinin karşılarda güçlü bir siyasi alternatif (onu ertebelemek nitelikte) olması KSD için hiç de hazmedilecek bir olay değildir. Devrimci Yol'un güçlenmesinin ve gelişmesinin engellenmesi gerekirdi, ama ne şekilde olursa olsun.

Ayrıca geçtiğimiz yıl bir arkadaşımızın ölümü ile ilgili olarak KSD siyasi olarak büyük bir çıkmazın içine düşmüştü, o halde Devrimci Yol da geçen yıl KSD'nin düştüğü batağa düşmeliydi ve böylece KSD, Devrimci Yol da aynı hatayı yaptığı için böyle büyük bir çamurdan kurtulabilirdi? Böyle bir anlayışa sahip siyasetin tabanının sürekli olarak dağılımla karşı karşıya kalması ise son derece doğaldır. Özellikle son günlerde Antalya'da bu herkes tarafından gözlenen bir olaydır.

Bütün bunlara, KSD'nin arzusu dışında CHP ile olan ilişkilerinin giderek bozulması sonucunda yeni maddi kaynaklar araması sorunu eklenince KSD'nin Devrimci Yol ile çatışmasının objektif şartları hazır demektir. Buna sadece kılıf gerekliydi ve bu kılıfta bulundu. Ancak dikkat etmeli gereken çok önemli bir şey var ki, o da ilk iki konuda polisin de aynı düşünceyle yanıp tutuştuğudur, ve elinden geleni yaptıdır.

Şimdi tüm ilericilere, yurtseverlere, devrimcilere düşen görev KSD'cilerin devrimci halk güçlerini parçalamaya yönelik tertiplerini boşa çıkarmak, buna hiç kimsenin gücünün yetmeyeceğini KSD'cilerle anlatmak, yaptıklarının ve yapmaya çalıştıklarının hesabını sormaktır. Ve her şeyden önce onları bu sakat ve hastalıklı kafa yapısından kurtarmaya çalışmaktır. Bütün bunlar başarılabilirliği ölçüde herkes emin olmalıdır ki bundan yine en "karlı" çıkacak olan KSD'ciler olacaktır. Kısa dönemde KSD'cilerin bunu kavrayacaklarından pek fazla umutlu olmak belki biraz safhık olacaktır, ama çok açık bir gerçek vardır ki sınıf mücadelesinin çarklarının çok acımasız döndüğüdür.

Şurası iyice kavranmalıdır ki bu tür yöntemler ne başkaları, ne de KSD için "kurtuluş" değildir.

YAŞASIN HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ ve MÜCADELESİ

Antalya DEVRİMÇİ YOİ

Biz Devrimci Yol olarak, bundan sonra da halk güçleri arasında düşmanlık tohumları eken, halk güçlerini bölmeye ve düşmanca tavırlar içine sokmaya çalışan yanlış anlayışlara karşı amansızca mücadele edeceğiz.

Yalnız bu son olay karşısında merak ettiğimiz bir konu var: Antalya'daki KSD'cilerin işçilerin ekmeğine göz koyması, işçileri fabrikadan, işten atan patronun konumuna düşmesi, işçilerin haklı direnişini kırmak ve üç beş kuruş için işçilere silah sıkması KSD hareketinin şeflerini artık bağlamayacak mıdır? KSD'cilerin genel siyaseti işçilere saldırmak mıdır? Yoksa bu şeytanlıklar KSD içindeki bir takım insanların işi midir? Bu sağlıklı kafalı kişiler yoksa bizden intikam mı alıyorlar? Genel tavırları halk güçlerini düşman kamplara bölmekse, işçilere saldırmaksa açıklasınlar. Herkes de bilsin, biz de bilelim...

SUNİ DENGE ÖNCÜ SAVAŞI ve DİRENİŞ KOMİTELERİ ÜZERİNE

GEÇEN sayıda "ülkemizde faşist güçlerle emekçi halk güçleri arasındaki çatışmaların bir iç savaş doğrultusunda derinleştiği" biçimindeki tahlillerimizin "suni denge kavramıyla çeliştiği" düşüncelerinin geçersizliği üzerinde durulmuştu.

Ülkemizde bir iç savaştan söz etmenin; faşist güçlerle halk güçlerinin çatıştığından bahsetmenin suni denge tahlilinin ve dolayısıyla öncü savaşın gerekliliği fikrinin reddi anlamına geldiğini ileri sürenler, toplumun düpedüz bir durgunluk ve pasiflik hali içinde bulunduğu görüşüne (bu şekilde yanlış bir "suni denge" kavramına) dayanmaktadırlar. Suni denge kavramı, bu şekilde toplumun genel bir istikrar ve durgunluk hali içinde bulunduğu, kitlelerin her türden tepkilerinin ortadan kaldırıldığı anlamında kavranmamalıdır. (Tekrar ifade edelim, eğer suni denge kavramı bu şekilde ele alınacak olursa, 1970'lerdeki yüzlerce köylü hareketlerine, 15-16 Haziranlara ve DEV-GENÇ eylemlerine rağmen ülkemizde bir suni dengeden söz edilmesi tamamen anlamsız olurdu). İç savaş tahlilleriyle Mahir Çayan'a ters düşüğümüz düşüncesinde olanlar suni denge konusunda bugün ülkemizde toplumun bir *siyasi istikrar* ve genel bir durgunluk içinde varolduğu biçiminde bir kafa karışıklığı içinde bulunanlardır. Yine bunlar halk savaş teorisi bağimsız, yanlış bir öncü savaş anlayışına sahiptirler. Bunlara göre ülkemizde bugün halk savaşın objektif koşulları yoktur! Halk savaşın objektif koşulları stratejik bir süreç olan öncü savaş ile yaratılacaktır. Bu biçimde halk savaş teorisinin genel ilkeleri dışında bir "öncü savaş" ve ona uygun bir "suni denge" teorisi icadedenlerin yanısıra kimileri de ülkede bütün iktidarı ele geçirmek için stratejik saldırıya geçilebileceği aşamaya kadar sürecek(!) bir "öncü savaş" anlayışına sahiptirler.

Bu türden sakat görüşler, herşeyden önce ülkemizde bugün yaşanan gerçeklere ve ülkemizdeki devrimci mücadeleye yabancılaşmış, onu doğru bir şekilde kavrayamamanın bir göstergesidir. Bunun da ötesinde suni denge ve öncü savaş kavramları üzerine teorik olarak yanlış ve zorlama bakış açıların, dolayısıyla da yanlış bir devrim ve mücadele anlayışının ürünüdür. Direniş Komiteleri üzerine olan tartışmada bu daha da açık bir şekilde görülebilmektedir.

DİRENİŞ KOMİTELERİ ÜZERİNE GÖRÜŞLERİMİZ VE ELEŞTİRİLER

1 DİRENİŞ Komiteleri konusundaki görüşlerimizden kalkarak ileri sürülen eleştiriler konusunu tartışmaya geçmeden bu konudaki görüşlerimizi hatırlatmakta fayda vardır. Bilindiği üzere biz ülkemizin gittikçe artan bir şekilde, faşist güçlerin emekçi halka yönelik saldırılarını ve emekçi halk güçlerinin de bunlara karşı savunması sonucu oluşan yaygın çatışmalara sahne olduğu; köklü ekonomik ve sosyal nedenlere bağlı olarak gündeme gelen bu çatışmaların bir iç savaş doğrultusunda derinleştiği; faşist güçlerin geniş emekçi kitlelere yönelik saldırılarının emekçi halkın bağırnda son derece yoğun devrimci dinamikler biriktirdiği; halk yığınları arasında faşist saldırılara karşı kendiliğinden bir savunma ve dayanışma eğiliminin geliştiği, oligarşinin bu gelişmeleri kendi kontrolü altına alma çabaları karşısında devrimcilere düşen görevlerin bu gelişmeleri devrimci bir doğrultuya kanalize etmek için mücadele etmek olduğu, biçiminde kısaca özetleyebileceğimiz tahliller sonucu, halk yığınları içindeki faşizme karşı direnme eğilimlerinin direniş komiteleri biçiminde örgütlenmesini öneriyorduk. Direniş komiteleri, kapsamlı içine giren birimlerdeki tüm anti-faşist halk kesimlerini içerecek ve temsil

Direnış komiteleri konusundaki tartışma iki farklı devrim ve mücadele anlayışı arasındaki bir tartışmadır...

edecek biçimde oluşturulmalıydı.

"Ülkemizde demokratik halk devrimi uzun ve dolambaçlı bir halk savaşından geçerek gerçekleşecektir ve iktidar bütün ülkede, bir anda değil, *parça parça* elde edilecektir. Faşizme karşı mücadelenin, halkın demokratik iktidarı gerçekleştirme doğrultusunda bir devrim sorunu olarak kavranılması, halk iktidar organlarının yaratılması zorunluluğunu da beraberinde getirmektedir... İşte, direniş komitelerinin bu şekilde, en geniş anlamıyla halk iktidar organlarının birer *nüvesi* olarak kavranılmasının gereği, bu noktada ortaya çıkmaktadır. Direniş komitelerinin böyle bir anlayışla kavranılarak, bu doğrultuda mücadele edilmesi her şeyden önce, devrimci mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için zorunlu olan, *demokratik halk iktidarının asıl anlamını vurgulaması; halkın kendi iktidarı kavramını* ve merkezi otoriteye bir alternatif yaratılması zorunluluğunu somutlaması açısından önem taşımaktadır. Tabiatıyla burada söz konusu olan, *bugün için*, tamamiyle, bir anlayışın ve yönelimin ortaya konulmasıdır. *Elbette, halk iktidarının ülke düzeyinde çiçeklenmeye başlaması, direniş komitelerinin, halk komiteleri olarak gelişkin ve olgunlaşmış biçimlere bürünmesi, mücadelenin halk savaşının daha üst aşamalarına geçilmesiyle gündeme gelebilecektir.*

Bugün için asıl olan, direniş komitelerinin, bütün anti-faşist halk güçlerini toplayacak ve faşizme karşı çok yönlü bir mücadeleyi sürdüreceği bir yapılanmasını gerçekleştirme çalışmasıdır.

Direnış komitelerinin bu şekildeki bir kavranışı bir başka açıdan, bizim savunduğumuz bir devrim anlayışı, örgütlenme ve mücadele anlayışı ile ilişkisiyle de ele alınabilir. Ülkemiz devrimi uzun bir silahlı savaş yolundan geçerek zafere ulaşacaktır. Emperyalizmin 3. bunalım döneminin ayırıcı özellikleri sonucu olarak, Çin ve Vietnam gibi ülkelerden farklı özellikleri olan bir rota izleyecektir. Halkın savaşta doğrudan katıldığı mücadele aşamalarına, partinin örgütlediği ve yürüttüğü bir silahlı mücadele aşamasından geçerek ulaşılacaktır. Burada can alıcı nokta, *öncünün devrimci eyleminin bütün halkın devrimci eylemine dönüşebilmesi için, proletarya partisinin bu dönüşümü gerçekleştirebilecek bir yapılanma sahip olması ve böyle bir anlayışla mücadeleyi sürdüremesidir.* Öncünün mücadelesinin, kendiliğinden bir şekilde halkın eyleme geçmesini sağlayamayacağı ortadadır. Bu şekildeki bir anlayışla örgütlenmiş bir parti tarafından yürütülmeyen silahlı eylemler sonucu, silahlı devrim mücadelesinin başarıya ulaşması olanaksızdır. Silahlı mücadeleyi böyle bir anlayışla başarıya ulaştırabilecek bir öncü-savaşçı partinin inşası sürecinin (partileşme sürecinin), böyle bir örgütlenme ve mücadele anlayışının filizlenmesi, çekirdeklerini barındırması, bu anlayışın gerektirdiği bir zorunluluk olarak görülmelidir. Bir başka ifadeyle, savaş zafere ulaştırarak bir yapılanma sahip olan; öncü savaşını, bütün emekçi halkın silahlı savaşına dönüştürebilecek niteliklere; öncünün eylemini, yığınların eylemine doğru geliştirebilecek bağlantı kayışlarına sahip bir savaşçı partinin yaratılabilmesi, partileşme süreci boyunca böyle bir çalışma ve örgütlenme *anlayışına* uygun bir mücadele pratiği içinde olmakla mümkün olabilir. İşte bu çerçevede içinde ele aldığımızda, direniş komitelerinin, kapsamı içine giren birimlerdeki tüm anti-faşist halk kesimlerini içerecek bir kapsamda kavranması; *devrimci eylemin, geniş halk yığınları ile bağların kurulabileceği bir zemin üzerinde yükselmesi gereğinin (ve bu anlayışa uygun bir parti yapılanmasının) gerekli olduğu platformların yaratılması mücadelesi* olarak görülmelidir. Bu, en geniş kitle çalışması içindeki kadro çalışmalarının temel alınması anlayışının direniş komitesi özgülündeki bir somutlanmasından başka birşey değildir." (Devrimci Yol, Sayı 16, s. 8-9).

Her türden aceleci (ve aceleci yamağı!) grubun bu görüşlere saldırması boşuna değildir. Zira yukarıda kalın çizgileri ile belirlenen anlayış bir bütün olarak tüm küçük burjuva eğilimlere ve her türden aceleci kafa yapılarına karşı keskin aynın çizgileri oluşturmaktadır.

Bu tespitlere yönelen eleştirileri kısaca şöyle özetlemek mümkündür: "Bugün ülkemizde bir iç savaştan söz edilemez. Zira yığınlar politik pasiflik içinde olduklarından çatışmalara halk katılmamaktadır. (Var olan çatışmalar da alevi-sünni çatışmasıdır!). Suni denge kırılmadan önce (mevcut düzene karşı ve düzen sınırlarını aşan) kitle mücadeleleri ve örgütlenmelerini savunmak *yanlıştır*. Ancak öncü savaş verildikten ve suni denge kırıldıktan sonra geniş halk kitlelerinin örgütlenmesinde kullanılacak örgüt biçimleri gündeme getirilebilir. Oysa DY daha bu

günden geniş halk kitlelerinin faşizme karşı direnişlerinin örgütlenmesini önermekte, silahlı propaganda ve öncü savaş *yerine(!)*, direniş komiteleri yoluyla 'kitle savunmasını' önermek suretiyle öncü savaşın gerekliliğini kabul etmediğini ortaya koymaktadır...vb."

Temel eleştiri noktaları etrafında konuyu tartışmaya çalışalım.

BİR ACELECI SAÇMASI DAHA!.. FAŞİST SALDIRILARA KARŞI HALKIN SAVUNMA KOMİTELERİ YERİNE SİLAHLI PROPAGANDA

2 ACELECI gruplarda görülen en belirgin ortak özellik aşırı bir *ilkellik*dir. Bu ilkellik, onların sürekli olarak, farklı şeyler arasında *saçma ikilemler* ve *denklemler* kurmalarına yol açar. İyice ezberledikleri birkaç cümleden farklı (yeni) olarak söylenen her şeyin ezberlediklerinin reddi anlamına geldiğini gürlütlü bir şekilde tekrarlar dururlar.

İşte bir aceleci, direniş komitelerini "tartışıyor"!!..

"...Silahlı propagandaya *alternatif olarak(!)* (DY tarafından) şunlar getiriliyor: Direniş komiteleri... sadece grev ve direnişlerde karşı devrimin saldırılarını göğüsleyip püskürtmekle kalmamalı, faşizme karşı mücadelenin örgütlenmesinde sürekli birer unsur olmalıdır. Bunun için de bu komiteler her türlü mücadele araç ve biçimlerini *yaşama geçirecek biçimde* eğitilmeli ve teşhizatlanmalıdır... Mahallelerde faşist saldırılara aktif bir şekilde karşılık verebilmek için anti-faşist ortak savunma ve mücadele komiteleri oluşturulmalıdır... Faşist işgal altındaki işyerleri-mahalleler okullar devrimci şiddet de *gerektiğinde* (altını aceleci çizmiş) kullanılarak faşist işgalden kurtarılmalı, devrimcilerin elindeki kitle mevzileri faşistlere bırakılmamalıdır..."

Devrimci Yol'dan yukarıdaki gibi bir çok paragraf daha aktardıktan sonra aceleci yazar bu görüşler hakkındaki "hükümünü" şu biçimde açıklıyor:

"*Açıkça* görülebileceği gibi(!) (...) Mahir arkadaşın görüşlerinin tahrif edilmesi, tamamen pasifist ve oportünist bir anlayışın ürünü olan kitle savunması (temel mücadele biçimi olarak) çizgisini haklı göstermeye yönelik olduğu *açıktır(!)*..."

Bu "açık" kanışıklık içinde, anlaşılması zor bir zırva! Örneğin Sivas'ın Alibaba, Malatya'nın Çavuşoğlu, Ankara'nın Tepecik, Balgat, Elazığ'ın 1800 evler, vb. gibi mahallelerdeki devrimci halk güçlerine (şu son saldırıların düzenlenmesinden de çok önceleri!) aktif bir şekilde kendilerini savunmaları için bir öneride bulunuyorsun. Örgütlen, savunma hazırlığı yap, anti-faşist direniş komiteleri kur, saldırılara gerektiği şekilde karşı koy, vb. Aceleci, buna fena halde bozuluyor. "Oportünist, pasifist, Mahir arkadaş tahrif ediyor..!"

Bu görüşlerimizi, faşizme karşı mücadele açısından hatalı bulmak mümkündür. Bu görüşler ve öneriler yerine faşist saldırılara karşı başka öneriler ileri sürmek de mümkündür. Bu anlaşılabilir bir şeydir ve "tartışılabilir"! (Nitekim bu tür önerilere karşı çıkan, TİP, TSİP gibiler örneğin okulların kapatılmasını, faşistlere aynı şekilde cevap vermeyerek ve de provokasyona gelmeyerek faşistlerle güvenlik kuvvetlerinin karşı karşıya getirilmesini; KSD oportünistleri, CHP ile ittifak yapılmasını, faşizmin tirmanışının durdurulmasını, vb. öneriyorlar. TİKP ve TKP revizyonistleri ise iç savaşın önlenmesi için hükümete destek ve yardımcı olunmasından yanalar). Ama aceleci, bizim devrimci görüş ve önerilerimize çok garip bir şekilde karşı çıkıyor. Bu önerileri silahlı propaganda ve öncü savaşına *alternatif* olarak görüyor. "Silahlı propagandaya alternatif olarak getirilen"(!) direniş komitelerine *karşı*, silahlı propaganda öneriyor!! Saçma denklemler içine sıkışıp kalmış bir kafa yapısının varıp varacağı yer, faşist saldırılar karşısındaki okullardaki, mahallelerdeki, fabrikalardaki devrimcilere ve geniş halk kitleleri-

ne faşist saldırı ve katliamlara karşı direnme biçimleri yerine "silahlı propaganda" önerme şaşkınlığından başka birşey olamazdı. Bu şaşkınlık, ilkel bir kafa yapısının ötesinde, bugün ülkemizin bir çok bölgesinde sürmekte olan dış-dış bir devrimci mücadelenin ölümle yüzyüze çetin pratiğinden uzak bir pasifizmin de ürünüdür. (Yoksa, şiddetli faşist saldırı ve katliamlara karşı çetin bir direniş mücadelesinin bulunduğu herhangi bir bölgede böyle saçmalıkları geveleyen birini herhangi bir devrimci sempatiyan kulağından tutup bir kuyuya sarkıtarak aklının başına gelmesini sağlayabilirdi!!).

Neresinden bakılırsa bakılsın bir ilkel ve o derece de sakt kafa yapısı her yönüyle sınıtıyor:

"Sunı dengenin varolduğu ülkemiz koşullarında silahlı propagandayı temel alan bir öncü savaşı olmadan siyasi gerçekleri açıklama kampanyası sürdürmenin ve kitleleri sürekli faşizm koşullarında bilinçlendirmenin olanağı yoktur. (iyi ezberlemiş!). Kitle direnişi eğer kitlelerin kendi kendilerini savunma anlayışı ile ele almıyorsa ülkemiz koşullarının büsbütün unutulduğu bilinmelidir. (Tabii yal Sivas, Malatya ya da Elazığ halkına veya Yükseliş öğrencilerine faşist katliam ve saldırılara karşı kendini savun dersin ülkemiz koşullarını "unutmuş" olursun!). Çünkü ilk etapta kimi nasıl silahlandıracağını sorusuna cevap bulmak zorundayız. Örgütsüz olan ve de idealist düşüncenin perspektifinden oligarşiyi dev gibi güçlü gören kitlelerin tepkileri açığa çıkarılmadan (sunı denge kırılmadan) silaha sarılacaklarını beklemek boş bir hayaldir".

Süreklili aynı şey; süreklili aynı ilkel ve içi boş gevezelik; ezberlenmiş bir kaç temel kavramla, onun dışındaki herşeyi karşı karşıya getirmek; bu şekilde tamamen saçma ikilemler yaratmak; "sunı denge kırılmadan ve de kitlelerin tepkileri açığa çıkarılmadan faşizme karşı direniş mi olurmuş", diye diye, ülkemizde her gün yaşanan gerçeklere ve kıyasıya bir ölüm-kalım savaşı şeklinde sürüp giden devrimci mücadeleye "yan çizmek"... ve sözde Mahir Çayan adına(!), faşizmin emekçi halklarınıza karşı sürdürdüğü bir yoketme ve yıpratma savaşında onun yanbaşı (ve ölümle yüzyüze) mücadeleye atılmaktan kaçmak!.. Sonra da bu mücadele içinde onlarca yiğit militanını şehit veren Devrimci Hareketime karşı "oportünist, pasifist, inkarcı" gibi bilebildiği bütün küfürleri sıralamak... Sadece kendi kendini tatmin etmek!

Bu soytanlığın teorik köklerini, bir başka aceleci grubun, geçen sayıda bir kısım düşüncelerini gördüğümüz HDÖ'cülerin görüşleri etrafında inceleyelim.

MÜCADELENİN BAŞLANGICINDA KİTLE ÖRGÜTLENMESİ VE MÜCADELELERİNİN YANLIŞ OLDUĞU DÜŞÜNCESİ

3 DİRENİŞ Komiteleri konusundaki görüşlerimize karşı çıkan eğilimlerin temelinde, genelinde kitlesele mücadele ve direniş eylemlerinin sunı denge ve öncü savaş kavramlarıyla çeliştiği nedeniyle mücadelenin başlangıç dönemlerinde genel olarak kitlesele mücadele ve örgütlenmelerin yanlış olduğu görüşleri yatmaktadır. Sorun bu noktada tamamen farklı bir mücadele, örgütlenme ve devrim anlayışı sorunu olarak ortaya çıkar.

Bu noktada savunulan görüş sadece direniş komitelerinin değil bütün geniş halk kitlelerinin örgütlenmesinde kullanılacak örgüt biçimlerinin yanlış olduğu şeklindeki bir görüştür. Genel olarak geniş halk kitlelerinin örgütlenmesi ve kitlesele mücadeleler ancak öncü savaşı ile sunı dengenin kırılmasından sonra gündeme gelebilir.

HDÖ'cüler daha önce gördüğümüz şekilde, faşist saldırılara karşı geniş halk kitlelerinin, okullarda, fabrika ve işyerlerinde direnişinin örgütlenmesini savunduğumuz için bizi sunı dengenin varlığını reddetmekle suçladıktan sonra bu konuya ilişkin şöyle yazıyorlardı:

"Geniş halk kitlelerinin örgütlenmesinde kullanılacak örgüt biçimlerinin kurulması halk iktidarının nüvelerinin kurulması ancak sunı dengenin bozulmasıyla geniş halk kitlelerinin düzene karşı tepkilerinin açığa çıkartılması sonucu gündeme gelir. Devrimci Yol öncü savaşının sonucu olarak gündeme gelecek bir olguyu bugün savunmakla öncü savaşını inkar ettiğini açıkça ortaya koymaktadır." ("Cephe")

Burada direniş komitelerine izafeten kullanılan "halk iktidarının nüveleri" ifadesi ek bir ifadedir. Asıl fikir genel olarak "geniş halk kitlelerinin örgütlenmesinde kullanılacak bütün örgüt biçimlerinin ve kitlesele mücadele biçimlerinin, ancak sunı dengenin kırılmasından ve öncü savaş aşamasından sonra gündeme gelebileceği" fikridir.

Bu fikir daha önce TDAS isimli broşürde de şu şekilde savunulmaktaydı: (Bak, Teorik Notlar 1, s. 64).

"Üçüncü bunalım döneminde kitleler mücadelelerinin başlangıcından itibaren büyük birimler içinde (sovyet tipi) örgütlenemez".

Bu fikrin temelinde, sunı denge kavramının Debray'a özgü bir yorumu, "kitlelerin tamamen pasiflik içinde olduğu ve kitleleri bu uyuşukluktan silahlı eylemlerle sarsmadan hiçbir kitle mücadelesinin sözkonusu olamayacağı üçüncü bunalım döneminde kitle hareketlerini düzenin sınırlarının ötesine götürmeye çalışmanın kitleleri katliama götürmekten başka bir sonuç vermeyeceği ve öncünün kitlelerle ilişki kurduğu sırada yokedilmesi tehlikesi altında olduğu" şeklindeki düşünceler yatmaktadır.

"Açaktır ki, günümüzde geriburaktırılmış ülkelerin iç kesimlerinde bile savunmasız kitle hareketlerinin düzenin koyduğu sınırların ötesine götürmeye çalışmak kitleleri katliama sürüklemekten başka sonuç vermez. (akç). Halk kitlelerinin düzene karşı mücadelelerinin içine girerek hareketi daha ileri hedeflere yönlendirmek, kitleleri bu mücadele içinde büyük birimler halinde (sovyet) örgütlemek ve

hareket belli bir seviyeye ulaştıktan sonra bölgeyi kurtarmayı hayal etmek; kitle örgütleyicileri yakalanmasalar, sovyet daha kurulmadan dağıtılsa bile hiçbir sonuca ulaşamaz. Kurtarılmış bölgenin kurulması için gücü kırılması gereken zayıf mahalli otorite değil, genel anlamda emperyalist dünya sistemi (abç) olduğundan sonunda devrimciler düşmanın gücü karşısında çaresiz kahr, kitleleri kaçınılmaz olarak düşmanın eline, onun insafına teslim ederler."

İşte direniş komitelerine de bu tür bir fikir sistematığı içinde karşı çıkılmaktadır. Buradaki, "günümüzde gücü kırılması gereken genel anlamda emperyalist dünya sistemi olduğu için" kurtarılmış bölgelerin olamayacağı şeklindeki Debray'a özgü düşüncelerin incelenmesi ayrı bir sorun. Öncelikle ilginç olan böyle bir kalkış noktasından, "kitle hareketlerinin düzenin sınırlarının ötesine götürmeye çalışmanın kitleleri katliama götürmek anlamına geldiğini" ileri sürerek, kitle mücadelelerine ve örgütlenmelerine karşı çıkılmasıdır. (Bu kişilerin geçen yılki 1 Mayıs katliamından sonra bu yıl yapılan 1 Mayıs gösterilerine gazeteye ilan vererek katılmaması çağrısı yaptığı hatırlanacak olursa bu düşünce tarzının onları nereye kadar götürdüğü daha iyi anlaşılır). Onlar bir başka yerde de Debray'ın "onları koruyacak askeri güç oluşturulmadan büyük kitle örgütlenmesi hatalıdır" görüşünün de (tek yanlı olduğu için) hatalı olduğunu ileri sürüyor ve "oligarşinin koyduğu sınırlar içinde kalacak kitle hareketleri düzenlemenin faydalı olduğunu" da belirtiyorlardı. Demek ki, onlar genel olarak kitle örgütlenmesi ve mücadelesini değil, oligarşinin koyduğu sınırlar içinde kalmayacak olan kitle örgütlenmeleri ve mücadelelerine karşı çıkmaktadırlar. Direniş komitelerine de elbette oligarşinin koyduğu sınırları aştığı için karşı çıkmaktadırlar. (Burada, bir hatayı da düzeltmek gerekiyor. Hatırladığımız kadıyla 1 Mayıs gösterilerine oligarşinin icazeti altında yapıldığı için katılmayacağı açıklanıyordu. Oysa yukarıdaki mantığa göre, oligarşinin koyduğu sınırları aştığı için katılmaması çağrısı yapılması gerekiyordu!)

Toplamaya çalışarak devam edelim. Başlangıçta, öncü savaşı ile sunı denge kırılmadan önce, kitle mücadelesi ve örgütlenmesinin yanlış olduğu düşüncesi, kitlelerin tepkilerinin açığa çıkmamasına bağlanırken; son gelinen noktada, kitle mücadelesinin düzenin sınırlarını aşan eylemlere götürmenin (onların korunmasını sağlayacak askeri güç olmadan) onları katliama sürüklemek anlamına geldiği düşüncesiyle kitle örgütlenmelerine ve mücadelelerine karşı çıkılmakta olduğu görülmektedir.

Ancak, haksızlık etmemek için belirtmeliyiz ki, "TDAS" isimli oldukça ilginç eserde Debray'ın fokocu görüşlerine karşı çıkma çabası da vardır: Bu konudaki görüşlerini de buraya özetleyerek aktaralım:

"Politikleşmiş askeri savaş stratejisinin kitle mücadelesine karşı alternatif olarak düşünülmesi, sonunda kitle içinde çalışmanın küçümsenmesine, öncünün eylemlerinin kitlelerin ekonomik-demokratik-siyasi isteklerine dayandırılmasının reddine dayanır. Sonuç öncünün kitleden kopması, devrimi tek başına gerçekleştirmeye çalışmasıdır. Anarşizmdir. Bu sapma esas olarak Debrayizm'den kaynaklanır.

"Debrayizm kitlelerin pasifliğine ve oligarşinin muazzam gücüne karşı bulunmuş bir çare olarak tanımlanabilir. Bu görüşe göre içinde yaşadığımız dönemde kitleler tamamen pasifize edilmiştir ve silahlı eylem onları uyuşukluktan kurtaracak tek çaredir." (s. 148)

Debray'ın bu şekilde bir düşünceyle kitle mücadelesi ve örgütlenmelerine karşı çıkmasının nedenleri üzerinde de duruluyor, Debray'ın öncünün kitle çalışması sırasında saldırıya açık olması ve yokedilme tehlikesiyle karşı karşıya olması nedeniyle bu sonuca ulaştığı belirlendikten sonra şöyle deniyor.

"Debray III. bunalım döneminde... öncünün ülkenin iç kısımlarında kitlelerle ilişki kurduğu sırada yokedilmesi (tehlikesinin) büyüdüğünü gayet iyi anlamıştır. Debray

klasik kitle çalışmasından kitlelerin başlangıçtan itibaren sovyetler içinde örgütlenmesini anlamaktadır. Ancak politikleşmiş askeri savaş stratejisini yürütecek örgüte, yaşamayı ve yayılması için gerekli askeri kitle tabanı hazırlamak amacıyla en ileri unsurların örgütlenmesine yönelmiş kitle çalışmasına karşı gösterebileceği hiçbir gerekçesi yoktur" (abç) (s. 149).

Böylece ilginç bir tarzda, Debray'ın görüşlerini eleştiri havası içinde başlayan tartışma, sonuçta bu şekilde Debray'ın itiraz edemeyeceği bir öneri etrafındaki uzlaşmaya sonu çözüyor.

Evet, kitle mücadelelerini düzenin sınırlarının ötesine götürmeye kalkmak, oligarşinin koyduğu sınırları aşan kitle eylemleri ve mücadeleleri düzenlemek ve onlarla bu şekilde ilişkiler kurmak, kitleleri katliama sürüklemektir ve de özellikle öncü için tehlikelidir. Bu nedenle "tehlikeli ilişkilerden" sakınılmalıdır. Kitle eylemleri oligarşinin koyduğu sınırlar içinde kalmak kaydıyla faydalıdır. (Ama bu sınırlar aşılmamalıdır). Kitlelerle tehlikeli ilişkiler kurulmamalıdır, ama kitlelerin en ileri unsurlarıyla (yapılan eylemleri burjuva basını duyurmadığı zaman eylemlerin propagandasını yapmak için —yani eylemi kimin yaptığını anlatmak için—) son derece dar ilişkiler kurulabilir. İşte size Debray'ın bir tek kelimeyle bile itiraz edemeyeceği, (söyleyecek söz bulamayacağı!) mükkemmel bir teori!

Faşist saldırı ve katliamlara karşı bütün emekçi halk kesimlerinin direniş ve mücadelelerini örgütlemek üzere direniş komitelerinin önerilmesinin, öncü savaşı ve sunı denge kavramlarının (ve de Mahir Çayan'ın) reddedilmesi anlamına geldiğini ileri süren fikir sistematığı özetle bundan ibarettir.

4 BU teori, söz götürmez şekilde ortadadır ki pratik siyaset açısından tamamen pasifist ve gerici bir teoridir. Devrim anlayışı ve örgütlenme tarzı itibarıyla "sol" ve (bütün karşı çıkar ve eleştirir görüntüsüne rağmen) fokocu bir teoridir. Ve de en önemlisi, sunı denge nedeniyle faşist güçlerin saldırılarına karşı kitlelerin bütün direniş eğilimlerinin reddine yönelen bir pasifizm ve sonuçta kitlelerin faşizme teslimiyeti teorisi.

"Öncü savaşı aşamasına geçilmeden önce kitle mücadelelerini düzenin sınırlarının ötesine götürmeye çalışmak onları katliama sürüklemektir" şeklindeki görüşler, devrimci kitle mücadeleleri karşısındaki gerici bir tavır vurgular. Gerek direniş komiteleri şeklindeki, gerekse diğer şekillerdeki devrimci kitlesele örgütlenmelere (örneğin sendikalar ve Dev-Genç gibi devrimci gençlik örgütlenmelerine) karşı çıkarken (ya da TİP'liler gibi bunların düzenin sınırlarının ötesine götürülmemesini isterken) tamamen gerici ve pasifist görüşler savunmaktadırlar.

"Devrimci Yol öncü savaşının sonucu olarak meydana gelecek bir olguyu bugün savunmakla öncü savaşını inkar ettiğini açıkça ortaya koymaktadır"

derken, üçüncü bunalım döneminde kitlelerin büyük birimler halinde örgütlenemeyeceği, bunun ancak öncü savaşıyla sonradan gündeme gelebileceği fikrine dayanılmaktadır. Emperyalizmin III. bunalım döneminde gücü kırılması gereken (zayıf mahalli otorite değil) genelinde emperyalist dünya sistemi olduğu düşüncesinden hareket edilmekte, emperyalist dünya sisteminin gücü kırılmadan önce, kitleleri büyük birimler halinde örgütlenmenin (ve kırsal alanlarda kurtarılmış bölgeler yaratmanın) mümkün olmadığı ileri sürülmektedir. Bu fikir de Latin Amerika'daki bazı örneklerde olduğu gibi, yeterli askeri güç oluşturulmadan kurtarılmış üs bölgeleri kurma girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlanmış, oligarşi tarafından ezilmiş olmasından hareketle elde edilmektedir. O halde emperyalist dünya sisteminin gücü kırılmadan (öncü savaşı ile emperyalist dünya sisteminin gücünü kırarak kadar askeri güç biriktirmeden) "kitleler büyük birimler halinde örgütlenmemelidir". Emperyalist sistemin "dev gibi" gücünün kontrolü, (öncü savaşı ile) ne zaman kaldırılmış olacaktır? Acıucuların esinlendikleri görüşlerde bu soruna bütün kitadaki ABD hakimiyetinin kırılması noktasından yaklaşılmaktadır. Bu görüşlerin ülkemize adapte edilme ve M.Çayan'ın tezleri bu doğrultuda derinleştirilmeye çalışılması sonucunda; "emperyalist sistemin gücü kırılmadan* kitleler büyük birimler halinde örgütlenmez, öncü savaş mücadelesinin başından itibaren büyük birimler halinde örgütlenmeyi reddeder" denilerek yeni bir "derinleştirilmiş öncü savaşı stratejisi"ne ulaşılmıştır! Öyle bir "öncü savaş stratejisi" ki mücadelesinin başından itibaren (sendikalar —Devrimci Gençlik örgütlenmeleri —direniş komiteleri) gibi bütün kitlesele örgütlenmeleri ve kitlelerin mücadelesini düzenin sınırlarının ötesine götürmeyi reddedecek: Bu safsatayı kimse Mahir'e maletmeye kalkmasın!

Başlangıçta kitlelerin büyük birimler halinde örgütlenmesinin reddi pratikte düpedüz saçma birşey. Ülkemizde zaten büyük yaygın kitlesel örgütlenmeler var. DİSK, TÖB-DER, DEV-GENÇ gibi... Bunları düzenin sınırlarının ötesine götürmemek gerektiği fikri de herhalde TİP'ilere has bir düşünce tarzı sayılmalı.

KISACA HALK İKTİDAR ORGANLARI ve İKİLİ İKTİDAR SORUNU

5 BURADA hemen bir noktayı daha açıklığa kavuşturalım: Denebilir ki "biz direniş komitelerine karşı çıkarken, onun halk iktidarının nüveleri olarak görülmesinden hareket ediyoruz." Nitekim yukarıda "Cephe" dergisinden yaptığımız alıntıda, hatırlanacağı üzere, geniş halk kitlelerinin örgütlenmesinde kullanılacak örgüt biçimleri ifadesinin arkasına bir de "halk iktidarının nüveleri" ifadesi eklenmişti. Bu ifadeden kalkarak, bizim daha bu günden kurtarılmış alanlar ve halk iktidarının örgütlenmesini savunduğumuzu ileri sürüp konuyu karıştırmaya kalkılmamalıdır. Zira bu nokta daha önceki birçok yazıda açıklığa kavuşturulmuştur. İşte bir tanesi, Devrimci Yol-16'dan yukarıda yaptığımız aktarmadan bir bölüm:

"Elbetteki halk iktidarının ülke düzeyinde çiçeklenmeye başlaması, direniş komitelerinin halk komiteleri olarak gelişkin ve olgunlaşmış biçimlere bürünmesi mücadelenin halk savaşının daha üst aşamalarına geçilmesiyle mümkün olabilecektir. Bugün için asıl olan direniş komitelerinin, bütün anti-faşist halk güçlerini toplayacak ve faşizme karşı çok yönlü mücadeleyi sürdürecektir bir yapılanışını gerçekleştirilmeye çalışmaktır."

Son derece açıktır ve hiçbir bulanıklığa yer yoktur. Kurtarılmış bölgeler ne zaman oluşabilir? "İkili iktidar" ne zaman gerçekleşebilir? Bunlar ayrı sorunlar. Ama her halde, genelde emperyalist sistemin gücünün kırılmasına kadar kurtarılmış bölgelerin sözkonusu olamayacağı ileri sürülemez. (Bu fikir de oligarşi ile emperyalizmi bütünüyle aynı gören, aradaki nispi anlamda da olsa varolan farklılığı ve savaşın ilk döneminin iç savaş dönemi olduğunu görmeyen bir düşünce yapısından kaynaklanıyor).

Kuşkusuz bugünkü durumda, gerçek anlamda kurtarılmış bölgelerin ve halkın kendi iktidar organlarının oluşmasına uzağız. Bugün için önemli olan yığınlar içinde halkın kendi iktidarı kavramının yerleştirilmesi için çalışmaktır. (Bu nokta özellikle revizyonizmin ve reformizmin çarpık görüşlerine karşı bir propaganda değeri de taşımaktadır). Bunun oluşması için öncelikle güçlü bir politik önderliğin ve onun örgütleyeceği askeri gücün, sorunun can alıcı noktası olduğuna ise hiç şüphe yoktur.

6 İYİ bilinmelidir ki, kitle örgütlenmelerini ve mücadelelerini (hem de tehlikeli bularak) ilke olarak reddeden bir silahlı devrim hareketi asla başarıya ulaşamaz. Bu fikir 1970'lerde THKO Hareketi tarafından temsil ediliyordu. Bu, tipik bir kendiliğindencilige, öncünün askeri eylemlerinin kitleleri kendiliğinden harekete geçireceği varsayımına dayanır. THKP-C defalarca belirttiğimiz gibi bu "sol"-fokocu teoriyi köklü bir şekilde reddetmiştir. Silahlı bir devrim hareketinin başarıya ulaşabilmesi için, öncünün eyleminin bütün halkın silahlı eylemine dönüşümünü gerçekleştirebilecek bir yapılanışa sahip olan bir öncü-savaşçı parti tarafından örgütlenir ve yönlendirilmesi zorunludur. Silahlı eylem, halk yığınları ile bağların kurulup geliştirilebileceği bir platform üzerinde yükseldiği takdirde başarıya ulaşabilir. THKP-C başlangıçtan itibaren bu anlayışla örgütlenmiş ve bu şekilde mücadeleye atılmıştır. (Onun yenilgisi de, bölünme ve yenilen darbeler sonucu bu konumunu kaybetmesinin sonucudur). Kitle örgütlenmelerini ve mücadelelerini başlangıçtan itibaren bütünüyle reddeden bir anlayışın THKP-C'ye maledilmeye kalkılması tamamen saçmadır.

"Mücadelenin başlangıcında kitleler büyük birimler halinde örgütlenemez", "kitlelerin mücadelesi başlangıçta düzenin sınırlarının ötesine götürülemez" diyenler ve aksini söyleyenleri de öncü savaşı ve suni dengeyi reddetmekle suçlayanlar, kendilerinin kitle çalışmasını reddetmediklerini ileri sürerlerdir. Nitekim;

"Öncü savaşını yürüten örgüt mücadelenin hazırlık aşamasında kitle içinde örgütlenmeye daha fazla önem verilir" (TDAS, s. 138) ve yine "Politikleşmiş askeri savaş stratejisinin kitle mücadelesine karşı alternatif olarak düşünülmesi sonunda kitle çalışmasının küçümsenmesi, öncünün eylemlerinin kitlelerin ekonomik-demokratik siyasi isteklerine dayandırılmasının reddini getirir. Sonuç öncünün kitleden kopması, devrimi tek başına gerçekleştirmeye çalışmasıdır, anarşizmdir" (aynı eser, s. 147).

şeklindeki ifadelerini, bu konudaki görüşlerini kanıtlamak için ileri sürerler. Ne varki "Débray'ın itiraz edemeyeceği bir kitle çalışması anlayışı" getirmeleri ve direniş komiteleri konusundaki önerilerimize alternatif olarak;

"Politikleşmiş askeri savaş stratejisini savunan bir örgüt ise öncelikle çeşitli bölgelerde kitlelerle dar ancak sağlam bağlar kurmaya çalışır. Bu bağlar, ileride eylemleriyle sesini duyuracak örgütün kitle içindeki yayılma noktaları olacaktır. Eylemin nedenlerini kitlelere kendi propaganda araçlarıyla (bildiri, vb.) açıklar."

şeklindeki görüşler ileri sürmeleri, kitle mücadelesini reddeden anlayışlarını yeterince açığa çıkarmaktadır. "Kitlelerle dar ancak sağlam bağlar kurmaya çalışılması", önerilirken özünde savunulan şeyin kitle mücadelesi ile ilişki yoktur ve sadece kitlelerin ileri unsurlarının örgütlenmesi (yani kadro örgütlenmesi) sözkonusudur. Bu çalışmanın içeriği ise "yapılan eylemin nedenlerini kitlelere kendi propaganda araçlarıyla açıklamak"tır. (Pratikte bazı yerlere patlayıcı madde atanların -ötekiler değil- kendi örgütleri olduğunu anlatan teksirlerin dağıtım). Kitlesel eylem ve örgütlenmelerin yerine kadro örgütlenmesi ve kadro eylemleri (silahlı propaganda) önerilmesinin, başlangıçta kendilerinin ifade ettiği, "öncünün eyleminin kitlelerin ekonomik-demokratik-siyasi isteklerine dayandırılmasının reddi", "öncünün kitleden kopması, devrimi tek başına gerçekleştirmeye çalışması, anarşizm" konumundan ne kadar uzaklaştığı, yine kendilerinin cevap vermesi gereken bir sorudur.

Kitle örgütlenmeleri ilke olarak reddedilerek, onun yerine kadro örgütlenmeleri ileri sürülemez. Kitle mücadeleleri yerine de kadrosal eylemler ve öncünün eylemi geçirilemez. Çünkü bunların her biri ayrı şeylerdir. Yükseliş öğrencilerinin faşist işgale karşı veya Çağlayan'daki, 1800 evlerdeki, Alibaba mahallesindeki emekçi halkın silahlı faşist saldırılar karşısında şüphesiz her tür araç ve gereçle (ve gerektiğinde devrimci şiddet kullanarak!) kendilerini savunması, bunun direniş komiteleri altında örgütlenmesi fikrini ukalaca (öncü savaşının reddi olarak görerek) reddetmek ve yerine "ileri unsurların bildiri dağıtımını" için örgütlenmesi"ni ve de öncü savaşını önermek, teorik olarak safсата, pratikte ise (keskin ifadelerin ve Mahir'in arkasına saklanarak savunulmaya çalışılan) bir mücadele kaçkınlığıdır.

Kitlelere silahlı propaganda önerilmez. Silahlı propaganda kitlelere yönelir. "Kitle mücadelelerini düzenin sınırlarının ötesine götürmeye zorlamak onları katliama götürmektir" düşüncesi de, bizim acelecilerin "TİP'iliği" dir. Düzen ve oligarşinin yasalara kitlelere ya ölüm ya teslimiyet öneriyor. O, kitleleri tehlikeden korumak için, sözde katliama sürüklemek için, faşist saldırılar karşısında teslimiyet önerirken onlara bir parça da ölüme teslimiyeti önerdiğinin farkında değil! Ya da Yükseliş öğrencilerine, Elazığ, Malatya, Sivas halkına okullarını ve mahallelerini tamamen terketmeyi (TİP'ilerin bir zaman okulların kapatılmasını önerdikleri gibi) önerdiğinin...

7 SÖYLEYİMLERİMİZİN tersyüz edilmesi, sürekli olarak karşılaştığımız bir hadise olduğu için burada bir noktayı daha açığa kavuşturmak gerekiyor. Baştan beri uğraştığımız düşünce tarzı, "üçüncü bunalım döneminde, öncü savaştan önce, kitlelerin büyük birimler halinde örgütlenmesi kitleleri ve öncüyü katliama sürüklemek demektir. Bu nedenle öncü savaşı, direniş komiteleri ve benzeri kitle örgütlenmelerini ve bunların düzenin sınırlarının ötesine götürülmesini reddeder. Devrimci Yol öncü savaşından sonra meydana gelecek bir olguyu şimdiden savunmakla öncü savaşı reddettiğini açıkça ortaya koymaktadır" şeklinde özetleyebileceğimiz görüşlerdir. Bu görüşlerin tersine çevrilerek bize maledilmesi, yani yukarıdaki görüşlere karşı bizim de "önce kitlelerin büyük birimler halinde örgütlenmesi, onların kendiliğinden nitelikli mücadelelerinin düzenin sınırlarının ötesine götürülüp geniş kitlesel ayaklanmalar düzenlenmesi gerektiği, ancak ondan sonra öncü savaşının verilebileceği" iddiasında olduğumuzu ileri sürmek sözkonusu olamaz. Böyle bir şey tamamen saçma birşey olur. Bizim karşı çıktığımız şey böyle bir ikilem yaratılması, öncü savaşın, kitle mücadelesinin karşısına konulmaya çalışılmasıdır. Öncü savaşı anlayışının reddettiği şey mücadelenin başlangıcında kitlelerin kendiliğinden nitelikli eylemlerinin ve kitlesel örgütlenmelerin olması değil; kitlelerin kendiliğinden nitelikli eylemlerinin belirli bir seviyeye gelmesi (düzene karşı kitlesel ayaklanmalar) ve bunların örgütlenmesinden sonra, ancak bundan sonra öncü savaşın ve silahlı mücadelenin verilebileceği düşüncesi dir. Bir başka ifadeyle öncü savaşı anlayışı başlangıçta kitle örgütlenmelerinin ve kitle mücadelelerinin olamayacağını söylemez; kitlelerin kendiliğinden nitelikli eylemlerinin ve hele hele faşist saldırılar karşısında kendilerini

(hatta silahla!) savunmayacaklarını; bu şekilde kitlesel direniş eylemlerinin örgütlenemeyeceğini söylemez. Sadece mücadelenin başlangıcında bütün halk kitlelerinin örgütlenmesi ve kendiliğinden nitelikli mücadelelerin belirli bir seviyeye (düzene karşı ayaklanmalar haline) gelmesinin silahlı mücadelenin başlaması için zorunlu görülmesini reddeder. Bu noktadan kalkılarak kitlelerin düzene karşı kendiliğinden nitelikli eylemlerinin olamayacağı, kitle eylemlerinin düzenin sınırlarının ötesine götürülmemesi gerektiği, ve düzene karşı kitlesel örgütlenmelerin olamayacağı sonucuna varılması sözkonusu olamaz. Bu olsa olsa doğru bir fikrin yanlış bir fikre nasıl dönüştürülebileceğine güzel bir örnek olabilir ancak.

Kitlelerin kendilerini faşist saldırılar karşısında savunmayacaklarını söylemek tamamen saçma birşeydir. Bu "fikri" (fikir demek mümkünse tabii!) herşeyden önce faşist katliamlara karşı yiğitçe direnen emekçi halk kitleleri, işçiler-köylüler ve onbinlerce gençlik kitlesi hergün çürütüyor. (Aksi taktirde, bugün bütün okullar ve fabrikalar ve mahalleler faşistlerin işgali altında olurdu). Bugün bütün eksik yönlerine, özellikle devrimcilerin yeterli örgütlülüğe ve önderlik yeteneğine sahip olamamasına rağmen birçok bölge ve okul fedakarca mücadelerle sonucunu ve onlarca şehit verilerek faşist işgallerden kurtarılmış, faşistlerin saldırılarını püskürtülebilmıştır. Sürekli tekrarladığımız gibi, son derece açıktır ki, bütün halkın mücadelesine önderlik edecek, öncü-savaşçı bir parti yaratılmadan ve onun doğru bir devrimci çizgideki önderliğiyle verilecek bir mücadele sonucu halkın devrimci silahlı güçleri yaratılmadan bu mücadelerdeki başarılar sınırlı kalacak, ve devlet aygıtının faşist nitelikli baskı ve kontrolü bu yolla belirli çöküntülere uğratılmadan verilen mücadelelerde kazanılan mevziler yeniden kaybedilebilecektir. Bunlar yapılmadan mücadelenin kolayca başarıya ulaşacağını, kazanılan mevzilerin kalıcı olabileceğini hayal etmemek gerektiğinin söylenmesini anlarız. Ama bu yüzden mücadelenin kendisine sırt çevirmek ve bu mücadeleyi küçümsemeye kalkmak ve bunu da "suni denge olduğu için kitleler mücadele etmez ki" diye bir fikir kırntısı ile mazur göstermek, devrimcilikle uzak yakının ilgisi olmayan bir tutum sayılmalıdır.

Bugün ülkemizin her tarafında çeşitli biçimler altında süregiden kıyasıya mücadeleyi öncü savaşı ve silahlı propaganda kavramlarının karşısına çıkarmaya kalkmak da saçma bir şeydir. Bugün en yüksek biçimleri dahil her türlü propaganda için en etkili propaganda unsurları faşizme karşı mücadele içinde vardır. Bu şekilde, silahlı propagandanın temelini oluşturacağı bir öncü savaşı da, yine aynı şekilde bu mücadelenin dışında bir yerden gelmeyecektir. Bir başka ifadeyle, öncü savaşı, bugünkü mücadele içinde, devrimcilere düşen görevlerin daha eksiksiz yerine getirilebileceği bir mücadele ve örgütlenme aşamasına Devrimci Hareketimizi yükseltme sorunundan başka birşey değildir.

Kaldı ki, yukarıda görüldüğü üzere, bu eğilimlerin temelinde "suni denge olduğu için kitleler faşizme karşı mücadele etmez - bu nispi bir şeydir ve de alevi-sünni çatışmasıdır" gibi "düşünce"lerden ziyade, kitlelerin mücadelesini örgütlemek ve düzenin sınırlarının ötesine götürmeye çalışmak kitleleri (ve öncüyü!) tehlikeye atmak ve katliama sürüklemektir şeklindeki "teorik tahliller" yatmaktadır. Böyle bir fikir temelinden hareketle "tehlikesiz bir mücadele yolu" bulma eğilimleri yatmaktadır.

Kitlelerin mücadelesini, düzenin sınırlarının ötesine götürmeye çalışmanın kitleleri katliama sürüklemek olduğu fikri tereddütsüz reddedilecek bir fikirdir. Mücadele varsa ölümler beraber vardır. Ve kitleler böyle tehlikeli mücadelelerde kayıplar vermeden, ve böyle tehlikelerden onları sözde sakınarak herhangi bir devrimci mücadelenin başarı kazanacağından söz edilmemelidir. (**)

Geriye kala kala, "üçüncü bunalım döneminde ülkenin iç kısımlarında bile kitle ile kurulacak ilişkilerde öncünün yok edilmesi tehlikesinin arttığı" fikri kalıyor.

Bu gerçekten doğru işte! Ve herhalde acelecilik, bu tehlikeyi bertaraf eden bir çare olarak bulunmuş bir yol olmalı. Azgın faşist saldırılara karşı kıyasıya bir mücadelenin sürdürüldüğü yerlerde görünme sakın!

(*) Kimilerinin bir zamanlar sağda solda tekrarlamayı çok sevindikleri "ortadoğu devrimci çemberi", bu kıtasal devrime çizilmiş bir paralel olsa gerekti.

(**) Zaten, burada, acelecilerin açısından anlaşılabilir bir şey de yok mu?; hem suni denge var, kitleler bütünüyle politik pasiflik içinde, diyeceksin, hem de onların mücadelelerini düzenin sınırlarının ötesine götürmek tehlikelidir, onları katliama sürüklemektir (yani kitleler mücadele edebiliyor da sen tehlikeli buluyorsun!) diyeceksin. Eğer "ciddi bir teorik dergi olan 'Cephe'nin seviyesi" düşmüyorsa bu konuyu bir açıklasa fena olma.

Halkın Kurtuluşu oportünizminin askıcı dönemlerin şahsında devrimci hareketimizi «eleştirme» sahtekârlığı

Her türden revizyonist ve oportünist Askıcı şaşkınlıkların marifetleriyle uğraşmaya başladı. Askıcı dönemler, sergiledikleri zıvalıklarla bütün revizyonistlerin Devrimci Hareketimize saldırılarına için bol bol malzeme sağlıyorlar.

Askıcılar, Devrimci Hareketten peşlerine adam takabilmek için her türlü yalana ve çirkefe başvuruyor. Bu doğrultuda, Devrimci Hareketimize iftiralar yağdıran ve her sayfası bir yığın zırva ile dolu olan "DGDF'nin İki Yılı" broşürünü ve "Dev-Genç" dergisini çıkarmışlardı. Son olarak da aynı içerikte "Devrimci Yol' Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi" isimli bir broşür yayınladılar. Bu broşür de herhangi bir Devrimci Yol sempatiyanının okuyunca gülüp geçeceği bir yığın saçmalıklarla doluydu. Ve bütün bu safsatalar, teorik gafalar, mantık patlamaları, kısacası, acınacak bir düşünce fukaralığı sadece ve sadece (böyle bir şey için tetikte bekleyen) oportünistler için Devrimci Hareketimizi karalama malzemesi oldu. Halkın Kurtuluşçuları da diğer oportünistler gibi Askıcıların sunduğu bu malzemeyi kullanmakta gecikmediler. "Halkın Kurtuluşu yolunda Gençlik" dergisinin 38. sayısında "Askıcı Şeflerin Sahte Keskinliği" başlıklı bir yazı yayımlandı.

HK'cılar bu yazılarında, Askıcıların bonkörce sergilediği ilkel düşüncelerden hareket ederek Devrimci Hareketimize küfretmeye; bu broşürde yazılanları bahane ederek devrimci görüşleri "çürütmeye" kalkıştılar. HK'cılar Devrimci Hareketimizin teorisi ve pratiği karşısındaki acizlikleri, "Parti Bayrağı" dergisindeki sözcümlere "eleştiri" yazılarında çarpıcı bir şekilde belli olmuştu. HK'cılar, bugüne dek hep kendi imal ettikleri sacmalıkları mal ederek Devrimci Hareketi "eleştirme" yoluna başvurmuşlardı. Şimdi de farklı bir şey yapmadılar. Askıcıların, Devrimci Hareketin karikatürü bile sayılamayacak cüceliklerini karşılına alıp, bir kez daha Devrimci Harekete küfretme zevkine nail oldular. "Askıcı şeflerin... Mahir Çayan'ın bayatlamış görüşlerini tekrarlayıp durduğunu; sosyal pratiğin iflas ettirip mahkum ettiği küçük-burjuva ihtilalciliğini aklamaya çalıştıklarını; amaçlarının iflas etmiş, bayatlamış 'suni denge', 'öncü savaş', vb. safsataları doğrulamak olduğunu" yazdılar.

Askıcıların broşüründe Mahir Çayan'ın görüşleriyle ilgisi olmayan abuk-sabuk bir laf kalabalığından başka bir şey bulunmadığı ortadadır. Cümle kurmaktan aciz, iki kelimeyi bir araya getiremeyen, ne demek istediğini anlatamayan Askıcı yazarlardan, elbette Marksizmin en genel ilkelerini kavramış olmaları da beklenemezdi. Ve bu kapasitedeki insanların Mahir Çayan'ı "savunmaya" kalkışmaları, hele hele ona "açıklık getirmeye" yeltenmeleri de, yalnızca HK, vb. fırsatçılar karşısında mas-kara olmaları sonucunu doğururdu. Askıcılar da zaten başka bir şey beceremezlerdi. Dedikodu ve iftira şamataları arasına, Devrimci Yol'dan yarım-yamalak öğrendikleri şeylerle ve bunlara Mahir'den bir kaç cümle katarak bize küfrediyorlardı.

Devrimci Yol'un acelecilere karşı söylediklerini onlara karşı, acelecilerin Devrimci Yol için söylediklerini bize karşı tekrarlayınca düpedüz saçmalamaları, anlamsız şeyleri peşpeşe sıralamaları gerekiyordu ve kendilerinin söyleyecek bir şeyleri olmadığı da ortaya çıkıyordu. Bu ilkel ekletisizm, üstelik, broşürün farklı bölümlerinin nispeten farklı kafa yapılarına sahip kalemler tarafından yazılmış olmasıyla da birleşince (örneğin bir bölümdeki entelektüel bozuntusu üslubun hemen peşinden tam mahalle kabadayılının diline yakışan bir başka bölümü okuyunca) kendini "kollektif çalışma" sanan bu ça-

tal sesli koro'nun bağış çağırışlarından hiçbir şeyin anlaşılmasını da doğal karşılamahtı.¹

Daha önce de, Askıcıların çeşitli yer ve zamanlarda sağdan soldan toplama (eklektik) görüşlere sahip olduklarını, henüz bir "sistematiğin"ten yoksun bulduklarını belirtmiştik. Bugün, söz konusu broşürlerinde "son derece sistematiğe sahip olduklarını" ispatlamak için çırpınıp durmakla da bu sonucu elde edememişlerdir. Ne zaman ki kendilerine uygun bir ideolojik ve siyasi muhtevayı bulurlar, işte o zaman bu "sistematiğin" ve bunun burjuva muhtevası ile ciddi olarak uğraşmak mümkün olabilir. Askıcılar bu halleriyle sadece tüm oportünistlerin ve revizyonistlerin kendilerini Devrimci Harekete küfretmek için "ciddiye alacakları" bir vesile olmaktadır.

BİLDİRGE PLATFORMU VE PARTİLEŞME SÜRECİNİN ANLAMI

Askıcıların HK oportünistlerine sundukları en önemli kozlardan birisi Bildirge platformu ve partileşme süreci hakkındaki zıvalık görüşleridir. HK'cılar, Askıcıların bu konuyla ilgili görüşlerine parmak basmakta ve "aralarında irade ve eylem birliği olmayan grupların varlığı, disiplin yokluğu, Leninist demokratik merkezîyetçi ilkenin reddi, şekilsizlik, vb." diyerek bunları Devrimci Hareketimizin örgütsel çizgisine mal etmeye çalışmaktadırlar. HK'cılara bu türden bir ukalalık yapma "hakkını" bahşeden Askıcıların, Bildirge platformu ve partileşme süreci konusunda ileri sürdükleri fikirlerde kendi güdüklü düşüncelerini sergiledikleri, sadece kendilerini anlatmış oldukları ortadadır. HK'cılar, dört elle sarıldıkları bu saçma sapan görüşlerle Devrimci Hareketimizin görüşlerini ayırtırmaya çalışırken, düpedüz sahtekarlık yapmaktadırlar.

Askıcılar, Bildirge platformunu, farklı otonom grupların Bildirge'de yazılı görüşleri "onaylaması" şeklinde sunmaya kalkışıyorlar. Sanki Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki sözcümlere otonom gruplar Bildirge platformunda bir araya gelmişler, bazı "pazarlık"lardan sonra bir birlik oluşturulmuş, yani farklı eğilimlerden "icazet" alınmış ve Bildirge öyle yayınlanmıştır! Askıcılar, tam da kendilerine yakışan bir şaşkınlıkla, Devrimci Hareketimizi, Bildirge'nin yayınlandığı döneme kadarki süreçte "anti-faşist mücadele içinde örgütlenen gruplar" olarak görmektedirler. Ve "bu gruplaşmalar; 1973'ten sonra anti-faşist mücadele içinde kendiliğinden oluşan, otonom, şehîrsel gruplaşmalar demek yanlış olmayacaktır" demektedirler.

"Bildirge" de, işte bu şehîrsel otonom gruplaşmaların "onay"ından(!) geçmiş!

Böyle bir düşünce, askıcıların ısrarla, "hayır biz partileşme sürecinde otonom yapıları savunmuyoruz" şeklinde kendilerini savunmaya çalıştıkları cümlelerin geçersizliğini, anlamsızlığını da bir çırpıda ortaya koymaktadır. Askıcılar "otonom yapılar teorisi"nin pratik saçmalığını bildiklerinden bunu açıkça savunamıyorlar. Bunun yerine, kendi fiili durumlarını rasyonalize edebilmek için, "partileşme sürecinde merkezî organizasyon, kadroların örgütsel ilişkileri ikna esasına dayalı olmalıdır" demeyi tercih ediyorlar. Bu "ikna esasını" ölçütü bir özerklik (otonomi) talebi değil de nedir? Askıcılar bununla, kendi küçük burjuva düşünce ve davranışlarını, hayatlarını izah etmeye çalışıyorlar. Ve Devrimci Hareketi kendi durumlarına göre tarif etmeye çabalyorlar.

Askıcıların "şehîrsel otonomilerin" "bil-

dirgeyi onaylayarak" "partileşme sürecinin temel ilkesi ikna" olan bir "Bildirge platformu" gibi zıvalıklan, HK oportünistlerinin Devrimci Hareketimizin "başından beri ileri sürdükleri" gibi "disiplini, homojenliği, iç tutarlılığı olmayan bir federasyon" olduğu iddiaları için bulunmaz bir delil olmuş. Oysa burada, Askıcıların sadece kendi küçük-burjuva kafa yapılarını sergiledikleri, Devrimci Hareketimizi değil sadece kendilerini anlattıkları ortadadır. Askıcılar, Devrimci bir hareketin kollektif disiplini içinde yer almayacak kadar bireyci ve liberal eğilimlere sahip kişilerdir. Küçük burjuva eğilimler olan bu liberalizm ve bireycilik kariyerist eğilimlerle birleşerek, ideolojik-siyasi-örgütsel bir kollektiviteden başka bir şey olmayan bir Devrimci Hareket içinde, böyle bir disipline uygun davranışlarına izin vermez. Onlar böyle bir devrimci disiplin anlayışının partiyeye ait olacağını söyleyerek, partileşme sürecinde böyle partiyeye ait demokratik merkezîyetçilik ilkesine uygun bir disiplin anlayışı söz konusu olmaz diyerek, Devrimci Yol'u da, parti yokken böyle bir merkezî kollektif disiplin uyguladığı için suçluyorlar! Öyle ya, parti yok, o halde demokratik merkezîyetçilik yerine istediğin yerde, istediğin şekilde davranacağını, hiç kimseden hesap vermeyip, hiç kimseden talimat almayacağını, "ikna olunca" (keyfin yerine gelince) işe sarılacağını, ikna olmayınca (kafan basmayınca) gezip tozacağını bir "partileşme süreci ilkesi" geçerli! Bu küçük burjuvazinin bireyciliğinin ve liberalizminin "partileşme süreci" anlayışıdır.

Aslında, Askıcıların "şehîrsel otonomi" dedikleri de kendi ahbap çavuş ve hemşeri çevresinden başka bir şey değildir. Bir devrimci hareketin kollektif disiplini içinde o bütünün bir parçası olamayanlar, sahip oldukları liberal ve bireyci özellikleri ile "özerk adacıklar", grupçuklar oluşturmayı kendileri için bir güvence olarak görürler. Bu, ideolojik ve siyasi içeriği olmayan kişisel ilişkilere dayanan hizipçiliği ortaya çıkarır. Hareketin bütününe değil sadece kendilerine ve çevrelerindeki kişisel ahbaplıklara güvenirlir. Hareket içinde daima, alttan alta hizipçi ilişkiler örgütlerler. İşte "askıcıların şehîrsel otonomisi" de böyle bir hemşeriler tekkesinden başka bir şey değildir. Onlar şu "temel ilkesi ikna olan partileşme süreci"(!) "şehîrsel otonomilerin onayladıkları Bildirge platformu"(!) saçmalıkları ile kendi küçük burjuva hayat hikayelerinin bir "teori" sini yapmaya çalışıyorlar. Oysa; partileşme süreci onların söylediğinin tam tersine Devrimci Yol'un 15. sayısında belirttiğimiz gibi böylesi sağlıksız kafa yapılarına karşı bir mücadele sürecidir!

Bir de "onay" meselesi var.

Bizim hareketimiz kollektif bir çalışma anlayışına sahiptir. Demokratik Merkezîyetçilik ilkesine uygun olarak her zaman, örgütlülüğün olanak verdiği ölçüde önemli teorik sorunların geniş bir şekilde tartışılmasına çalışırız.² Bildirge'de de bu böyle olmuştur. Yayınlanmadan önce ve yayınlandıktan sonra da geniş bir şekilde tartışmalar düzenlendi ve askıcılardan bazıları da bu tartışmalara katıldı. Askıcıların kafa yapıları böyle bir tartışmaya katılmayı, bir nevi, Bildirge'nin yayınlanması için kendilerinden izin alınması, "onay"larının(!) alınması olarak görüyor. Bir askıcı kafayı bundan daha güzel anlatmak zordur. Ama işin asıl ilginç, yayınladıkları broşürün bütünüdür, bu "onayladıkları" Bildirge'de de "belirttikleri"(!) fikirlere karşı söylenmiş bir safsata yığını olmasıdır. Yayınladıkları broşürde bir yanda Bildirge'yi "onayladıklarını" yazarken, bir yandan da onaylamadıklarını anlatmaya çalışıyorlar! Öyle bir sefaletki, tam da HK gibilerinin arayıp da bulamadığı cinsten!

İşin en ilginç tarafı, Askıcıların savunmaya kalkıştıkları şu "partileşme süreci organizasyonu ilkeleri" ile nereye kadar gidebilecekleri konusudur. Eğer örgütsel çalışmalarında, kadrosal ilişkilerini ikna esasına göre ayarlayacaklarsa, bunun kaçınılmaz sonucu, bu kez de "otonom-şehîrsel yapıları" içinde kendini "askıya" alan başka unsurların zuhur etmesi olacaktır. Kimin kimi bağlayacağı, nasıl bağlayacağını böyle bir muğlaklığa ve keyfiliğe terkedildiği bir Askıcılar Hareketinde, elbette, ilişkilerini bu hareketle "askıya" alan yeni "askıcıların" doğması da kaçınılmaz olacaktır.

Şimdilik onları bir arada tutan biricik unsur Devrimci Hareketimize şu ya da bu şekilde karşı olma gibi bir "ikna esasını" ölçütü, bir "örgütsel ilke" olmaktadır. Kendilerine taraftar toplamanın biricik yolu harekete karşı örgütlenmektir. Onlar bir süre daha Devrimci Yol'un ne kadar "inkarcı" kendilerinin ne kadar "keskin" olduklarını sayıklamaya devam edeceklerdir. Ama biz bu unsurların Devrimci Hareketimizin militanları açısından yalnızca olumsuz bir eğitim aracı olduğunu biliyoruz ve görüyoruz. Askıcılar şimdi tarihsel misyonlarını yerine getirmekte, revizyonistlere maskara olma rolünü oynamaktadırlar.

Ama revizyonistler boş yere umutlanmasınlar. Özellikle HK'cılar da Askıcı dönemlerin şahsında Devrimci Hareketimizi karalayabileceklerini, devrimci görüşleri çürütebileceklerini hiç sanmasınlar. Bunlar, bizim hareketimizde gelip geçici olaylardır. Ama hareketimizin örgütlülüğü ve devrimci görüşlerimizin yenilmezliği kalıcı bir olgudur. HK'cılar ise bu tür konularda Türkiye'de en son kendilerinin kalem oynatabileceklerini unutmamalıdır.

(1) Bu korodan anlaşılacak tek ses, Devrimci Yol'un nasıl inkarcılık(!), döneklilik(!), tasfiyecilik(!) yaptığıdır. Devrimci Hareketin bugün savunduğu görüşlerin ve izlediği pratik çizginin, Mahir Çayan'ın Kesintisizler'de savunduğu görüşler ve izlediği pratik karşısında bir "döneklilik" olduğunu, buna ihanet ettiğimizi iddia etmeyi Askıcılar pek seviriyorlar. Gerçek şudur ki, Askıcılar özellikle 1975'lerden bu yana, onlarca şehit verilerek hayata geçirilen bir devrimci pratiğe ihanet etmektedirler. Daha yolun başından Devrimci Yol'umuzdan dönmüşler, ihanet etmişler, devrimci görevlerden kaçmışlardır. Askıcılık hareketi, 1971 yenilgisinden sonra yeni yeni gelişme sürecine giren, siyasi çizgimiz karşısında bir DÖNEKLİK hareketidir.

Askıcılar, ayrıca, Devrimci Yol'u "tasfiyecilik" ile de suçlamaktadırlar; "geçmiş savunan kişilerin burjuva yöntemlerle hareketten atılmaya çalışıldığı" şeklinde iğrenç yalanlar savurmaktadırlar. (Gerçi bazen de, "uzun bir süre daha birlikte kalamazdık" diyerek kendi istekleriyle ayrıldıklarını da ima etmektedirler). Eğer ortada gerçekten bir tasfiyecilik olayı varsa, Askıcıların tasfiyecilik yapmaya yeltendikleri için "tasfiye edildikleri" bu anlamda doğrudur. Askıcılık olayı, başlı başına, Devrimci Hareketin örgütlenmesini ve ilişkilerini açığa çıkarma, hakim sınıflar tarafından tasfiye edilebilir bir konuma ulaştırma doğrultusunda bir olaydır. Devrimci Hareketin saflarını her türlü dejenerasyona tabi tutma olayıdır. Ve bunu hareketin saflarından kenar yapamayanlar, bu girişimleri açığa çıkınca, şimdi de hareketin dışından, onu parçalamak, yıkmak çabalarını açıkça icra etmektedirler. Sahte "Dev-Genç"ler kurmaları, ortaklıkta "DY militanı" pozlanma çabalarıyla dolaşmaları, yaptıkları hemen her şey tasfiyecilikten, devrimci ilişkileri yozlaştırma eyleminden başka bir şey sayılmaz. Askıcılık hareketi, bu haliyle Devrimci Hareketimize sürülmüş küçük bir kara lekedir. (Ama silinemez cinsinden değil elbette...)

(2) Biz bu şekilde bir M-L ikna anlayışına sahip ve de askıcıların hatırlayacakları gibi E. Lenin'in Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğünün olmadığına bu şekilde "ikna" olmuşlardır.

YAŞASIN NİKARAGUA HALKININ DEVİRİMCİ MÜCADELESİ

Bundan bir yılı aşkın bir süre önce, Devrimci Yol'un ikinci sayısında, Nikaragua'yla ilgili yayınlanan yazı şöyle başlıyordu. "15 yıllık gerilla hareketini ezemeyen Nikaragua'daki Somoza diktatörlüğü can çekiyor". Son iki hafta içinde gelişen olaylar bu gerçeği kesin ve açık bir biçimde kanıtladı. 22 Ağustos gecesi Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN)'ne bağlı 20 kadar gerillanın Nikaragua'nın başkenti Managua'daki Ulusal Saray'ı basarak aralarında bakanların ve Somoza'nın yakınlarının da bulunduğu 200'e yakın kişiyi rehlin alıp ülkedeki siyasal tutukluların bir kısmının salıverilmesini talep etmeleri ve bu taleplerini gerçekleştirmelerinin ardından, bütün dünya Nikaragua'dan bahsetmeye başladı. Bu olayın ardından ülkede başlayan genel grev, her yer kaplayan silahlı çatışmalar, bazı şehirlerde gerçekleştirilen silahlı ayaklanmalar, küçük bir orta Amerika ülkesi olan Nikaragua'yı dünya devrimci hareketinin atar damarlarından biri haline getirmiştir. Somoza diktatörlüğünün sonunun başlangıcını ilan eden, ABD hegemonyasını tehdit eden boyutlara ulaşan Nikaragua'daki devrimci mücadeleyi doğru bir biçimde değerlendirebilmek için, geçmişteki gelişimini kısaca irdelemek gerekir.

GENERAL SANDİNO'DAN SANDİNİSTA CEPHESİNE

Nikaragua ABD emperyalizmini geniş muz, kahve, vb. plantasyonlarının yanısıra, bölgede Panama kanalının dışında yeni bir kanal açma imkanını elde tutma açısından da her zaman yakından ilgilendirmiştir. Bundan dolayı Amerikan denizcileri yüzyılın başından beri birçok kez ülkeyi işgal etmiş böylece ABD'nin çıkarlarına uygun kukla hükümetler kurulmuştur. 1916'da ABD tarafından başa getirilen Donghi, Nikaragua'nın borçlarını ödemek üzere verilecek para karşılığında, ABD'ye, ülkede ne zaman isterse, bir kanal açma hakkı tanımıştır. Ve işte o zaman bugün bir efsane durumuna gelen, General Sandino Amerika'lı işgalciler ve onların uzantısı büyük toprak sahiplerine karşı uzun yıllar gerilla mücadelesi vermiştir. General Sandino 1934 yılında tuzlağa düşürülerek öldürüldü. Bu olayda düşmanla işbirliği yapan küçük bir kahve üreticisi ve araba ithalatçısı olan Anastasio Somoza ülkenin liderliğine getirildi.

ABD emperyalizminin kuklası olan A.Somoza ülke zenginliklerinin büyük bir çoğunluğunu kısa sürede ele geçirir. Bugün 800 milyon dolara yakın bir servetin sahibi olan Somoza'nın bu serveti ülkedeki cılız sanayinin, tarımsal kaynaklarının büyük bir bölümünü içermektedir.

Somoza ailesinin etrafında gangsterlerden, paralı askerlerden, 961'de Küba halkına saldıran Domuzlar Körfezi çıkartmasına katılan Küba'lı karşı-devrimcilerden, emperyalizmin gizli örgütlerinden oluşan bir çıkar şebekesi kurulur. Somoza ailesinin ve etrafında oluşan çıkar şebekesinin yönlendirici gücü olduğu, Nikaragua'daki bir avuç büyük toprak sahibinin ve emperyalizmin uzantısı tekelcinin oluşturduğu yapı, Latin Amerika'daki oligarşik diktatörlüklerin en tipik örneğidir. (Oligarşi nüfusun % 5'ini oluşturmaktadır). (Afrique Asie, 6-19 Şubat 1978).

Emperyalistlerin doğrudan uzantısı tekelcilerin dışındaki cılız sanayi burjuvazisinin ileri görüşteki kesimleri, mevcut terörist yönetimin kendi gelişmelerini de engelleyen konumundan bıkmış ve esas olarak Sandinista Cephesinin uyandırdığı emekçi kitlelerin muhalefetine, Somoza yönetimiyle girecekleri diyalogda bir baskı unsuru olarak kullanabilmek üzere, kendi arkasında toplamaya yönelmiştir.

A. Somoza 1956'da öldürüldükten sonra da Somoza ailesinin diktatörlüğü sürer. Ülkeyi 1967'den itibaren, esrenge bir biçimde kaybolan abisinin yerine geçen Anastasio Somoza'nın küçük oğlu Tachito Somoza yönetmektedir. T.Somoza'nın yönetimi için en büyük tehlikeyi ise FSLN oluşturmaktadır. FSLN, SBKP revizyonizminin ülkedeki temsilcisi Nikaragua Sosyalist Partisinin yönlendirdiği (daha üst mücadele biçimlerini inkar eden ve böylece kitle mücadelesinin gelişimini engelleyen) "geleeksel" çizgiyi bir yana bırakarak General Sandino'nun silahlı mücadele geleneğini halkın mücadelesinde bir çıkış yolu olarak gören Carlos Fonseca Amador ve bir grup arkadaşı tarafından kurulmuştur. 1960 yılında kurulan ve 1962 yılında silahlı mücadeleyi başlatan örgüt, zaman zaman yenilgi ve geri çekilme dönemleri yaşamışsa da giderek etkinliğini artırmıştır. FSLN gerilla mücadelesini "birleşik devrimci savaş" ilkesine uygun bir biçimde,

çimde, kentlerde ve kırlarda, kitle mücadelesiyle içiçe bir biçimde başarıyla sürdürmüştür. Ama FSLN savaşçıların mücadeleyi sürdürdükleri asıl bölge ülkenin kuzeyindeki dağlık alan olmuştur. Orta Amerika'nın NATO'su olan, Orta Amerika'daki "komünist saldırı tehlikesi karşısında kollektif güvenliği geliştirmeyi" amaçlayan CONDECA (Orta Amerika Savunma Konseyi) sık sık manevra görüntüsü altında bu bölgede terör ve katliam hareketlerine girişmektedir. Bu tür saldırıların birinde 8 Ekim 1976'da FSLN Genel Sekreteri Amador bir çatışma sonucunda katledilmiştir. Mücadele içinde FSLN'de üç ana eğilim ortaya çıkmıştır. Bunlardan birincisi olan "işçi sınıfı eğilimi" (Tendencia Proletaria) adlı grup, ağırlıklı sürgünde bulunanlar arasında doğup gelişmiş ve son yıllarda FSLN ile tüm örgütsel ilişkilerine son vermiştir. Ülke içinde etkin olmayan bu grup, işçi sınıfını müttefiklerinden soyutlayacak biçimde emekçi kitleler içinde, özellikle köylülük içinde çalışmayı küçümseyen, işçi sınıfının yığınsal örgütlenmesini temel alan, burjuva muhalefeti ile her türlü taktik uzlaşma fikrini reddeden anlayışla troçkist eğilimler taşımaktadır. (Causa Sandinista/Sandinista Davası, No: 2, 1978). FSLN içinde yer alan diğer iki grup "uzun halk savaşı" grubu ile "Terceristas" (Üçüncüler) grubudur. Örgüt içinde en etkili ve yönlendirici konumda olan "Terceristas"ın diğerinden tek farkı Somoza diktatörlüğünün bir an önce yıkılmasına öncelik vermesidir. (Lucha Sandinista, Nisan 1978).

23 OCAK GENEL GREVİNE DOĞRU

10 Ocak 1978'de burjuva muhalefetinin önderlerinden, ülkedeki tek yasal muhalif gazete olan La Prensa'nın yöneticisi Chamorro otomobilinde öldürüldü. O gece 25 bini aşkın kişi başkent Managua'da protesto gösterilerinde bulunur. Chamorro, Latin Amekira'da yıpranmış diktatörlüklerin toplumsal patlamalara yol açmasından çekinen Carter yönetiminin baskısı üzerine, Somoza'nın burjuva muhalefeti ile "diyalog" sürdürdüğü günlerde öldürülmüştür. FSLN, Chamorro'nun kurduğu UDEL'e (Kurtuluş için Demokratik Birlik) bağlı kesimlerin Somoza ile başlattıkları "diyaloga" baştan karşı çıkmış, bunun bir aldatmaca olduğunu ortaya koymuştur. (UDEL'i, Somoza'nın iktidardaki Ulusal Liberal Partisinden sonra ülkenin 2. yasal partisi olan Tutucu Parti, diğer burjuva partileri, iki işçi konfederasyonu, ve SBKP yanısıra Nikaragua Sosyalist Partisi oluşturmaktadır).

Daha önce Sandinista Cephesi 12 Kasım 1977'de Somoza yönetiminin hem ordusu, hem de polisi olan "Ulusal Muhafızlar"ın San Carlos'taki genel karargahına karşı bir saldırı hareketine girişmiş, örgüt aynı anda başkent Managua başta olmak üzere ülkenin belli başlı kentlerinde askeri eylemler düzenlemiş ve Ulusal Muhafızlara büyük kayıplar verdirmişti.

Somoza, burjuva muhalefetiyle sürdürdüğü "diyalog"da, 1981'de seçime gideceğini, kendisinin politikadan çekileceğini, seçime oğlunun katılacağını açıkladı. Bu durumda, Somoza ailesinin 1981 seçimlerindeki tek rakibi Chamorro oluyordu. Ocak ayı başında Chamorro'nun yöneticiliğini yaptığı La Prensa gazetesi, Somoza ailesinin de hisse sahibi olduğu, yönetiminde Küba'lı karşı-

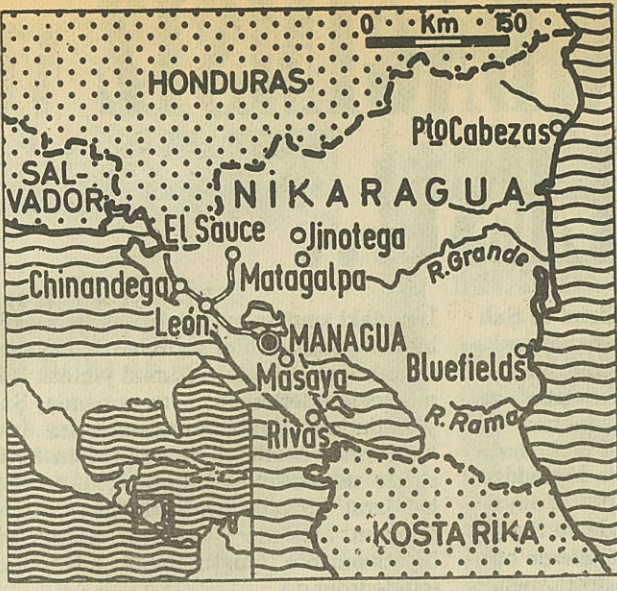
devrimcilerin bulunduğu, kan tekele Plasmaferisis'in yolsuzluklarını açıklamaya başlar. (Bu şirket yoksul Nikaragua halkının kanını toplayıp ABD'de pazarlamaktadır). Yayımların başlamasından birkaç gün sonra Chamorro öldürüldü. 3-4 gün sonra Somoza yönetimi, cinayete ilgili dört Küba'lı göçmenin yakalandığını söyleyip olayı kapatmak ister.

23 OCAK GENEL GREVİNDEN 22 AGUSTOS ULUSAL SARAY BASKININA

"Diyalog" ile aldatıldığını, Chamorro'nun Somoza yönetimi tarafından öldürüldüğünü gören; Somoza'nın uluslararası planda giderek yalnızlaştığını göz önünde bulunduran ve hatta Carter yönetiminin Chamorro ailesine baş sağlığı dilemesinden umutlanan burjuva muhalefeti, büyüyen toplumsal muhalefeti FSLN'nin etkisinden kurtarıp kendi taban desteği haline dönüştürebilecek büyük çaplı bir saldırının zamanının geldiğine inanarak, UDEL aracılığıyla, Chamorro'nun katlinin soruşturulmasını sağlamak üzere genel grev çağrısında bulunur. Ülke içinde çoktan gözden düşmüş olan, SBKP çizgisindeki revizyonist Nikaragua Sosyalist Partisi ise, sırf yasallaşabilecek umuduydu, Somoza yönetimi ile diyalogun sürdürülmesini önermekte ve bu tavırla UDEL içindeki burjuva partilerinden daha gerici bir konuma düşmektedir. (Guardian, 10 Mayıs 1978).

23 Ocak'ta UDEL'in başlattığı genel grev işverenlerin desteğini kazanarak ülke sanayinin ve ticaretinin yüzde doksanını kapladı. Sandinista Cephesi taraftarlarının aktif bir biçimde yer aldığı genel grev, halk kitlelerinin hareketlenmesi doğrultusunda önemli bir gedik açtı. Kitleler önceleri —burjuva muhalefetinin başlangıçta planladığı gibi— Chamorro'nun öldürülüşünün ardındaki gerçeği sordular. Sonra işi, diktatörün alaşağı edilmesini istemeye kadar götürdüler. Önceleri işverenlerin çizdiği sınıra bağlı kaldırsa da sonraları, işçiler, kadınlar, gençler, Sandinista Cephesinin sürdürdüğü silahlı eylemleri desteklediler ve hatta bizzat katılmaya başladılar. Burjuva muhalefetinin başlattığı genel grev halk kitleleri tarafından ihtilalci bir biçime dönüştürüldü. Sabotajlar, yangınlar, sokak çatışmaları tüm ülkeyi kapladı. Chamorro'nun öldürüldüğü 10 Ocak'tan itibaren, siyasal bunalımın önemli özelliklerinden biri, hiç şüphesiz, sokakları terörist devlet kuvvetlerinden ele geçiren yükselen kitle eylemleriydi. Yangınları çıkaran, Somoza mülklerine saldıran, Ulusal Muhafızlarla çatışan, sokak savaşının taş, şişe, gazyağı, ufak silahlar gibi teçhizatıyla silahlanmış öfkeli kitlelerdi. Başkent Managua ve ülkenin her yerinde gösteriler, mitingler, sabotajlar ve çatışmalar patlak verdi. Tekstil işçileri, yapı işçileri, hizmetliler, öğrenciler, köylüler ve kadınlar halk saldırılarında yer alıyorlardı. Mücadelenin başlangıçtaki nedeni artık değişmişti: Kitleler sadece Chamorro'nun katliamının soruşturulması için değil, Somoza'nın istifası ve diktatörlüğe bir son verilmesi için çarpışıyorlardı. 29 Ocak'ta Somoza sıkı yönetim ve olağanüstü durum ilan etti. Buna rağmen halk kitle hareketleri güçlenerek sürdü. Güvenlik kuvvetleri ile doğrudan çatışmalardan kaçınıyor ve genellikle FSLN'nin çağrısına uygun bir biçimde, Sandinista taraftarlarının çabalarıyla, halk arasında gerilla metotları biçimlenmeye başlıyordu. Sandinista Cephesinin

bayrak ve sloganları sayısız kesimler tarafından yükseltiyordu. 30 Ocak'ta FSLN, yeni bir askeri saldırı başlatarak, bir çok bölgede Ulusal Muhafızların kışlalarını ele geçirdi. Granada ve Rivas gibi kentlerde siyasal ve askeri bakımdan yetkin eylemler düzenlediler. Basının yansıtığına göre, sekiz kişilik bir gerilla grubu 50 bin nüfuslu Granada kentini 2 Şubat gecesi altı saat süreyle işgal etmişti. Burada halk FSLN'nin askeri eylemlerini desteklemiş, Ulusal Muhafızlar da bir direniş göstermeden geri çekilmişlerdi. (MIR, Chilean Resistance Courier, Temmuz 1978). Bu ve benzeri olaylar sonucu, FSLN safı, çoğu eskiden Ulusal Muhafız olan yeni gerilla savaşçıların katılımıyla büyümüştü. Bütün bu gelişmeler FSLN açısından çok olumluydu: Bunlar, halkın yükselen siyasal tepkisi ile birlikte, Sandinista'nın askeri ve politik gücünü önemli ölçüde artırmıştı. Bugünlerde grıştığı bir saldırı sırasında yayınladığı bir bildiriye FSLN şu çağrıda bulunuyordu: "Bugün dünden daha iyi görüyoruz ki Somoza diktatörlüğü genel grev ile değil, işçiler ve köylülere yönetilen halk şiddeti ve devrimci şiddet ile düşürülecektir. Halkın silahlı ayaklanması şarttır ve bunun için halkı, acı sonu gelinceye ve diktatörlükten en küçük bir eser kalmayınca kadar savaşmaya çağırıyoruz" (age).

Somoza'nın uzlaşmaya yanaşmadığını ve kitlelerin hızla radikalleşerek daha fazla FSLN'nin denetimi altına gir-

diğini gören burjuva muhalefeti, 5 Şubat genel seçim güldürüsünün ortasında, genel greve son verdiğini açıkladı. Bu durum Somoza'nın işine yaradı. Halkın yüzde sekseninin oy kullanmamasına rağmen Somoza, seçimlerde zafer kazandığını ilan etti. Burjuva muhalefetinin Somoza diktatörlüğüne teslimiyeti, çalşan kitlelere onun gerçek karakterini açıkça gösterdi. Burjuva muhalefetinin emekçi kitlelerin eylemlerinin aldığı yeni biçimlerle olan çelişkisi uzlaşmazdı; ama Somoza yönetimi ile olan çelişkisi görüşmelerle giderilebilirdi. Burjuva muhalefetinin bu teslimiyeti FSLN'nin devrimci yolunu açtı.

Bununla birlikte burjuva muhalefeti toplumsal taban aramaktan tamamen vaz geçmedi. Varlığını korumaya çalışarak ve her an yeni bir şeyler başlatabilirmiş izlenimini vererek, kilise hiyerarşisini kullanarak, barışçı mücadele biçimlerini yürütüyordu. Burjuva muhalefeti Küba devriminden çok şey öğrenmişti ve kitle hareketlerini doğrudan desteklemekten mümkün olduğu kadar çekiniyordu. Başkentün güneyinde, FSLN'nin etkin olduğu bir köyde iki haftalık bir kuşatmadan sonra Ulusal Muhafızların tanklarla uçaklarla grıştikleri toplu katliam Somoza'nın barışçı bir biçimde düşürülmesi umutlarına son verdi. İş adamlarından, Üniversite rektörlerinden, gazeteci, yazar ve siyaset adamlarından oluşan 12 kişi, "Onikiler Bildirgesi" yayınlayarak "daha iyi ve yeni bir yaşam isteyen bütün Nikaragua'lıları FSLN'yi desteklemeye" çağırıyorlardı. Bu arada tutuklu bulunan iki FSLN militanının annelerinin açlık grevleri Sandinista militanlarının çabalarıyla hızla geniş protesto eylemlerine dönüştü. Nisan ayı içinde 50 bin öğrenci destek boykotuna giderek, okulların yüzde sekseninde eğitimin durmasına neden oldular. Boykotlar sokak gösterilerine ve kilise işgaline dönüşüyordu. Güvenlik görevlileri ile öğrenciler arasında çatışmalar yer alıyordu. Somoza yönetimi önce tüm okulları kapattı. Daha sonra da öğrencilerin taleplerini kabul ederek okulları açtı. Nisan sonunda FSLN, UDEL'in bazı kesimleriyle Somoza'ya Karşı Geniş Muhalefet Cephesi oluşturarak tüm halk güçlerinin ve burjuva demokratik güçlerin birleştirilerek, Somoza'nın devrimci bir tarzda devriliş, Sandinista halk devrimine giden yolu açacak bir demokratik halk hükümetinin kurulmasını amaçladığını açıkladı ve halkı silahlı mücadeleye çağırdı. (Lucha Sandinista, Nisan 1978).

Gösteriler, çatışmalar sürdü. Ve 22 Ağustos gecesi FSLN'ye bağlı bir grup gerilla, FSLN önderlerinden Eden Pastora'nın başkanlığında Ulusal Sarayı basarak, büyük bir silahlı propaganda eylemi gerçekleştirdiler.

Gerillalar isteklerini kabul ettirip ülkeden ayrılırken Geniş Muhalefet Cephesi, Somoza'nın istifasını sağlamak üzere, işverenlerin de katıldığı bir genel grev çağrısında bulundu.

DÖNÜM NOKTASI

Genel greve karşı Somoza'nın tepkisi savaş durumu ilan etmek oldu. Somoza ayrıca, bir darbe girişimi olduğunu açıklayarak yüzü aşkın yüksek görevliyi ve subayı tutuklattı. Genel grev bütün ülkeye yayılırken grevcilerle görevli kuvvetleri arasındaki çatışmalar giderek yaygınlaştı. Matagalpa gibi belli başlı kentlerde halk FSLN'ni önderliğinde ayaklandı. FSLN'nin denetimine geçen Matagalpa kenti Ulusal Muhafızların ve paralı askerleri havadan ve karadan sürdürdüğü askeri harekate karşı gün direndi. Askeri birliklerin kente girmesi üzeri FSLN gerillaları, dağlardaki üslerine döndüler. Çatışmalar kırsal kesime ve dağlık bölgelere yayıldı.

Somoza baskı önlemlerini artırarak hala direnmekte Latin Amerika tarihinin en uzun genel grevlerinden biri olan 25 Ağustos'ta ilen edilen genel grev bütün baskıya rağmen ülke çapında sürmekte, gerilla eylemleri ve çatışmalar gelişerek devam etmektedir. Sandinista Cephe ne bağlı gerillabirlikleri en son olarak başkent Managua başta olmak üzere yeni birçok kentte yeniden saldırıya geçmişlerdir. Somoza yönetimi gidicidir. Ama Sandinista'nın sosyalizme yönelecek Nikaragua Demokratik Cumhuriyetine daha çok yol vardır.

"Somoza'nın anti-emperyalist bir halk hareketi ile devrimci bölgedeki toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri için bir dönüm noktası olabilir. Amerikan emperyalizm ve müttefikleri bölgedeki hakimiyetlerinin pamuk ipliği gibi olduğunu bilincindedirler: Panama'daki her an patlamaya hazır durum, Kostarika'da ilerici güçlerin etkinliği, El Salvador, Honduras ve Guetamala'da örgütlü devrimci mücadele, Karayip adalarındaki ulusal başkaldırı, emperyalist egemenliğe sert darbeler indirmektedir." (Devrimci Yol, sayı 2).

Nikaragua halkı faşist Somoza diktatörlüğünü yıkacaktır! Zafer er geç Sandinista Cephesinin olacaktır! Nikaragua halkı kazanacaktır!

**KAHROLSUN ABD EMPERYALİZM!
KAHROLSUN FAŞİST SOMOZA DİKTATÖRLÜĞÜ!
YAŞASIN NİKARAGUA HALKININ
DEVİRİMCİ MÜCADELESİ!**

Nikaragua devrimi Latin Amerika devriminin bir parçasıdır...

Devrimci Yol okurlarına Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesinin (FSLN) Havana'daki temsilcisiyle MIR temsilcisi arasında geçen bir görüşmeden bölümler sunuyoruz. Bu yazı, MIR'in yurt dışı yayın organı olan Chilean Resistance Courier'ın (Şili Direnişinden Haberler) Mart 1977 tarihli sayısından çevrilmiştir.

○ *Yoldaş, bir iki yıl önce Sandinista Cephesi Somoza ailesine karşı sürdürdüğü mücadelede yeni bir evreyi başlattı. Şimdiki durum nedir acaba?*

● Sandinista Cephesi'nin 27 Aralık 1974'te 14 siyasal tutuklunun serbest bırakılmasını sağlamak için düzenlediği eylemle birlikte, ülkemizde silahlı mücadeleyi yeniden başlattık. Gücümüzü artırmak üzere dört yıl harcadıktan sonra [1970-1974] askeri diktatörlüğe karşı sürekli saldırılar aşamasına girdik. Bu süreçte Ulusal Muhafızlarla birçok çatışmaya grıştik ve Nikaragua'nın dört eyaletinde silahlı eylemleri başlattık. Yaklaşık olarak herbiri otuz kişilik gerilla gruplarıyla mücadeleye atıldık. Şimdi bu grupların [her biri] yetmiş aşkın insanı içeriyor. 1975 sonuna doğru, eskiden de General Sandino'nun birlikleri ile hükümet kuvvetleri arasında şiddetli çarpışmaların geçtiği Nueva Segovia bölgesinde de yeni bir gerilla cephesi oluştu. Aynı sırada bütün ülke düzeyinde değişik kentlerde, ve özellikle Leon kentinde, siyasal çalışmayı ve kitle çalışmasını geliştirdik. Bu bölgede Cephe, öğrenciler, yerli (kızılderi) topluluklar ve işçi sınıfının bazı kesimlerinde giderek artan bir faaliyet geliştirdi. Şu anda siyasal seferberliği askeri eylemlerle birleştiriyoruz ve çalışmalarımızı örgütsel büyümeye doğru yöneltiyoruz. Bir dizi askeri eylemler gerçekleştirebileceğimizi, ama daha önce ülke düzeyinde değişik kesimler içinde siyasal çalışma sürdürülmezse bu eylemlerin etkisinin sınırlı olacağına inanıyoruz. Dolayısıyla işçi

sınıfı ile, köylülerle, yerli topluluklarla, aydınlarla, kent yoksullarıyla, ve aynı zamanda nötralize etmeye çalıştığımız, Somoza diktatörlüğü ile uyum içinde olmayan burjuva kesimlerle olan ilişkilerimizin güçlendirilmesi doğrultusunda siyasal çalışmalar sürdürülmektedir.

○ *Kitleler arasındaki çalışmalarınıza ilişkin deneyimlerinizi biraz açabilir misin?*

● Bizim başlangıç noktamız işçi sınıfının ve köylülüğün önemi olmuştur. Bu kesimler, katlanmak durumunda oldukları sömürünün ve içinde yaşadıkları zor koşulların sonucu olarak en savaşçı olarak değerlendirdiğimiz kesimlerdir. Bugün Nikaragua'da işçi sınıfı oldukça küçük bir kesim durumundadır, çünkü ülke büyük ölçüde tarım ülkesidir—köylülük nüfusun % 70'ini oluşturmaktadır. Bununla birlikte, işçi sınıfı mücadelenin sadece bir aşamasında değil, bütün bir devrimci süreç boyunca kararlı adımlarla yürüneyebilecek tek kesimdir. Ülkemizin özgül, ayırdedici özelliklerinden dolayı, köylülüğü bizim için devrimci hareketin savaşçıların baş kaynağı olarak görmekteyiz. Bu nedenle köylülüğe büyük önem vermekteyiz, kendi üslerimizi (temellerimizi) onun bağrında kurmak için çalışıyoruz. Köylülük içinde, yerli topluluklar ve bazı marjinal kesimlerde anti-diktatör ve devrimci mücadeleye atılm her zaman mevcuttur. Daha sonra, ülkemizde bu aşamada mücadelenin ön saflarında yürüten öğrenciler gelmektedir. Bunlar nicelik olarak az olmakla birlikte Nikaragua'daki gerçek durumu çok açık anlamalarından dolayı oldukça savaşçı bir kesimi oluşturmaktadırlar. Bu öğrenci hareketine daha fazla önem verdiğimiz ve işçi sınıfını ve köylülüğü küçümsediğimiz anlamına gelmez. Tam tersine, biz gelecekteki büyümeyi ve

örgütümüzün sağlanmasını bu iki kesimin bağrında temellendiriyoruz ve her zaman, devrimci mücadele sürecinde, bütün işçilerin ve köylülerin birliğini sağlamak için mücadele ediyoruz. Sandinista Cephesi militanları büyük ölçüde işçi ya da köylü kökenlidirler. Önderliğimiz, işçilerden, köylülerden, öğrencilerden, serbest meslek erbabından oluşmaktadır. Ve gerilla örgütlenmesinin gelişmesinin ve beslenmesinin yansıttığı halk desteğini, kesinlikle kitleler arasında—dağlarda uzun yıllar sürdürdüğümüz—siyasal çalışma nedeniyle sağladık. Çabalarımızı bu toplumsal güçlere yönelttik ve gücümüzü onların bağrında gerçekleştirdik; onlarda Nikaragua devriminin kesin zaferini görüyoruz.

1970'den 1974'e dek süren stratejik geri çekiliş aşamasında kentlerdeki siyasal çalışma çok önemliydi. Askeri diktatörlüğe karşı protestolarla, kilise işgallerinin oldukça uygun eylem biçimi olduğunu farkettik. 10 Aralık 1973'de başlamak üzere iki siyasal tutuklunun serbest bırakılmasını sağlamak üzere büyük bir ulusal kampanya başlatıldı. Onların hayatları hakkında garanti verilmesini talep ettik. Bir tanesi Ulusal Muhafızlar içinde çalışmış FSLN üyesi bir yoldaşı, diğeri ise El Salvador'lu bir yoldaşı.

Kilise işgallerini, üniversite ve enstitü işgalleriyle birleştirdik. Siyasal tutukluların annelerinin katıldığı açık grevi düzenledik. Beş, on, yirmi bin insan, diktatörlük, yargılanmaksızın zindanlarda tuttuğu iki yoldaşı mahkeme önüne çıkarıncaya kadar, hergün, mahallelerde, okullarda, kiliselerde ve ülkenin kalabalık yerleşim bölgelerinde seferber edildiler. Ayrıca, diktatörlükle anlaşamayan bir burjuva kesimi de vardır. Sandinista Cephesinin bu kesime ilişkin siyaseti bu kesimi nerede olursa olsun nötralize etmek, etkisiz kılmaktır, çünkü bu politika, hareketin bugünkü yükselme aşamasında devrimci hareketi sağlama amaçlıdır.

○ *Nikaragua halkı dört kez Amerikan işgaline maruz kaldı. Sana göre bu durum devrimin bugünü ve yarını üzerinde ne tür bir etkiye sahiptir?*

● Latin Amerika devrimcilerinin—halklarımızın nihai zafere doğru ilerlemesini önlemek anlamına gelen—Amerikan [ABD] müdahaleleri hakkında hiç bir hayale kapılmamaları gerektiği doğrudur yoldaş. Sorun, emperyalizmin bir ülkeye, ya da bir diğerine müdahale edip etmeyeceği sorunu değildir. Halklarımız Kuzey Amerika ekonomisinin stratejik kaynağıdır; bunun içindir ki askeri ya da gizli Yankee müdahalesinin kurbanları olmaya devam edeceğiz. Ama bu, aynı zamanda, sonuncu Kuzey Amerika muharebesinin burada verileceği anlamına gelir. Onları, işte, tam burada, Latin Amerika'da yeneceğiz. Ve bizim bugünkü devrimci görevimiz, halklarımızı, "dece tiranlara ve burjuva sömürücü"lere karşı mücadele için değil, ama aynı zamanda, şimdiden, gelecek için, ya da ülkelerimizden her birinde gündeme gelebilecek olan yakın askeri müdahaleler için hazırlamaktır. Bu yeni birşey değildir. Kitamızdaki belli başlı devrimci liderler gibi, Che'nin de işaret ettiği bir noktadır bu.

○ *Bu durum, Cephe'nin uluslararası siyasetinde ne anlama gelmektedir?*

● Biz şimdi emperyalist bir işgalle mücadele ediyoruz ve istiyoruz ki, bu deney diğer Latin Amerika devrimcilerinin ders çıkarabileceği, birşeyler öğrenebileceği birşey olsun. Devrimci mücadeleyi ulusal sınırlarla tanımlanmış olarak tasavvur etmiyoruz; tersine onu, Latin Amerika çerçevesinde ele alıyoruz ve çabalarımızı, mümkün olabildiği ölçüde, devrimci mücadelenin bütün kıta düzeyinde gelişmesine yöneltiyoruz. Kitadaki bütün devrimci hareketlerle yakın ilişkiler kuruyoruz. Ve kendilerini bizimle tımiyle eşdeğer, özdes olarak değerlendirdiğimiz, MIR'deki yoldaşlarımızın da aynı çaba içinde olduklarını görüyoruz.

Şu anda Nikaragua'da savaşan yoldaşların ve görevlerimizi ülke dışında yerine getiren arkadaşlarımız adına, Şili Halkına, Şili Soluna ve özellikle MIR'deki yoldaşlara, ve Latin Amerika'daki devrim mücadelesinde savaşanlara en kardeşçe selamlarımızı iletiyorum.

YAŞASIN İRAN HALKLARININ BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK İRAN MÜCADELESİ!..

Devrimci Yol'un 19. sayısında (20 Haziran) yayınlanan İran'daki gelişmelere ilişkin yazıdan bugüne, İran'daki halk hareketi hızla gelişerek geniş bir ayaklanma düzeyine ulaştı. *Ve bugün herkes, İran'daki olayların gelişimini, siyasal muhtevasını ve niteliğini ve nereye doğru yöneleceğini merak ediyor.*

ÇARPITMALAR VE OLGULAR

Gün gibi açıktır ki, bugün faşist Şah monarşisine karşı baş gösteren ayaklanma, geçen yıl Pakistan'da Bhutto yönetimine karşı gelişen olaylarla hiçbir şekilde aynı muhtevada değildir. İran'daki ayaklanma, bütün dinsel örtüsüne rağmen, dünyadaki en gerici, faşist yönetimlerden birisine karşı gündeme gelmektedir. Ayrıca İran'daki ayaklanmanın gelişim sürecinde Sosyal-demokrat çizgideki partilerden marksist-leninist devrimci örgütlere kadar birçok sol örgüt önemli bir rol oynamaktadır. Yine, İran'daki ayaklanma uluslararası tekelci sermaye basınının iddia ettiği gibi Şah'ın "modernleşme" politikalarına karşı gerici bir başkaldırı değildir. Bizde, Hürriyet gibi tekelci sermaye organlarının ileri sürdüğü bu iddia, ABD emperyalizminin Orta Doğu'daki en gerici adamı Şah'ı "ilerici" olarak gösterme amacını gütmektedir.

Herşeyden önce şunu bilmek gerekir ki, İran'da son aylarda ayaklanma biçiminde gelişen olayların ilk ortaya çıkışında İran Sol'unun, özellikle de Fedayin-i Halk gibi silahlı mücadele sürdüren devrimci örgütlerin geçmiş mücadelesinin yarattığı devrimci birikimin büyük rolü olmuştur. İran emekçi halkları İran'daki emperyalist sömürüye ve faşist monarşi yönetimine karşı özgürlük ve daha iyi bir yaşam talep eden isteklerle harekete geçmişlerdir. Yer yer ve zaman zaman bu toplumsal patlamalar ulusal baskı altında inleyen halkların ulusal direnişleriyle içiçe gelişmiştir (Örneğin, 18 Şubat'ta Tebriz'de Azeri halkının ayaklanması). İlk kitle direnişlerinde kendiliğindencilik ağır basmış olmakla birlikte, zamanla devrimci örgütlerin denetimi ve önderliği giderek artmıştır. Ama toplumsal muhalefetin hızla gelişme-

si, ayaklanma geleneği olan İran haklarının kitle mücadelesinin çok hızlı bir biçimde yaygınlaşarak yükselmesi ve kitlelerin bu ayaklanma eylemi içinde hızla siyasallaşmaları ve radikalleşmeleri mevcut bütün örgütlerin örgütlenme düzeyini aşınca bu durum, tüm İran düzeyinde örgütlenmiş tek toplumsal güç olan, rejimin geleneksel muhaliflerinden Şii örgütlenmesini ülke düzeyinde mücadelenin ön saflarına itmiştir. İran'daki son kitle eylemlerinin dini bir görüntü altında gelişmesinin diğer bir nedeni de İran'da sınıf mücadeleleri tarihinde (20. yüzyılda gelişen burjuva demokrat muhtevalı devrimci halk hareketlerinin çoğunda) camilerin özgül konumudur. İran'da geçmişte de, bugün de camiler rejimin muhalifleri ve yönetime karşı kitle toplantıları için her zaman güvenilir yer olmuştur. Bu iki faktör, kitlelerin hızlı radikalleşme sürecinde eğer örgütsel bir alternatif yoksa geleneksel örgütlere yönelme eğilimiyle birleşince, Şii din adamlarına kitle gösterilerinin önderliği ve yürütücüsü görüntüsünü kazandırmıştır.

Aslında, faşist Şah monarşisine karşı, genel af, ifade, inanç, ibadet, örgütlenme gibi burjuva demokratik hakların savunulduğunu yapan şii örgütlenmesinin önde gelen önderleri Irak'ta sürgünde yaşayan Ayatullah Kumeysi olsun, İran'da yaşayan Ayatullah Şeriatmadari olsun) eylemleri başşıl bir düzeye tutmak için çaba sarfetmişlerdir. Ama Fedayin-i Halk, vb. örgütlerin üyelerinin ve taraftarlarının Rastaki binalarına, emperyalist şirket, banka ve temsilcilerinin binalarına, halkın nefretini kazanmış olan İran monarşisinin ve mütteliklerinin sefahat yerlerine yönelik silahlı eylemleri (bombalama, yakma, vb.) emekçi halk saflarında yaygın destek bulmuş ve bizzat halk kitleleri tarafından uygulanmış olmuştur.

İran'da son aylarda gelişen halk hareketinin en büyük eksikliği etkin bir merkezi devrimci önderlikten yoksun oluşudur. Emekçi halkların gelişen ayaklanması sürecinde eylem birliği yapma konumuna gelen muhalefet ve devrimci gruplar, cephesel bir örgütsel birliği henüz gerçekleştir-

rememişlerdir. ABD emperyalizmi ve Şah yönetimi bu eksikliği değerlendirerek, gizli açık örgütleriyle çok yönlü bir saldırıya girişmiştir. Şah "liberalleşme" ve "demokratlaşma" maskesini takmış ve Şah'ın emriyle kurulan liberal görüşlü yeni hükümet gerek Tudeh ve Musaddık yanlılarının Ulusal Cephe'si gibi revizyonist ve reformist örgütlere ifade ve örgütlenme özgürlüğü konusunda vaadlerde bulunarak gerekse Şii önderlere göstermelik ödünler vererek muhalefet cephesini bölmeye yönelmiştir. Diğer yandan Şah yönetimi Savak aracılığıyla Abadan sinema yangını gibi yer yer toplu kitle katliamına yönelik provokasyon eylemleriyle devrimci örgütleri kitlelerden tecrit etmek, bir kaos ortamı yaratmak ve halk saflarında rejime destek bir taban yaratmak çabasına girişmiştir. Rejimin resmi terörist güçlerinden sokakların, meydanların denetimini geçiren kitle hareketlerinin giderek radikalleşmesi ise güvenlik kuvvetlerinin terörünü artırmasına neden olmuş, bu da muhalefetin uzlaşmacı gruplarının Şah yönetimi ile uzlaşma olanağını ortadan kaldırmıştır.

NEREYE?

Bugün faşist Şah yönetimi bizzat kendi içinde parçalanma sürecine girmiştir. Şah ülke içindeki tecrit olmaşlığını uluslararası düzeydeki desteklerini koruyarak dengelemeye çalışmaktadır. Şah, emperyalist ülkelerin desteğini, "İran'da rejim değişikliği olursa petrolsüz kahrınız" şantajı ile korumaya çalışmaktadır. Emperyalist ülkelerin görüşteki sessizliklerine rağmen, İran'da artık daha güvenilir, istikrarlı, kalıcı bir alternatif arayışı içinde oldukları açıktır.

Bütün eksikliklerine rağmen devrimci kitle hareketlerinin ulaştığı düzey İran'daki Şah'ın faşist yönetiminin gidici olduğunu göstermektedir. Devrimci örgütler bugün, bir yandan, eylem içinde halkın birleşik devrimci örgütlenmesini yaratmaya çabalarlarken diğer yandan da devrimci kitle hareketinin daha da gelişmesi için mücadele etmektedirler. İran devrimcileri, bugün,

İran'daki sınıflar mücadelesinin karmaşıklığının yarattığı tüm sorunları aşmaya çalışarak faşist Şah yönetimini yıkmak için mücadele ederken, aynı zamanda, Şah yönetiminin devrilmesinden sonra İran halklarının devrimci mücadelesinin kesin zafere ulaşmasını sağlamak için, emekçi halkların birleşik mücadelesine —destek olmanın ötesinde— önderlik edecek bir örgütlenmenin oluşturulması mücadelesi içindedirler de.

Kısaca, bugün İran'da olup bitenler, bütün dinsel örtüsüne rağmen, içinde devrimcilerin yer aldığı ilerici bir halk hareketidir. Bugün İran'da devrim olmamaktadır. Dünyanın en gerici monarşisini devirme amacını taşıyan, bu nedenle ilerici muhtevalı tartışma götürmez bugünkü ayaklanma, kısa dönemde devrimcilerin iktidarı almalarıyla sonuçlanacak bir hareket değildir. Bu ilerici halk hareketi, ABD emperyalizmini İran'da reformist solun ve dinsel muhalefetin desteğine sahip olan bir liberalleşme ve demokratlaşmaya zorlayabilir. Ve apaçıktır ki, İran emekçi halklarının şanlı Eylül ayaklanması tüm Ortadoğu halklarının anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesine güç katmaktadır.

DİRENEEN ŞİLİ HALKI YENECEK!..

Şili'de, devrimci bir direniş mücadelesi sürdüren MIR, 1978 yazı başında, yeni bir çağrı yayınladı. MIR, bu son çağrısında Şili'deki son siyasal durumun bir çözümlenmesini yapıyor ve bu son durum karşısındaki acil devrimci görevleri ve taleplerini açıklıyor. MIR'ın yurtdışı yayın bürosunun dergimize de yolladığı bu çağrı metninin "devrimci görevler" bölümünü okurlarımıza sunuyoruz.

8. Bugünkü siyasal arenadaki halk saflarını, işçilerin direniş mücadelesini, mücadelenin sürekliliğini, siyasal demokrasiye ve sosyalizme ulaşabilme mücadelesini hayati bir biçimde ilgilendiren iki yol vardır. Bu iki yol şunlardır:

- * İşçi sınıfının ve bütün kararlı demokratik ve diktatörlüğe karşı güçlerin diktatörlüğü devirmek ve demokratik, halkçı ve devrimci bir hükümet kurma doğrultusundaki bağımsız mücadelesini güçlendirmek: ya da
- * Karşı devrimi; tekelci ve halka saldıran bir devlet biçimi altında tekelci sermayenin ve emperyalizmin yönetimini; ve de günümüzde askeri rejimin kurumlaşması ve toplumla uyumlaşması biçimini alan sınırlı ve "gözetim altında bir demokrasi"yi güçlendirmek.

9. Halk ve diktatörlüğe karşı güçler arasında, güçler dengesinin durağan ve fazla hayalci bir çözümlenmesine dayanan bir "siyasal gerçekçiliği" savunanlar vardır. Bunlar, bugün yetkin bir bağımsız mücadelenin olmadığını, baş düşmanın Pinochet olduğunu ve esas darbenin Pinochet'ye vurulması gerektiğini savunuyorlar. Bu çözümlenmeye göre, şimdiki yönetim içinde sadece Pinochet'nin değiştirilmesi, halk ve bütün "faşist olmayan"lar için bir ilerleme, bir zafer olacak ve bu Şili devletinde, ekonomisinde ve toplumunda köklü değişimleri yoluna açacaktır. Bu çözümlenmenin savunucuları adım adım ilerlemeye ve burjuva güçlerinin —tekelci sermayenin ve Silahlı Kuvvetlerin

"faşist olmayan" kesimlerinin— yararlanacağı bir demokrasinin restorasyonunu gerçekleştirilmeye çalışıyorlar.

(...)

10. Bu ihanet çizgisini yeğlemek, bugün tekelci sermayenin, Silahlı Kuvvetlerin yüksek komutanlarının ve ABD yönetiminin halk güçlerini, kitle hareketini ve onların devrimci enerjisini nötralize etme çabası içinde oynadıkları oyunu yeğlemek anlamına gelir. Bu adım halk saflarından mevcut tekelci devletin yerleşmesine doğru atılmış geri bir adım olacaktır. Çünkü Şili'de ve Latin Amerika'da, bugün büyük sermaye, siyasal egemenliğini, "otoriter", "yaşayabilecek", ve rejimin ve hükümetin gardiyanları ve dayanakları haline gelmiş Silahlı Kuvvetlerin sürekli olarak "gözetim altında" olan "sınırlı" bir demokrasiye yönelerek pekiştirmek çabasıdadır.

11. Bugün, Şili'de yeniden eski düzeyine gelmeye başlayan kitle hareketi yaygınlaşmış, derinleştiği zaman, işçi sınıfı kendi güvenine başlamak üzere, Direniş ulusal siyaset alanında bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmaya başladığı zaman, Hristiyan Demokratların gün geçtikçe daha fazla kesimleri ve bağımsızlar Direnişe katılmaya başladıkları zaman, halk güçlerinin ve Direniş'in silahsızlanmasını savunan, ve de tekelci sermayenin ve "burjuva muhalefetinin" sunduğu "sınırlı ve gözetim altındaki demokrasi" karşılığında onların aldatıcı sloganlarını savunan bu oportünist ve uzlaşmacı sapmaya karşı mücadele etmek gereklidir. İşçi sınıfının, solun, demokratik ve diktatörlüğe karşı olan bütün güçlerinin siyaseti, halk güçlerinin siyasal örgütlerine sınırlı ve denetim altında bir hayat hakkı sağlamak amacıyla tekelci devletle "gözetim altında bir demokrasi"de anlaşma arayışı içinde olan bir "gerçekçiliği" temel alamaz.

Diktatör yönetime ve tekelci devlete karşı, acil olarak, yeni bir kararlı ve güçlü mücadele dönemi başlatmak gerekmektedir. Şimdi, direnmek ve diktatörlüğü devirmeye yol açabilecek ya da en azından yeni siyasal egemenlik sisteminin, işçi sınıfının ve diktatörlüğe karşı olan demokratik güçlerin siyasal ve ideo-

lojik planda tam bir yenilgi üzerinde yerleşmesini önleyecek mevziler kazanmak gerekmektedir.

Şimdiki aşamada, halkın bütün mücadele potansiyelini geliştirmenin ve gelecekteki mücadele için daha iyi siyasal koşullar sağlamanın tek yolu budur.

12. Şimdiki aşamayı göğüsleyebilmek için Halk Direniş Hareketini güçlendirmek ve bütün cephelerde mücadele gücünü geliştirmek gereklidir.

Yasal, yarı-yasal ve yasa dışı [gizli] mücadele biçimlerini, barışçıl ve şiddete dayanan mücadele biçimlerini teşvik etmek ve yaygınlaştırmak gerekmektedir; Direniş Komitelerini, İşyeri Komisyonlarını, vb. çoğaltarak Direniş Hareketinin gizli örgütlenmesini güçlendirmek gerekmektedir. Direnişin hayati güçleri ve siyasal ve askeri inisiyatifini acilen güçlendirilmelidir.

Diktatörlüğü devirme ve siyasal demokrasi mücadelesini başlatmanın, tümüyle barışçıl bir biçimde, yasal ve kurumsal arenada faaliyet gösterme sınırlamasını kabul edip, toplumsal ve siyasal güç biriktirerek olması gerektiğine inanılan ve bu düşüncüyü yayanlar aldanmaktadır.

Bugün, kendi özgücümüze ve Silahlı Kuvvetler içindeki siyasal çalışmamıza dayanan, Direniş'in askeri gücünün gelişmesinde ilerleme kaydetmek gerekmektedir.

Halkın taleplerini destekleyecek biçimde silahlı propagandayı geliştirmek ve yetkinleştirmek işçilerin ellerinden alınamayacak bir hakkıdır.

13. İşçi sınıfının, halkın ve diktatörlüğe karşı tüm güçlerin diktatörlüğe karşı bağımsız mücadelesini güçlendirmek amacıyla, solun birliğinin yaygınlaşması ve güçlenmesi için MIR ve Unidad Popular (Halk Cephesi) arasında eylem birliği için ve aynı şekilde tüm devrimci kesimlerin ortak eylemleri için çağrıda bulunuyoruz.

Bütün partileri, diktatörlüğün yasal örgütlenme aldatmacasını kabul etmemeye, yani kendilerini silahsızlandırmamaya ve gizli örgütlenmelerini güçlendirmeye çağırıyoruz.

HALK DİRENİŞİ YENECEK!

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN

MERSİN TÜM-DER ŞUBESİNİ DEVRİMCİ MEMURLAR KAZANDI

26.9.1978 tarihinde TÜM-DER Mersin Şubesinin olağanüstü Genel Kurulu yapıldı. Genel Kurul sonunda DEVRİMCİ MEMURLAR 71 oy alarak seçimi kazandı. Devrimci Demokratik Birlik 48, Demokrasi İçin Birlik ise 36 oy almışlardır.

MERSİN DEVRİMCİ MEMURLAR

KARS

TÜM-DER Kars Şubesi 3. Olağan Genel Kurulu yapıldı. Genel Kurulda yapılan seçimleri Devrimci Memurlar grubu kazandı. Devrimci Memurlar grubu 74, Yurtsever Anti-Faşist Memurlar Grubu 22 oy, Demokratik Memurlar Grubu 23 oy aldı.

AVANOS

Avanos Demokratik Kültür Derneği'nin yapılan 3. Olağan Genel Kurulunda seçimleri devrimciler kazandı. Seçimler sonunda Devrimci Gençlik adayları 98, KSD adayları 51 oy aldılar. 11 oy da boş çıktı.

EYMR KÖYÜ

Eymir Köyü Devrimci İşçi Köylü Gençlik Derneği (DİKG-DER) kuruldu.

ŞAMLI

Balıkesir'in merkez nahiyelerinden Şamlı'da 10 Eylül 1978 günü yapılan Eğitim ve Kültür Derneği 1. Olağan Genel Kurul'unda seçimleri devrimciler kazandı.

ÇİFTEHAN

Niğde-Ulukışla Çiftehan'da Çiftehan Halk Kültür Derneği kuruldu.

TUNCELİ

Tunceli'li kadınlar 2 Eylül günü Devrimci Kadınlar Derneği üyesi Devrimci Yol taraftarlarının önderliğinde yol-su-elektrik sorunlarını dile getiren bir yürüyüş ve miting düzenlediler.

Özellikle Sığenk, Esentepe, gecekondu gibi emekçi halkın yoğun olduğu mahallelerden anaların, bacıların katıldığı yürüyüş ve miting başarıyla sonuçlandırıldı.

İSTANBUL, SOĞANLI MAHALLESİ

Devrimci Kadın Dernekleri Federasyonu'na bağlı olarak Kocasinan Halk evi'nde çalışan Devrimci Yol sempatanları Soğanlı Mahallesi'nde halkın ekonomik demokratik taleplerine sahip çıkarak, halkın su sorunu ile ilgili mücadelesine önderlik ettiler.

Mücadelemiz sonunda sulamın haftanın belli gün ve saatlerinde akması sağlandı.

Mehmet Tamer

KAHROLSUN FAŞİZM YASAĞININ MÜCADELEMİZ

MEHMET TAMER (1960-...)

Bu kan denizinin ufkundan Kızıl bir güneş doğacak...!

DEVRİMCİ YOL

Ali Topal

FAŞİST KATİLLER TARAFINDAN KATLEDİLDİ

ALİ TOPAL (1949-...)

KAHROLSUN FAŞİZM YASAĞININ MÜCADELEMİZ

DEVRİMCİ YOL DEVRİMCİ ÖĞRETİM TİREBOLU DEV-GENÇ-DER

Cuma Oruç

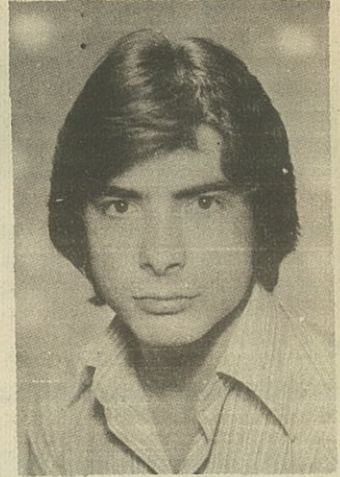

EMEKÇİ GEREK, SAVAKLARIN BUĞUN KAVGA GÖNDÜR...

KAHROLSUN FAŞİZM

DEVRİMCİ YOL MARMARA DEV-GENÇ

Refik Örucü

Yeşildere'de, hayatını emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyle yaşamış, yiğit arkadaşımız Refik ÖRÜCÜ'yü kaybettik.

2.9.1978 günü Esat'ta faşistlerce pusuya düşürülerek katledildi.

Esat bölgesindeki devrimci mücadele bayrağının yükseltilmesi yolunda kararlı ve yiğit bir militan olarak en ön saflarda mücadele ediyordu.

Tarımları, çalışkanlığıyla, anti-faşist bölge halkının örnek aldığı Mehmet Yoldaş, aynı zamanda kararlı, bilinçli mücadelesi ve yiğitliğiyle faşistlerin yüreğine korku salmıştı.

Faşistler, mücadelenin en ön saflarında savaşan Mehmet Tamer'i boy hedefi seçtiler.

Ama, çabaları boşunadır. Biz devrimciler Mehmet Yoldaş'ın mücadelesini bıraktığı yerden alarak, savaşı kurtuluşa kadar sürdüreceğimize söz veriyoruz.

YAŞAMI ONURUMUZ ANISI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLACAK!

Devrimci Yol'umuz yiğit bir savaşçısını daha anti-faşist kavganın sıcağında yitirdi. Tirebolu'da verilen anti-faşist kavganın en önünde yürüyen devrimci, öğretmen arkadaşımız Ali TOPAL, 28 Ağustos günü faşist katillerin kurdukları hain bir pusuda katledildi.

Mustafa Kuşçu

Acıpayam'da, devrimci arkadaşımız Mustafa KUŞÇU 21.6.1978 günü faşistlerin kahpe bir saldırı sonucunda katledildi.

Mehmet Akif Çavdar

KAHROLSUN FAŞİZM YASAĞININ MÜCADELEMİZ

MEHMET AKİF ÇAVDAR (1956-...)

DEVRİMCİ YOL

Devrimci arkadaşımız M. Akif ÇAVDAR 5.9.1978 günü köyü olan Hasanoğlan yakınlarında bir tarlanın içinde faşistler tarafından, başından vurularak öldürülmüş, cesedi ancak bir hafta sonra bulunabilmiştir.

Akif kardeşimizin cenazesi kalabalık bir kitle halinde, anti-faşist bir gösteri ile toprağa verildi. Köyün bütün kadın-kızı, erkeği ve çocuğuyla Akif Çavdar'ın cenazesini kaldırmak için koştu. Mezarlığa kadar bütün yol boyunca kitleler bir kez daha haykırdılar

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ...

Mehmet Karabulut

KAHROLSUN FAŞİZM YASAĞININ MÜCADELEMİZ

MEHMET KARABULUT (1956-...) Ve böyle ölüyorsun Mehmetler bir bir İnsanlar daha özgür olsun diyedir

DEVRİMCİ YOL

Devrimci arkadaşımız Mehmet KARABULUT 27 Haziran günü Ankara-Tuzluca'yı da faşist katiller tarafından katledildi.

Osman Eryüksel

KAHROLSUN FAŞİZM YASAĞININ MÜCADELEMİZ

OSMAN ERYÜKSEL

O EMEKÇİ HALKIMIZIN KURTULUS KAVGASINDA FAŞİST KATİLLER TARAFINDAN KATLEDİLDİ

KAN YERDE KALMAYACAK

Antalya DEV-GENÇ - Devrimci dokuma işçileri

Muzaffer Şentürk

ZINDANLAR BOSALSIN GENEL AF!

KAHROLSUN FAŞİZM YASAĞININ MÜCADELEMİZ

DEVRİMCİ YOL

Yeşildere'li devrimci arkadaşımız Muzaffer ŞENTÜRK 19 Ağustos günü tutuklu bulunduğu Buca Cezaevi'nde jandarmaların mahkumlara saldırısı sırasında jandarma kurşunuyla katledildi.

DEVRİMCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

SAHİBİ Mehmet YAZICI
SORUMLU MÜDÜRÜ Yaşathak ARSLAN
YÖNETİM YERİ H.Ali Yücel Cad. 39/D, incesu-Ankara

ABONE KOŞULLARI

Yurt içi : 6 aylık 60 TL, yıllık 110 TL
Yurt dışı : 6 aylık 120 TL, yıllık 240 TL. Abone olmak için Mehmet YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye para yatırılması yeterlidir.

DAĞITIM

EMEK-DA : Ankara: İhlamur Sok. 8/10, Kızılay, İstanbul: Himayei Etfal Sok. 6/21, Cağaloğlu, İzmir: Ahmetağa Mah. 857. Sok. 3/D Salihağa İşhanı, Oda No: 228

BASKI

EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri, Ulus - ANKARA

YAZIŞMA ADRESİ

P.K. 383, Kızılay - ANKARA

NİZAM YOLDAŞ, SİLAHIN YERDE KALMAYACAK!

Dünyaya hedefine yönelmiş namlulardan bakan, mütevazı bir sıra neferini kaybettik! NİZAM YOLDAŞ'ı kaybettik! Kahpece vurdular onu!

Ama pırl pırl düşüncesini yok edemediler, anısı ve düşüncesi hala dıpdiri, anısı ve düşüncesi hala sımsıcak.

Ve Nizam; ve Nizam'ımız şimdi uçsuz bucaksız maviyelerde dalgalanan kıpkızıl bir isyan bayrağı gibi, bir kat daha coşkuyla, bir kat daha onurla dalgalanıyor. Ve her dalgalanışında, kavga'nın içindeki yoldaşları, omuzlarında Nizam'ın sıcaklığını duyuyorlar.

Gültepe'de faşist köpeklerin kurduğu pusuda vurulan Nizam Yoldaş devrimci pratiğe Devrimci Gençlik safarında atıldı. Hareket içindeki her sapmada, her ayrılıkta bir an bile tereddüt emeksizin Türkiye Halklarının Devrimci Yol'unu savundu. SİYÖ ve Samsun Yurdunun demokratik bir mevzi olarak savunulmasında yönetici olarak görev aldı. Kısa bir süre sonra, ANKARA DEV-GENÇ yönetim kurulu üyeliği sorumluluğunu yükledi. Türkiye Halklarının kurtuluş kavgasına bu görevindeyken de büyük bir coşkuyla katıldı. Ankara'nın çeşitli mahalli bölgelerinde halkın örgütlenmesine yardımcı olurken, faşistlerin mahalli bölgelerdeki örgütlenmelerinin dağıtılmasında aktif rol oynadı. Öldürüldüğü sırada faşizme karşı kızgın mücadelelerin yürütüldüğü İstanbul Gültepe'de devrimci kavga'nın en önündeydi. Bütün halkın sempatisini kazanmış, kısa sürede Gültepe'de faşistlere karşı mücadelenin örgütlenmesinde kazanılan başarılarla büyük payı olmuştu.

Nizam yoldaş tam da devrimci bir öndere yakışan mütevazılık, kararlılık vasıflarını üzerinde taşıyan bir mi-

İstanbul ve Ankara'da NİZAM yoldaş için tören yapıldı

Nizam Yoldaşın faşistler tarafından kahpece vurulduğu haberi kısa sürede her tarafta duyuldu. Binlerce devrimci yoldaşlarına son görevini yapmak için Nizam'ın cenazesini alarak morgdan yürüyüşe geçti. Morgtan Sirkeci'ye kadar gelen yürüyüş kolu Sirkeci'de DEV-GENÇ ve MARMARA DEV-GENÇ adına yapılan konuşmalardan sonra dağıldı. Cenaze törenine hemen hemen bütün siyasi gruplar katıldı. Diğer grupların sözcüleri Nizam'ın Gültepe'deki mücadelesini büyük bir övgüyle anlattılar. Ve Nizam Yoldaş'ın cenazesine kayıtsız şartsız katılacaklarını belirttiler, hatta diğer siyasetlerden bir grup "Gültepe'deki faşist işgalin kırılmasında Nizam'ın yiğit mücadelesinin çok büyük payı olduğunu, onun gelmesiyle bölgenin kaderinin değiştiğini faşistlerin dağıldığını" söyleyerek Ankara'daki törene katılmak için İstanbul'dan Ankara'ya geldiler. Buna karşılık yakın zamana kadar saflarımızda bulunan "Askıcılar" ise korkunç bir kin ve şaşkınlıkla hareket ederek faşizme karşı mücadelede vurulan yoldaşımızın cenazesine katılmadılar. Hatta H.Kurtuluşu, İGD, vb. gibi siyasetlerin bile kabul etmesine rağmen İTÜ'de bir günlük boykot önerisini reddettiler.

Cenaze daha sonra Ankara'ya getirildi ve devrimciler cenazeyi Kızılcahamam'da karşıladılar. Ancak polis ailesine rağmen, cenazeyi Kars'a götürmeye çalıştı. Ankara'da tören yapılmasını engellemeye çalıştı. Buna rağmen ertesi gün Nizam'ın okulu olan SİYÖ'da bir tören yapıldı. Ve SİYÖ'dan Gençlik Caddesine kadar "Silahın Yerde Kalmayacak", "Kahrolsun Fa-

litandı. Burjuvazinin sadece etten ve kemikten olmadığını bilir, içindeki her tür burjuva eğilimne karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttü. Yönettiği ve gelişimlerinin sorumluluğunu üstlendiği sempatisiz ve militan unsurların her türlü sorununun üstüne gider, onlara yardımcı olurdu. Kısacası yönettiği insanlarla olan ilişkileri bir emir kumanda ilişkisi değil, kaynaşma temelinde yükselen bir ilişkiydi.

Kesin bir disiplin savunucuydu. Her tür laçkalığa, ciddiyetsizliğe karşı açık bir tavır alırdı.

Polise düştüğü zaman da kararlılığını sürdürdü. İşkenceci cellatların yüzüne tükürerek bir çok insana örnek oldu.

Nizam Yoldaş sürekli bir hazırlık içindeydi. Zor ama zevkli mücadele günlerinin hazırlığı içinde. Günlük pratik içinde kaybolmuyor ve her an daha bir kararlılık gerektiren mücadele günlerinin adamı olmaya kendini hazırlıyordu.

Ve o esir halklar isyanı kazansın diye savaştı.

Ve o yirmisinde yar elini tutamayan gencecik insanlar mutlu olsun diye savaştı.

Ve o ölümlü gülerken kucaklayanların mertebesine ulaştı.

Şimdi Nizam yoldaşın kanı Türkiye halklarının bereketli toprağını suluyor.

Ve bu toprak yeni sürgünlerin, yeni Nizam'ların boy vermesine gebe.

Nizam! Sesini duyuyoruz!

Ve ant olsun ki sana SİLAHIN YERDE
KALMAYACAK! diyoruz...

şizm" sloganlarıyla yüründü. Oradan Karşıyaka Mezarlığı'nda düzenlenen bir törenle Nizam Yoldaş top-rağa verildi.

NİZAM YOLDAŞIN FAŞİSTLER TARAFINDAN
KATLEDİLMEDEN ÖNCE, GÜLTEPE HALKINA
DAĞITILMAK ÜZERE YAZDIĞI BİLDİRİYİ
AŞAĞIDA SUNUYORUZ:

İLERİCİLER, YURTSEVERLER,
DEVİRCİLER!

Bugün ülkemizdeki hakim sınıflar İttifaki (oligarşi) emekçi halkın yükselen mücadelesini bastırabilmek ve sömürüsünü daha rahat, daha hayasızca sürdürebilmek için halk güclerine saldırıyor.

Emekçi halkın en ufak bir hak talebini dahi kanla, terörle bastırmaya çalışan bu sömürücü mutlu azınlık; Türkiye halklarının DEVRİMCİ YOL'daki kararlı mücadelesini bastırıp kitleleri bir koyun sürüsü haline çevirebilmek ve onları devrimcilerden koparabilmek için hergün yeni yeni katliamlar, yeni yeni provokasyonlar tertipliyorlar.

Faşist katiller halkın yoğun olarak bulunduğu yerlerde bombalar patlatıyor, devrimcileri, ilericileri, kısacası kendisinden olmayan herkesi öldürüyor, dövüyor, haraca bağlıyorlar.

Yine yıllardan beri aşiret kavgalarını, alevi-sünni çatışmalarını körükleyen, camileri bombalayıp devrimcilerin üstüne yıkma-ya çalışan faşist köpekler bu yolla halkın gözünü boyayıp onlara sömürdüklerini unutturup sınıf mücadelesinin dışına çekmeye çalışıyorlar.

Yani bugün bir iç savaş ortamında bulunan ülkemizde hakim sınıflar halka karşı tam bir kontr-gerilla savaşı yürütüyorlar.

Ama tüm bu katliamlar, karanlık tertipler, emekçi halkın DEVRİMCİ YOL'daki kararlı mücadelesini durduramıyor.

Türkiye halkları artık kimin dost kimin düşman olduğunu kavıyor.

İktidar olmadan önce bir şey vaad edip daha sonra söylediklerinin hepsini unutan ECEVİT'in de kendisinin değil, hakim sınıfların hükümeti olduğunu, halkın değil hakim sınıfların sorunlarını çözebilmek için hükümet yapıldığını kavıyor.

Eli kanlı faşist köpeklerin hergün halka yönelik saldırı ve katliamlar düzenlediği ülkemizde, bu faşist saldırılara karşısında kendini savunmaktan başka birşey yapmayan halkı ve onun bir parçası olan devrimcileri "sol terörist" ilan edip, halkın mücadelesinin yükseldiği yerleri hassas bölgeler diye ayırıp buralarda kendini savunan halkı faşist saldırılara karşısında silahsızlandırmaya çalışan ve bu amaçla "SİVİL SIKIYÖ- NETİM" uygulayıp halkı savunmasız bırakmak isteyen CHP'nin de dost olmadığını anlıyor emekçi halklar.

YİĞİT HALKIM,

Bugün senin sofrandaki bir tas çorbanın, bir dilim ekmeğin yarısına daha ağırtan el koymaya çalışan ve buna karşı çıkan herkesi baskı ve terörle sindirmek isteyen, bu amaçla eli kanlı köpeklerini sokağa salan bu hakim güçlere karşı mücadele etmek bir insanlık görevi ve namus borcudur.

Bugün bu faşist katliamlar karşısında susmayı, savunmamak, teslim olmak, horlanmayı, haraca bağlanmayı, dövülmeyi, namusundan vazgeçmeyi savunmadan başka birşey değildir.

Bugün bu saldırı ve katliamları durdurmanın yolu; faşist cinayet şebekelerine karşı hayatın her alanında, bölgelerde, fabrikalarda, köylerde, okullarda, mahallelerde, kararlı, örgütlü ve dışı dış bir mücadele yürütmekle olacaktır.

Bu konuda Elazığ, Malatya, Sivas, Uşak, Tepecik ve Balgat'daki emekçi halkların mücadelesi DEVRİMCİ YOL'umuza ışık tutuyor ve buralarda mücadele verenler bize ne yapmamız konusunda canlı birer örnek sunuyorlar.

Bugün artık ülkemizde "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığının iflas ettiğini en somut olarak kendi yaşadığımız bölgemizdeki olaylar bize anlatıyor.

Daha dün kadar, Gültepe'de MHP lokalinde üslenen faşist katiller, Gültepe YAHYA KEMAL ve DERE halkını haraca bağlamak, kendi kuyruklarına takabilmek için baskınlar düzenleyip, dövüp, kurşunluyorlardı. Ama halkın ve devrimcilerin verdiği kararlı mücadele sonucu köşeye sıkışan faşist köpekler halka yönelik her saldırılarında gerekli cevabı aldılar, bundan böyle de alacaklar. Halkın mücadelesinin yükselmesi, faşistlerin zor durumda kalması üzerine hakim sınıfların resmi güçleri (polis-jandarma) piyasaya sürüldü. Saldırganlara yardım eden bu güçler, halka ve devrimcilerle baskı uygulamaya giriştiler.

Tüm bu baskılar da mücadelemizi durduramayacaktır. Faşist katiller ve onların yarıdakıları gereken cezayı görecektir.

Bu uğurdaki mücadelemizi daha kararlı ve örgütlü olarak sürecektir.

Hicbir şey bizi DEVRİMCİ YOL'umuzdan döndüremeyecektir.

POLİS-FAŞİST-JANDARMA İŞBİRLİĞİNE SON!
SİVİL SIKIYÖNETİME HAYIR!

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
DEVRİMCİ YOL-DEV-GENÇ

Faşist katiller ve onların yarıdakıları gelenen cezayı görecektir.

Bu sınıfsal mücadelemizi daha kararlı ve örgütlü olarak sürecektir.

Hicbir şey bizi DEVRİMCİ YOL'umuzdan döndüremeyecektir.

POLİS-FAŞİST-JANDARMA İŞBİRLİĞİNE SON!
SİVİL SIKIYÖNETİME HAYIR!

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
DEVRİMCİ YOL-DEV-GENÇ

DEVRİMCİ YOL - DEV-GENÇ